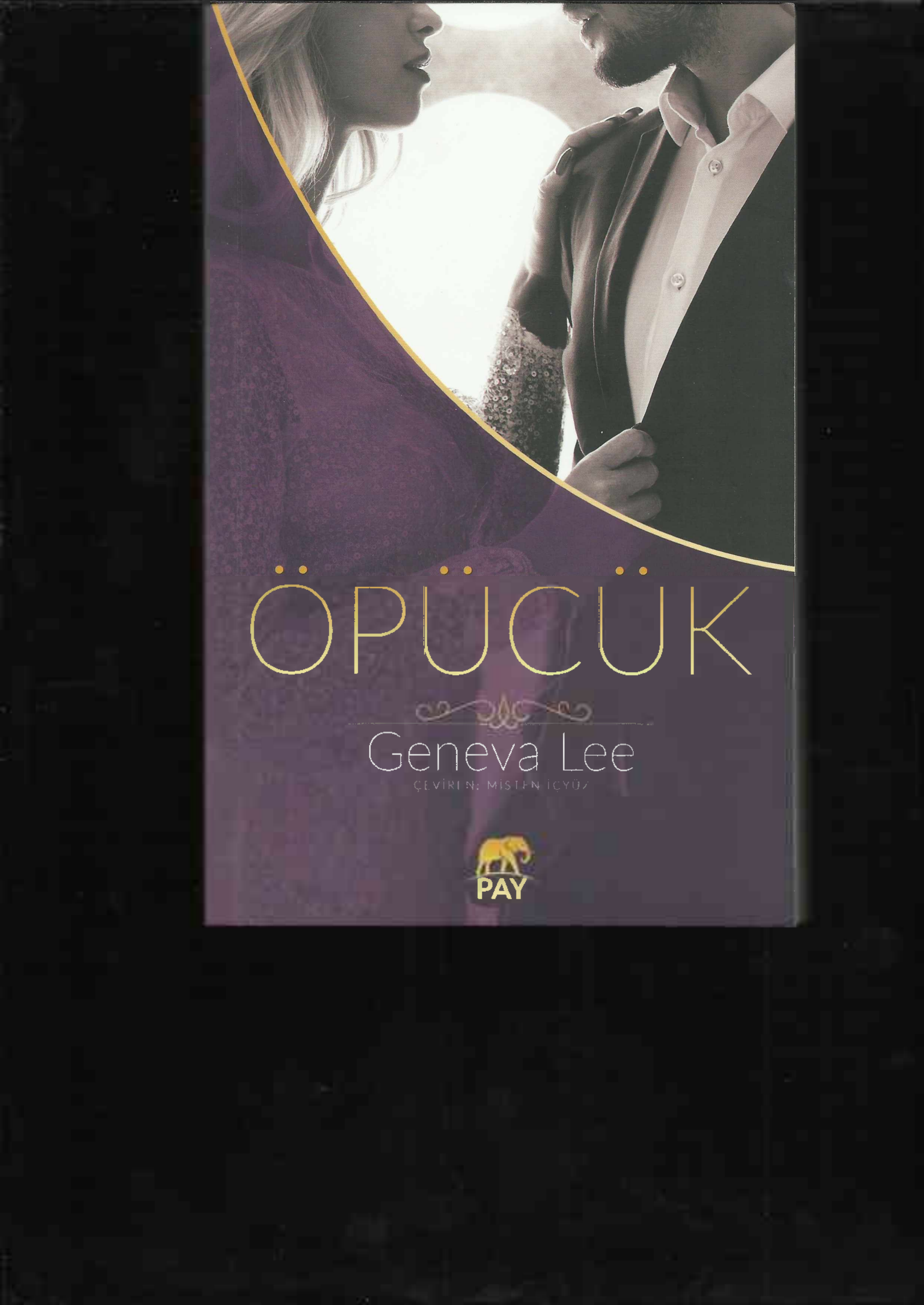

ÖPÜCÜK

Geneva Lee

ÇEVİREN: MISTEN İCÜD

Öpücük

Geneva Lee

Roman

Cilt 5

Çeviren: Misten İçyüz

ÖPÜCÜK

Royal Kiss
Geneva Lee

Çevirmen: Misten İçyüz
Editör: Neriman Açıkgöz
Redaksiyon: Hanife Kılıç
Kapak Tasarımı: Ercan Portakal
Dizgi: Sultan Abi

Baskı Tarihi: Nisan 2020
ISBN: 978-605-81834-6-9
Yayınevi Sertifika No: 35302

Copyright © Geneva Lee

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Matbaa: Egem Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Adres: Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Center No: 28 Kat: 2 No: 436
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43624

Pay Yayınları

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No:8-F
Davutpaşa/Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 507 10 15

Öpücük

Geneva Lee

Roman

Cilt 5

Çeviren: Misten İçyüz

Öğrencük

1974-1975

1974

1974-1975

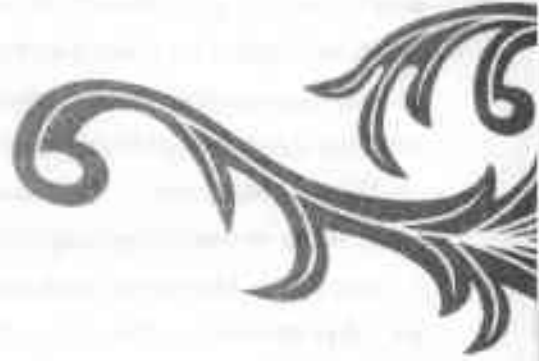
1974

1974

1974

1974

1974

1. Bölüm

Büyük gün en sonunda geldi. Haftalar süren araştırmalarım boyunca hiç dinlenmemiştim. Sonunda buradaydım. Dükkâna dışarıdan baktığımda zihnimde pek bir şey canlanmadı, ancak içeride dört duvardan ve birkaç pencereden fazlası olduğunu biliyordum. Yerini ilk kış günlerine bırakan Londra sonbaharına rağmen, bütün mekân, son köşesine kadar sıcak bir ışığa bürünmüştü. Aydınlık ve yöresel bir havası vardı. Londra'da kendime ait küçük yeri bulmuştum, üstelik bu yer Chelsea'nin tam göbeğindeydi. Burada, kendim için hayatımın bir sonraki adımını atmaya cesaretlenmişim.

Elbette bütün duvarların ve duvar boyunca uzanan rafların yeniden boyanmaya ihtiyacı vardı. Belki de fildişi beyazı olabilirdi. Ayrıca bir sürü yeni mobilya alınması gerekiyordu. Bunun için endişelenmesem de mekân bomboştur. Dükkânın kendine özgü bir potansiyeli vardı ve fiyatı da uygundu.

Sonsuz sabırlı emlakçım Julian, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Genellikle milyarlık şirketlere bir numara gayrimenkuller

satan Julian için gerçekten de zorlu bir mücadele anlamına geliyordum. Ancak o bir melekti ve bana Londra şehir merkezinde var olan ticari gayrimenkullerin yarısını göstermişti. Şimdi ise sıra bendeydi. Bana karşı gösterdiği sabrı nihayet ödüllendirecektim.

"Dükkân mükemmel," diye fısıldadım. Şimdiden masaların ve elbise askılarının nereye geleceğini hayal edebiliyorum.

Julian söze, "Mal sahibi, on iki aylık bir sözleşme için ısrar ediyor," diye başladı ve sözleşme şartlarını takır takır saydı. Fakat bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hayatımın bir sonraki evresi burada başlayacaktı. Belli belirsiz fikirlerim bu dükkânda şekil almaya başladı ve hızlanarak tam bir şirkete dönüştü, *Bless*. Burası, birkaç ay sonra masalarla ve elbiselerle dolu olacaktı. Çılgın bir rüya gibiydi.

Telefonumun zil sesi beni tüm fantezilerimden koparmıştı. Bu tanıdık sesle, çoğu kadının umutlarını düşünüp, çok daha fazlasına sahip olduğumu hatırladım. Julian'a özür dileyici bir bakış attım, ama o sadece elini salladı. Julian, son haftalarda böyle ara vermelerime alışmıştı.

"Merhaba, güzelim." Smith'in kaba sesi bedenimin ürpermesine neden oldu. Eğer birisi sadece konuşmasıyla orgazm olmamı sağlayacaksa, o kişi sadece bu adam olurdu. Neyse ki bunu ona anlatmamıştım, yoksa beni her saat başı arardı.

Onun sesine bu şekilde tepki göstermemin nedeni, bir haftadan beri bedeninden ayrı kaldığım için olabilirdi. Smith, özel asistanı olarak işime son verdikten sonra, ilk başlarda risk almak ve sıkça görüşmek istemedik. Bu sabah yedi gün olmuştu. Bu kadar uzun bir süre parmaklarımızı birbirimizin üzerinden çekmeyi hiçbir zaman başaramamıştık. Bedenimin tepkisine bakacak olursak, bu

rekoru sonlandırmanın zamanı gelmişti.

"Ben bir şey buldum," diye fısıldadım. Ekstra bir şeyler söylemem gerekmedi. Son haftalarda aramızda oluşturduğumuz mesafeye rağmen, Smith'in attığım adımlardan haberdar olduğundan şüphem yoktu. Telefonda daha fazlasını da söylemem yasaktı. Gerçi birilerinin benim yeni numaramı dinlediğine dair hiçbir işaret yoktu. Ancak bunun böyle olmadığına dair bir kanıt da yoktu.

"Bless'in artık bir evi var."

"Bunu kutlamamız gerekiyor!" Smith'in bununla ne demek istediği güneşin parlaklığı kadar açık ve netti. Bacaklarımin arasından bedenime dağılan kasılmayı azaltmak için, bacağımın birini diğerinin önüne atıp durdum.

"Ah, öyle mi?" Her zaman olduğu gibi Smith Price, kendimi sadece kısa cümlelerle ifade etmeme neden oldu. İkimiz için plan yapmayı memnuniyetle ona bırakıyordum, çünkü bu normalde saatler süren, fantastik, vahşi sekse yol açıyordu. Şu anda endişelendiğim binlerce şey vardı. Gerçi tatmin edilmek bunlara dâhil değildi. En azından bu gece değildi.

"Herhangi bir yerde özel... Sadece ikimiz, yalnız. Sana adresi SMS atacağım."

Julian'ın da konuşmayı duyabileceğini hiç umursamadan, "Evet, efendim," diye hohladım telefona. Kararım, Smith'in daveti kadar umut vericiydi.

Smith'in telefonu kapatmasıyla yeniden gerçeğe döndüm.

Telefonunu kontrol eden Julian'ın yüzünde bilmişlik taşıyan sırırtmasını yakaladım.

Julian cep telefonunu yeniden göğüs cebine geri koymadan hemen önce, "Bu gizemli adamı tanımak isterim doğrusu," dedi.

Kaşımın tekini yukarı kaldırdım ve başımı salladım. "Neden? Onu benden ayırabilmeniz için mi?"

"Belki de onu paylaşabiliriz?" diye şaka yaptı Julian.

"Bu oyuncağı tamamen kendim için istiyorum." Sesim kulağa istediğimden daha kararlı geldi, fakat benim tepkimi kim ayıplayabilirdi ki? Smith bana aitti. Zor durumlarla baş etme mücadelemiz, sahiplenme duygumu kabartmıştı.

Julian, manikürlü elini reddedercesine sallayıp, "Önemli olan, onun da böyle düşünmesi," demiş olsa bile, en ufak bir şüphe duymuyordum.

Julian hızlıca konuyu değiştirdi. "Büroya gidip evrak işini halledelim."

Memnuniyetle kabul ettim.

* * *

Smith'in cep telefonuma gönderdiği adres, ilk başta pek bir şey ifade etmedi. Holland Park'taki küçük sakin sokağa vardığımda, şaşırmıştım. Ben bir otel bekliyordum, özel bir konaklama değil. Cep telefonuma tekrar bakıp, doğru adrese geldiğimi teyit ettim. Yan koltuğun üzerinden çantamı kaptım ve Mercedes'in içinden çıktım. Pastoral alan olmasına rağmen, arabayı emniyetli bir şekilde kilitlemeye dikkat ettim. En sevdiğimin cömert hediyelerinden olan bu araba, son haftalarda benim ikinci evim haline gelmişti. Arabayı neredeyse onu bana alan adam kadar sevmiştim.

Birdenbire durdum. Çünkü onu sevdiğimi hatırladım. Tuhaf bir duygu. Çok uzun zamandır birlikte olmamamıza rağmen, ilişkimiz bazı şeylere katlanmak zorunda kalmıştı ve sevginin her şeyi daha da zorlaştırdığından emindim. Hiçbirimiz şimdiye kadar bunu telaffuz etmemiştik. Bunu sessiz sedasız kabullenmiştik. Belki de

inat ediyordum, fakat o üç kelimeyi söyleyen ilk kişi ben olmak istemiyordum. Belki de sadece korkuyordum. Smith, birçok açıdan benim için bir gizemdi. Son sevdiğim adam, erkekler konusunda ki kararına güvenemeyeceğimi gözlerimin önüne sermişti.

Ancak Smith, herhangi bir erkek değildi. Smith, duyulmadık şekilde erkeksi ve istekliydi. Aklıma giriyor ve ne zaman düşünebileceğime Smith karar veriyordu.

Kendini toparlamalısın! Çantamı omzuma taktım. Tereddütle eve yaklaştım. Smith'le karşılaşmayı ne kadar özlediysen, bir o kadar da korkuyordum. Ya bana yabancılaştıysa? Kapiya giden merdivenleri çıkarken, korkuluğa sıkı sıkı tutundum. Gecenin serinliğini çıplak amımda hissettim. Slipimi arabanın içinde tamamıyla çıkarıp, çantamın içine sıkıstırmıştım. Kendimi aynı anda hem korumasız hem de güçlü hissettim. İlişkimiz muhtemelen bir yük testine maruz kalmış olabilirdi, fakat ben tam onun istediği bir şeydim.

Henüz en üstteki basamağa gelmeden, kapı açıldı ve karşımda *tam benim istediğim bir şey duruyordu*. Smith'in antrasit rengi üçlü takım elbisenin içindeki manzara, üzerime etki ettiğinde, dizlerimin bağı çözüldü. Başka hiçbir şey, bir insanın sadece görünüşüyle beni böylesine etkilemesi kadar beni haklı çıkartamazdı. Kendimi şanslı sayacaktım, şayet burada dizlerimin üstüne çökmeden, içeriye girmeyi başarabilirsem.

Smith beni içeriye buyur ettiğinde, yüzünde herhangi bir duygu ifadesi yoktu. Sadece gözlerinde neşeli bir kıvılcım olduğunu fark ettim. Ve dudak çevresindeki hafif seğirme sayesinde, bir gülümsemeyi bastırdığını anladım. Onun o kibirli sırtışına olduğu kadar, geri kalan her şeyinin tiryakisiydim. Hatta tanıştığımız zaman, beni bununla bitirmişti. O sert bakışının arkasında saklandığını bilmek,

ıslanmama neden oldu.

"Merhaba, güzelim." Smith çantamı alıp yere attı ve benim selam vermemi bile beklemedi. Bilakis beni kaldırdı ve koridor boyunca taşıdı. Kollarımı onun boynuna dolayıp, bir öpücük için dudaklarımı sundum. Ancak Smith, benden daha çok kendisine odaklanmıştı. Beni bir deri kanepenin üzerine bırakmadan evvel, alnımdan öptü.

"Burası hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Onun varlığından dolayı büyülenmiş gibi gözlerimi kırıştırdım ve konforlu odanın içinde etrafıma bakmak için kendimi zorladım. Duvarlarda resimler asılıydı, görünüşe bakılırsa hepsi paha biçilmezdi. Ve ustaca dekore edilmiş şöminede bir ateş çıtırdamaktaydı. Burası daha çok avukatlık bürosuna benziyordu ve evi gibi değildi. Soru soran bir bakışla karşılık verdim, "Evet."

Smith, ceketinin düğmelerini açarken, "Yatırımlarımdan bir tanesi," diye açıkladı. Onu çıkartmadığı için sevinmişim. Çünkü bu akşam onunla ilgili bir planım vardı ve takım elbisesi önem arz ediyordu. Kendimi fantezilerimin içinde öylesine kaybetmişim ki bir şey söylediğini anlamak için zamana ihtiyacım oldu. "Efendim?"

Smith başını yana yatırdı ve eliyle koyu renk saçlarını okşadı. "Ciddi anlamda sohbet etmeden önce, biraz eğlenceye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Evet, efendim."

Bu kısa cevap, Smith'in gözlerinin içinde bir ateşi alevlendirdi, öyle ki inlememek için dudaklarımı ısırdım. Ona bu lakabı taktığım zaman, sinirlerime dokunmuştu. Ancak kapalı kapıların ardında ne kadar istekli olduğunu fark ettiğimde, isim baki kaldı. Tıpkı onun uğruna ne kadar yanıp tutuştuğum gibi.

Smith, kanepenin koluna yaslandı, aşağı eğildi ve başını salladı. "Burada kuralları ben belirliyorum. Bunu gerçekten sana hatırlatmam mı gerekiyor?"

Bu kulağa bir tehdit gibi geldi ve aynı zamanda bir vaat gibi de. Ona sataştığımda veya bilerek naz yaptığımda, şakayla karışık kıcıma şamar attığına şahit olmuştum. Ancak onun bedenime, gerçekten neler yapabileceğini henüz deneyimlemediğim farkındaydım. Daha önceleri bu düşünce beni biraz korkuturdu, fakat uzun zamandır ellerini bedenimde hissetmediğimden dolayı, ateşli dokunuşuna özlem duyuyordum.

Smith bir kez daha zihnimde olanları altıncı hissiyle anlarken, "Demek ki buna ihtiyacın var, hm?" dedi. "Beni sıkıştırmaya çalışma, Belle, yoksa orgazm yerine daha uzun bir cezalandırmayı beklemen lazım."

Onun uyarılarının beni kıskırttığını, belli etmek istemedim. Doğrudum. Bacak bacak üstüne attım. Bilhassa eteğimin altında *olmayan* için, gözlerinin takılması için özen gösterdim.

"Demek, bu evi satın aldın?"

"Birkaç sene önce."

İç çamaşırım yoktu. Smith'in fark edip etmediğini anlamamıştım. Hayal kırıklığı yaşadım.

"Aslında burayı satmak istedim."

Soğuk bir ses tonuyla, "Peki, buna fırsatın olmadı mı?" diye sordum. Bu kadar uzun zaman Londra'nın en iyi mülklerinde kalabilmek, sadece Smith'in sahip olduğu bir lükstü. Onun banka hesabı bunu yapabilmesini mümkün kılıyordu. Bizler ise dairelerimizi oda arkadaşlarımızla paylaşmak zorundaydık.

"Şimdi başka planlarım var." Daha fazlasını açıklamadı. Ancak

düşünceleri başka yerlerde dolaştığında, bakışları daha da soğuyordu.

Derin bir nefes aldım ve benimle yeniden ilgilenmesi için bekledim. Bunu yapmayınca, cesaretimi toplayıp, "Seni özledim," dedim.

Bu basit bir söylemdi, fakat sesimde yoğun bir duygu vardı. İki kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez pişmanlık duydum. Elimde olsaydı onları geri alırdım. Tehlikeli olan durumumuz hakkında beni bilgilendirdiğinde, güçlü olmak için ona söz vermiştim. Bizim anlaşmamızda, duygusallığa yer yoktu. İlişkimiz hakkında kafa patlatmak yerine, çoğu zaman iş kadını olarak yeni rolümü en iyi şekilde yapmakla meşguldüm. En azından gündüzleri. Kendimi nihayet yatağa sürüklediğimde, tek başıma, mesele daha zor bir hale geliyordu. Ancak Smith şimdi öylece karşımda dururken, uykusuz gecelerin dindirilmeyen özlemi, kararlılığımın dalgalanmasına sebep oldu. Fakat Smith beni suçlamak yerine, yanıma çöktü ve beni kucağına çekti. "Güzelim."

Benim için kullandığı okşayıcı ad bedenimi ansızın saran arzuyla yumuşatmıştı. Fakat bu tamamen dinmesini için yeterli değildi.

Smith gözlerinin içine bakmam için işaret parmağıyla çenemi yukarıya kaldırıp, "Bütün gün seninle ne yapacağım hakkında hayal kurdum," diye fısıldadı.

Beklenti içinde, "Ve?" diye sordum.

Smith ağzını buruşturdu ve bana göz kırptı. "Sanırım hoşuna gidecek. Ama biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Normal çiftlerin soyunmadan önce, günlerinin nasıl geçtiğini anlattıklarını duymuştum."

Çiftler mi? Bu kavram, aramızda gelişmiş olan bağı tanımla-

mak için, bana biraz gelişi güzel geldi. Biz kesinlikle bu değildik. Buna rağmen bu sözler, kendimi biraz da olsa çekici hissetmemi sağladı.

"Normal çiftlerin saklanmaları gerekmiyor," diye hatırlattım ona.

Smith gergin bir ses tonuyla, "Normal çiftler," diye tekrarladı. "İnsanları öldüren bir patrona sahip değiller."

İşte en önemli husus. Birbirimizden durduk yerde ayrılmamıştık. Bu gerçeği severek yok etmek isterdim. Smith'i işverenine bağlayan şey, olağan seviyenin çok ötesine geçmesiydi. O, bir ihanet ve dolandırıcılık ağına karışmıştı. Hammond, ipleri elinde tutan bir adamdı. Bu ipler Smith'in geçmişinden kurtulmasına engeldi. Hammond'un bana karşı ilgisi kalmayışını Smith'e borçluydum. Gerçi Hammond, Smith ve benim aramda kesinlikle hiçbir şeyin bitmediğini bilse, bu durum hızlıca değişirdi.

Smith, "Bless hakkında anlat," diye ricada bulundu. Görünüşe bakılırsa Smith konuyu değiştirmek istedi. Aslında azıcık ilerleme kaydettiğim halde anlatılacak çok şey vardı.

"Chelsea'de bütçeme uyan bir dükkân buldum."

"Bütçe hakkında gerçekten de endişe etmemelisin." Smith alnını kırıştırdı. Ondan daha fazla para almayı kabul etmemi istiyordu. Beni zorlamadan önce sözünü kestim.

"Şu anda bir şirket kuruyorum. Elbette mali durumu gözlemlemek zorundayım ve bunun dışında, dükkân tam hayallerime uyuyor. Pahalı olsaydı sana söylerdim," diye yalan söyledim. Eğer gerçekten ihtiyacım yoksa, Smith'in varlığından daha fazlasını kabul etmeye niyetim yoktu.

"Bana ait olan, sana da aittir."

Kemerinin tokasıyla oynayıp, "Ah, öyle mi?" diye sordum satarak. Biraz gevşemenin bize iyi geleceği fikrine gitgide ısınmaya başlamıştım. Nasıl ilerleyeceğimi de gayet iyi biliyordum.

Tepkimle Smith'ten günün ilk içten gülümsemesini almaya başladım. "Yoksa, bu kısa konuşmamızın şu anda bittiği anlamına mı geliyor?"

"Hava hakkında da konuşabiliriz, ama doğrusunu istersen bu gece daha işi olan tek kişi sen değilsin."

"Yoksa beni sollamak mı istiyorsun, güzelim?" Smith parmağıyla alt dudağımın üzerinden geçince, istem dışı ağzımı açtım.

Ama bu kesinlikle mümkün değildi, bilhassa değildi, çünkü ben onun dominantlığını fazlasıyla özlemiştim. Baldırlarımı sıkıca bir-birine bastırdım. Smith'in yün pantolonunda ıslak bir leke bırakmaktan korktum.

"Rüyamda bile bu mümkün olamaz."

"Uslu kız." Smith'in eteğimi parmaklarının arasına aldığı hissettirdi. Eteği aşağı indirdi, üzerimden sıyrıldı ve kenara attı. "Aslında bir şeyler yememizi önermek istemiştin, ama sadece tek bir şey için iştahım var."

Takım elbisesinin pantolonunun içindeki başka nasıl garanti edebilirdim ki. Alt dudağımı ısırıp ve davetkâr bir şekilde bacaklarımı açtım.

Bluzumun düğmelerini, beni neredeyse çıldırtacak kadar yavaşça açarken, "Önce bütün menüyü görmek istiyorum," diye kulağıma fısıldadı. Parmak uçları, öne çıkan bedenimin her bir noktasında gezindi. Ardından sütyenimin dantel sepetlerini okşadı, kopçalarını açtı ve onu yere düşürdü. Kıvrak bir hareketle beni kollarına aldı ve ayağa kalktı.

"Sanırım birinci kat sana daha çok hitap edecek."

Smith, merdivenlerden yukarıya çıkarken ensemini kemirdi. Yatak odasına ulaştığımızda, heyecandan rahat nefes alamaz oldum. Smith beni yatağın üzerine bıraktı, bir adım geriye attı ve avına baktı. Bunu yaparken de ağırlı ağır soyundu. Bunun için de acele etmedi. Smith bir kadını duvara sıkıştırıp, slipini kenara iterek, tamamen giyinik vaziyette becerirdi. Ancak yatağına bir kadını alıyorsa şayet, *beni*, o zaman şiddetli baskının yerini bir müzakere alıyor demektir. Tenimin üzerinde bitmek bilmeyen ürpertiler geziniyordu.

Smith ceketini çıkardı, ortadan katladı ve köşede duran sandalyenin üzerine koydu. Aynı hareketi kravatında ve gömleğinde de tekrarladı. Kıyafetinin her bir parçasına üst düzey titizlikle davrandı.

Dünyanın en ağır ve en heyecan verici striptizi idi. Çünkü Smith bu titizliği sadece pahalı takımlarına karşı göstermiyordu. Bedenimin her bir santimini aynı ilgiyle şımartıyordu.

Şortu yere düştüğünde, *benim* için hazır olan ana yemeğin tadına önden bakmak istedim. Ağzım açık dört ayaküstünde yatağın kenarına doğru süründüm. Smith yaklaştı. Ay ışığı onun atletik vücudunda parladı. Yarım metre kala önümde durdu ve dokunmama izin vermeden, özlemle istediğim şeye bakmamı sağladı.

"Sihirli söz neydi?"

Bütün bedenim ona yalvarmaktaydı, ama Smith bunu kastetmemişti. Başlarda Smith'in dominant damarı beni ürkütmüştü. Bu arada onu özgürleştirici buluyordum. Ve arkamda bırakmış olduğum koca bir haftadan sonra, dolu dolu ve tamamen bana hâkim olmasından başka hiçbir şey istemedim. "Lütfen, efendim."

Yaklaşıp, "Uzan," diye emretti. Sırt üstü uzandım ve başımı içgüdüsel olarak yatağın kenarından aşağı saldı. Aletinin başını kolayca dudaklarıma götürsün istiyordum.

"Kendine dokundun mu?"

Başımı sallamak için kendimi zorladım, fakat muhteşem aletin ağzımı nasıl dolduracağına odaklanmıştım.

Smith, kendime dokunmayı ne kadar çok istediğimi biliyordu. Çok geçmeden, "Ama bunu yapmak istedin," dedi. Aletinin başını yuttuğumda duraksadı ve inledi. "Aminin ne kadar aç olduğunu biliyorum. Neredeyse senin açgözlü küçük ağzın kadar aç kalmış. Kendini alıkoymak zor olmuştur güzelim. Şimdi kendine dokunabilirsin."

Elimi arkaya uzattım ve aletini yakaladım, diğer elimi istekli bir şekilde bacaklarımin arasına götürdüm. Hiçbir şey onun bakışlarına maruz kalmak kadar heyecanlandırmıyordu. Bir de aletinin ağzımın içinde olması. Parmaklarım şehvet tomurcuğumu bulduğunda, bedenim depreniyordu. Onu çevreledim ve zevk veren baskı karşısında kalçalarımla daireler çizip durdum. Aslında onunla birlikte olmadığım zaman, kendime dokunmak için hiç hevesli olmuyordum. Çünkü arzumu tek başıma dindiremeyeceğimi biliyordum. Bunu sadece o yapabiliirdi.

Smith yarı kapalı gözleriyle beni izlerken, "Beni sik, güzelim. Ağzın çok iyi hissettiriyor," dedi, nefes nefese.

Aman Tanrım! Onun için memnuniyetle nasıl bir şov sergiliyordum. Hayatım boyunca kendimi bu kadar canlı ve hiçbir zaman bu kadar karşı konulmaz hissetmemiştim. Bu gözler üzerimde olduğunda ikisi de gerçek oluyordu. Bunun için yaşıyordum.

Smith kendini geri çekti ve aşağı eğildi. Yüzlerimiz birbirine sa-

dece birkaç santim uzaktı. Ardından bileğimi tuttu ve heyecan izlerinin üzerinde olan parmaklarımı, dudaklarına götürdü. "Tadına bakmak lazım."

Smith, dudaklarının arasına aldığı her bir parmağımı yavaş yavaş emdi. Kucağımdaki zonklama şiddetle onu arzulayan bir kasılmaya dönüştü. Bacaklarım adeta kendinden açılıverdi ve kıvranmaya başladım. Onu üzerime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Smith kolumu bıraksa da dudaklarının arasındaki orta parmağım arzularıma eşlik etmeye devam ediyordu. İki eliyle birden omuzlarımın altına girdi. Sonunda parmağımı bıraktı, beni karnımın üstüne çevirdi ve yatağa çıktı. Arkamda pozisyon aldığımda, kımıldamaya cesaret edemedim. Yönetimi eline aldığımda, onu bölmek en iyiydi. Beni belimden tuttu ve ayrık baldırlarımı kucağına doğru çekti. Yüzüm aşağıda döşeğin üstüne yattım ve parmaklarımı çarşafa geçirdim.

"Bunu özledim." Smith elleriyle popo yanaklarımı okşadı ve aşağı, deprenen amıma kadar indi. Dokunduğu anda, en hassas yerimden sanki bir elektrik akımı geçmişti. "Kıcına şaplak yemeyi ne kadar çok arzuladığını hissediyorum. Ellerimi özledin mi?"

"Evet, efendim," diye inledim kumaşa gömülmüş ağızla. Bunu gerçekten de özlemiştim. Bir an ne kadar ahlaksızım diye düşündüm. İlk darbe hafiften sağ yanağıma geldi ve sert bir şekilde çarşafı dişledim, ilk dokunuşta gelmekten korktum. Isınmaya başlayan narin tenimin her bir noktası Smith tarafından nazikçe okşanıyordu.

Smith öğrenmek istediğini ses tonuyla belli ederek, "Daha fazlası mı?" diye sordu.

Dişlerimi sıkı sıkı bastırarak başımı salladım.

"Sihirli söz ne?"

Ağzımı açtım ve şehvet dolu bir ses tonuyla yalvardım, "Lütfen, vur bana."

"Memnuniyetle."

Bir sonraki darbe biraz daha sertti ve beni öylesine şiddetle yaladı ki bacaklarımı istem dışı Smith'in beline dolamak istedim. Biraz sürtünmeye ihtiyacım vardı. Ancak Smith buna izin vermeyecek kadar tecrübeliydi. Bunun yerine her seferinde şiddetlenen bir dizi darbeyle vurmaya devam etti. Kimi zaman şakayla karışık, kimi zaman oldukça acımasızca. Smith arzuyla yanan hareketlerine son verdiğinde, kığım erotizm dolu ataklarla yanıp tutuşuyordu. Aklımdan hiçbir şey geçmiyordu, bütün düşüncelerim beni terk etmişti. Sadece kıçıma yayılan sıcak zonklamayı hissediyordum. Smith, bedenimi kendisine biraz daha yaklaştırdı. Aletini şahane bir şekilde santim santim atmakta olan küçük kapıdan içeri doğru ittiğinde, tek kelime bile etmedi. Bedenim, Smith'in yavaş yavaş içime sızmasına uyum sağlıyordu. Sıkıca belimden tuttu.

"O kadar ıslak ve darsın ki. Şimdi benim için gelmek istiyor musun?"

Ağzımdan bir evet çıktı. *Aman Tanrım, evet. Evet. Evet. Evet. Evet.* Evet, şu anda benim için anlam taşıyan tek kelimeydi. Smith daha derine girmeye başladı. Kucağımın içine kadar soktuğu orgazmı ortaya çıkartırken, onu içimden büyük bir çığlıkla atabildim. Beni öylesine güçlü beceriyordu ki, her bir itişte şehvetinin yeni dalgasıyla sarsılıyordum. Yatağa sıkıca tutundum. Bu duygudan vazgeçmek istemedim, asla durmamalıydı. Ancak spazmlarım dindiğinde, Smith kendini geri çekti ve yeniden içime nüfus etmeye başlamadan önce, beni sırtımın üstüne narince döndürdü.

"Bana bak," diye emretti kaba bir ses tonuyla. "Bana ne yaptığını görmelisin, Belle."

Smith, yeniden yavaş ve narince içime girdiğinde, gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım. Başparmağı şehvet tomurcugumu ararken, aletinin bedenimde nasıl kaybolduğunu izledim.

Şimdiye kadar hissettiğim en yakıcı duyguydu. Smith ayrık bal-dırılarının arasında tahtına oturmuştu. Pembe ferç dudaklarımın arasında aletinin son kısmı görünüyordu.

Kalçam kasıldı. Bir sonraki kaçınılmaz saldırı her an gerçekleşebilirdi.

"İşte bu güzelim," diye inledi Smith ve ardından amımın içinde yayılan ilk sıcaklığı bedenimin her noktasında hissettim.

Kendimi onunla birlikte tamamen saldı. Her şeyi unutturken, bacaklarımı beline doladım ve onu harekete geçirdim. Smith nihayet durulduğunda, beni kollarının arasına aldı. Ağzını dudaklarımla kilitledi. Öpücüğünün şiddeti artarken, uzuvlarımızı birbirimize doladık. Ben buraya aittim. Bu adamın yanına. Birbirimizi bıraktığımızda, yatağa düştük. Smith elini yanağıma koydu. Beni yeniden, çok daha fazlasını vaat eden ağzına doğru çekti.

2. Bölüm

Ertesi günü öğleden sonra, CoCo'yu kuşatan kalabalığa rağmen kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum. Sonsuz orgazm hazlarıyla dolu bir gece, bir kadın üzerinde ne kadar etkili olabiliyordu, şaşırtıcı. Lola, yüzünde geniş bir sırıtmayla el sallayarak beni masasına davet etti. Ancak garson içeceklerin siparişini almak için geldiğinde, Lola'nın yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. Sırık garson, iki kadına hizmet edebildiği için, biraz fazla sevinçli görünüyordu. Garson önümüzde çömeldi, ancak daha tek bir kelime söyleyemeden, Lola önce davrandı.

"İki tane Bourbon Wests, lütfen," diye emretti, Garsona tek bir bakış dahi layık görmedi. Garson bara doğru geri çekildiğinde, Lola sinirli bir bakış attı bana. "Oturduğumdan beri, küçük bir köpek gibi yapıştı."

"O kadar kötü mü?" diye güldüm ve çantamı sandalyenin koluna astım.

"Daha da kötüsü. Eğer benden kredi kartı fişindeki imzadan

daha fazlasını isterse, o zaman gerçekten başka bir şey düşünmesi gerekir." Lola rahat bir tavırla omuzlarını silkti, cep telefonunu açtı ve bir iş kadınına dönüştü. "Ve şimdi pazarlamayla aranın nasıl olduğunu anlat."

Bu soruyu Lola'ya neden yönelttiğimin sebeplerinden biri, Lola'nın lafı dolandırmadan gereken noktaya değinmesiydi. Ve bugün bu çizgisinden vazgeçecek gibi de görünmüyordu. Problem ise, benim nereden başlamam gerektiğini bilmememdi. Düşünmek, biraz zaman kazanmak için, peçeteyi katlayıp durdum. "Doğruyu söylemek gerekirse, henüz daha yeni bir dükkân buldum. Logo tasarımları henüz gelmedi ve dekorasyon için de şimdiye kadar hiçbir şey almadık."

Fikirlerin çoğu şimdilik sadece kabataslak olarak not defterimde var olduklarından, bahsetmedim bile.

Lola akıllı telefonuna bir şeyler tuşladı. "Bir ticaret planı yazdın mı?" diye sordu.

"Hm. Olmayabilir. Yani, en azından resmi bir ticaret planım yok. Ama bir sürü notlar aldım." Smith'te aynısını hatırlattı, fakat akabinde beni bu ödevden memnuniyetle alıyordu.

"O halde bu ilgileneceğin ikinci şey olmalı. Ama önce senin bana bir kâğıdın üzerinde ticaret fikirlerinin taslağını çıkartmanı istiyorum. Abonmanlık şartları ve bunun için ne kadar talep ettiğini yazabilirsin."

Ona eleştirel bir bakış attım. "Senin bana tavsiyede bulunacağını düşünmüştüm."

Lola başını yana yatırdı. Bu pozisyonda ablası Clara'ya her zamankinden daha çok benziyordu. "Bununla alakalı..."

Lola duraksadığında, kendimi en kötüsüne hazırladım. Eğer

şimdi geri çekilirse, ben kaybolurdum. Neredeyse düş almaya bile zaman bulamıyordum. Anında bir pazarlama uzmanı bulmalıyordum. Yeni bir planlama aşamasındayken strateji geliştirmeye hazır birini bulmak gerçekten imkânsız görünüyordu.

"Sana katılmak istiyorum," diye açıkladı Lola, şaşkınlık içindeydim. "Üniversitede son senem. Bir sonraki sömestr için işe ihtiyacım var. Beni işe alacak birini tanıyor musun?"

Lola, sorusuyla nereye varmak istediği açıkça belli etmişti. "Sen gerçekten benim için mi çalışmak istiyorsun?"

Şimdiye dek benim iş hayatım hakkında gelen tepkiler oldukça karışık. Arkadaşlarımdan çoğu hayli etkilenmişlerdi, ancak fazla ilgi göstermemişlerdi. Annem neredeyse kalp krizi geçirecekti. Ve Smith? Ondan hâlâ çok emin değildim. Gerçi masrafları önceden vermişti, fakat o da beni Hammond'un ateş hattından çıkartmak için bir çare arıyordu. Beni ticari planlarımda desteklemesi, sadece iyi düşünülmüş bir şah hamlesi olabilirdi.

"Eğer istemiyorsan, başka." Lola bir yudum su içti ve kayıtsız kaldı.

"Hayır!" dedim. Çok utandırıcı bir ses tonuyla çıkmıştı, harfler dudaklarımdan arasından. Hatta birkaç garson aniden dönüp bana baktılar. Sesimi alçalttım ve masanın üstüne yaslandım. "Seni mutlaka istiyorum. Sanırım ticari işlerde doğru kokuyu alabiliyorum, ama pazarlama konusunda hiçbir fikrim yok. Durum şu ki... Sana fazla para veremem. Yani henüz."

Belki de hiçbir zaman. Kafamın içindeki kritik sesi duymazdan geldim. Pes etmek için erkendi.

Lola kaygısız bir ruh haliyle, "Öyle düşünmüştüm zaten," diye cevap verdi. Koyu bir saç telini kulağının arkasına itti. "Dinle bak,

aslında benim paraya ihtiyacım yok. Beni heyecanlandırabilecek bir şeye ihtiyacım var. Babam durmadan kafamı şişiriyor, bazı yeni açılımlarda onunla ortak olmamı istiyor. Ama hayır demek için bir sürü nedenim var. Para konusunda endişe etmemem gerektiğinden, kendim için bir şeyler yapmak istiyorum. Hatta finansmana kendim biraz katkı bile sağlayabilirim.”

“Finansman sorun değil,” diye temin ettim Lola’yı, bununla birlikte yüzümün kızarmasına engel olamadım.

Lola, garson Bourbon’larla geri döndüğünde, “O halde başlayalım,” dedi.

“Bir isme ve bir dükkâna sahibiz. O zaman başlamak için her şeye sahip miyiz?”

Lola’nın yüzünde alaylı bir sırıtma belirdi ve parmağıyla bardağın kenarından geçti. “Biz bir fikre sahibiz. Şimdi bunu satmamız gerekiyor. Hafta sonu gelmeden, seninle ve işinle alakalı bir şeyler yazmaları için birkaç moda dergisiyle doğrudan irtibata geçeceğim. Dergiler, içeriklerini aylar öncesinden planlıyorlar. Basın üzerinden uzun zaman geçtikten sonra değil, dükkân açıldığında haber yapsın.”

Bütün her şey oldukça çabuk geliyordu. Bir hafta öncesinde bir fikrim vardı ve şimdi de bir ortağım, bir dükkân ve not kâğıdımın üzerinde hayal edebileceğimden de fazlası yazıyordu. Bu heyecanlanmanın üstünde bir şeydi, fakat bütün bu coşkuya rağmen biraz karmaşık duygular içindeydim. “İnsanın korkması normaldir, öyle değil mi?”

Lola hiç çekinmeden, “Evet, eğer hayat seni az da olsa korkutmazsa, muhtemelen o zaman doğru yolda değilsindir,” diye karşılık verdi. Bardağını kaldırdı. “Ortaklığımıza.”

Lola'yla içkilerimizi tokuşturduk ve başımı salladım. Zaman zaman hayatın beni nasıl korkuttuğundan haberi yoktu Lola'nın. "Korkutan yeni fırsatlara içelim!"

* * *

Kısa strateji toplantımız bittiğinde, büroya gitmek için yanıp tutuşuyordum. Sabahki rahatlatıcı memnuniyet, bastırdığım duygularımın ortaya çıkmasına yol açmıştı. İki gün içerisinde bir dükân kiralamayı ve bir ortak bulmayı başarmıştım. Cep telefonumu çıkardım. Gelen sayısız mesajı görmezden geldim ve Edward'a bir SMS yazdım.

Bless'in bu hafta kutlama yapması için iki nedeni var.

Bunu başaracağını biliyordum, bebeğim! Cumartesi günü bir şeyler içmeye gidelim mi? Her şeyi öğrenmek istiyorum.

Anlaştık!

Detayları bildireceğim.

Telefonu geriye koymadan, gizli bir numara beni aradı. Görüşmeyi kabul edip etmemek arasında ekrana baktım. Elbette çağırıyor içinde bulunduğum koşullardan dolayı posta kutusuna yönlendirmem gerektiğini biliyordum. Bir iş kadını olduğum için de buna alışmak zorundaydım. Çağrı önemli olabilirdi. Sonunda merakım aklıma yenik düştü.

"Alo?" diye cevapladım.

"Sana göndermiş olduğum kâğıtlara göz attın mı?"

Annemin sesini duyduğumda istem dışı gözlerimi yumdum.

"Yoksa sen numarayı mı gizledin?"

Annem beni kandırmaya hakkı varmış gibi tavır alırken, "Seni aradığımda telefonu açmıyorsun ama bu mesele önemli," dedi.

Onunla bir telefon görüşmesi yapmamak için haftalardır kaçakları oynuyordum ve son yıkıcı karşılaşmamızdan sonra, bana ulaşan zarfı görmezden gelmişim. Annem, çok açık bir şekilde, onu ilgilendirenin sadece imzam olduğunu belli etmişti.

Annem, "Ayriyeten senin şu saçma internet işini gerçekten yapacağını da duydum," diye hızla devam etti. Görünüşe bakılırsa görüşmeyi sonlandırmadan önce bir dizi şikâyetten kurtulmak istiyordu. "Böyle bir şey için sermayeyi nerden buldun sen? Teyzen mi finanse etti?"

"Jane Teyze tek bir kuruş bile vermedi." *O, bana sadece moral verdi,* diye düşündüm sessizce.

"Enerjini bizim mülkümüz için harcamış olsan, çok daha iyi olurdu."

Benim mülküm, babamın ölümüyle birlikte bana düşen ve istenilmeyen aile mirası. Şu anda düşünmek istediğim son şeydi. Aslında varlığının devam edebilmesi için evlenmek istemiştim, ama artık bu da umurumda değildi. Hatta annem de dâhil her şey yok olabilirdi.

"Her şeyin kontrolün altında olduğunu tahmin ediyorum," diye karşılık verdim soğuk bir ses tonuyla. Annem, hiçbir zaman mülkümle alakalı sıkıntı yaratan borçlarla nasıl baş edeceğimi sormamıştı. Bunun yerine, aristokrat yaşam tarzını korumanın bir yolunu bulmak için beni sıkıştırdı.

"Yapımcılar, Noel'de film çekimlerine başlamak istiyorlar," diye şikâyet etti, ses tonu ise panik atakla sinir krizi arasında bir yerdeymiş gibi geldi kulağıma.

"Vaktim olduğunda sözleşmelere bir göz atacağım." Gerçekte BBC'ye mülkün tamamını devretmek isterdim. Ancak söylediğim

kadar kolay değildi ve az olan zamanımı sözleşmeler hakkında konuşmak için avukatla geçirmek istemedim.

"Ben gerçekten de başka tedbirler almak istemiyorum," diye tehdit etti annem.

Aniden durdum. Arkamdaki çift ansızın üstüme geldi. Bir özür mırıldandım. Rastgele bir dükkânın önüne durdum. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Yumuşak bir ses tonuyla, "Senin bir işletmen varsa, bir işletme varlığın da vardır," dedi. "Mülkiyet senin üzerine ve bu da demektir ki borçlardan seni sorumlu tutabilirim."

"Eğer bunu yaparsan," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, "bavullarını toplayabilirsin."

"Bu, seni dünyaya getiren kadına olan teşekkürün mü? Beni sokağa mı atardın?"

"Zaten yeterince pahalıya patladı. Artık sana hiçbir borcum kalmadı," diye tısladım ve eklemek için acele ettim, "Sözleşmelere bakacağım."

Ardından telefonu kapattım. Sinirden köpürüyordum. Sırtımı vitrin camına yaslayarak, öğle yemeği için önümden geçen insan kalabalığına baktım ve sakın sakın nefes almak için kendimi zorladım. Smith, annemin Bless'i iflasa sürüklemesine izin vermezdi. Ancak mülkün mali sıkıntısı hakkında, kendime bir resim çizmeden önce, Smith'ten yardım isteyemezdim. Kâğıtları imzalardım. Bu şekilde mülkiyet ve annem için idam süresini birkaç sene ertelemiş olurdum. Bir gün ikisinin de fişini çekene kadar zaman kazanırdım.

3. Bölüm

Beyzbol şapkamı çekiştirip, kaçamak gözlerle caddeye baktım. Hayatımda daha kötü fikirlerin aklıma geldiği olmuştu. Son zamanlarda gelenler o kadar da kötü sayılmazdı. Belle'yle son buluşmamızdan sonra işime hiç odaklanamadığım gibi hiçbir işi de halledememiştim. Zaman geçtikçe eksikliğini daha çok hissetmeye başlamıştım. Sanki yeni kabuk bağlamış bir yarayı kanatmışım gibiydi. Eğer gerçekten öyleyse iyileşme sürecim hemen şimdi yeniden başlamalıydı. Ancak iyileşmek de istemiyordum. Onun yokluğu yakıcı, iltihaplanmış bir yaraydı ve bu yarayı deşmekten başka bir şey yapamadım.

Dükkânı için seçmiş olduğu yeri beğendim. İçinde güvende olacağı bina, semtin sakin bir yan sokağında bulunuyordu. Belki de nerede olduğunu öğrenmek için kıskançlık içinde sürdürdüğüm takip etme rutinim de son bulacaktı. Nerede oturduğunu biliyordum. Şimdi nerede çalıştığını da görmek istedim. Onu gizlice gözetleme fikrini, bir kez daha kafamdan çıkardım. Arabasının bir GPS sinyala-

li göndermesi benim için yeterli olmalıydı. Onun işlerine çok fazla karışırsam, dışarıya göstermek istediğimiz her şeyi tehlikeye atmış olurum. Ama hayatımdaki en değerli insanı öylece kendi haline bırakmak hiç kolay değildi.

Dükkân kilitli değil. Bu hiç hoşuma gitmedi. Belle daha dikkatli olmalıydı. Kapıyı açtım ve kafamı stüdyonun içine uzattım. Belle çalışma masasının başında oturuyordu. Her zaman yapılı saçı dağınık ama hoş bir şekilde toplanmıştı. Geniş, siyah bir tişört cüretkâr göğüslerini örtüyordu. Belle hiçbir zaman günlük kıyafetle büroma gelmemişti. Yoksa, jean pantolonunu bileklerinin üzerine çıkarmak için çekiştirmesini hatırlardım. Parıldayan kırmızı ruj hariç, diğer tüm makyajından feragat etmesi, çok seksi gelmişti. Kapalı kapıların ardındaki Belle buydu. Bir akşamı evde geçirdiği zamanki haliydi, kendisi gibi. İstedğim Belle. Onun, tasarımcı döpiyeslerin ve yüksek topuklu ayakkabıların arkasında sakladığı, doğal, vahşi yanı. Diğer zamanlarda kendisine sakladığı bu yüze sahip olmak istedim.

"Kapıyı gerçekten de kilitlemelisin," diye açıkladım aniden ortaya çıkınca.

Belle korkuyla sıçradı ve elini göğsünün üstüne koydu. Benimde günlük kıyafet giydiğimi fark ettiğinde, açık mavi gözleriyle şaşkın şaşkın bana baktı. Ardından günahkâr dudaklarını büktü ve sırıttı.

"Jean ve baseball şapkası mı? Hafta sonu mu geldi?" diye sordu Belle ve kalemi çalışma masasının üzerine bıraktı.

"Bugün Çarşamba. Ama öğleden sonra kendime izin verdim." Kapıyı kapattım ve itinayla kilitledim.

Belle öne doğru eğildiğinde tişörtünün için gözlerimin önüne

serildi. "Poşetin içinde ne var?"

Eğer Belle göğüslerini bu şekilde göstermeye devam ederse, bunu asla öğrenemezdi. "Kız arkadaşına öğlen yemeği için bir şeyler aldım."

Belle anladığını belli edencesine, "Sen bu normal çift muhabbetinden hoşlanıyorsun," dedi.

Ben senden hoşlanıyorum, güzelim. Ancak bunu dile getirmediğim, bu düşüncenin nerden çıktığını ve ne anlama geldiğini bilemedim. Ayrıca kelime hazneme göre kulağa oldukça aptal bir kartpostal sözü gibi geldi. Bağdaş kurup yere oturdum. "Bir şeyler yedin mi sen?"

Yemek kutularını poşetin içinden çıkardım. Bir tanesini ona uzattım. Belle başını salladı ve yanıma oturdu.

Belle, kaşığını Curry'nin içine daldırmadan önce, mekânın içine işaret ederek, "Ee? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

İştahım henüz açılmamıştı. Biraz daha etrafıca etrafa bakınıp, "İyi bir potansiyele sahip," dedim.

"Boş bir mekân," diye itiraf etti Belle.

Fakat stüdyoda ne bulduğunu anlayabiliyordum. Başlangıçta ihtiyaç duyulan her şey için yeterince büyüktü. Er ya da geç Bless için daha büyük bir yere ihtiyaç duyacaktı, ama şimdilik burada-kiyle meşgul olacaktı. İçime sinen bir oyalamaydı. Tikka masala tavuğunu yerken başka planlar yaptık. Ben yemeye neredeyse hiç ilgi göstermedim. Gözlerim sadece Belle'yi görüyordu. Kurmak istediği moda imparatorluğunu bayıla bayıla anlatırken ışık saçıyordu. Hayatımın bir parçası olduğunu hissetmiştim. Gücümün yettiği kadar, hayallerini gerçekleştirmesi için ona destek olmak istiyordum.

Kutularımızı toplarken, "Bana her şeyi göstermek ister misin?" diye ona ricada bulundum. Ayağa kalktım, elimi uzattım ve onu yu-karıya kaldırarak kollarımın arasına aldım.

Beni her zaman heyecanlandıran nefes nefese kalmış ses to-nuyla, "Gösterecek pek bir şey yok," dedi Belle ve sözlerine devam etti, "Şu kapının arkasında tuvalet var. Orada da çalışma masam duruyor. Hepsi bu kadar."

"Burada neler yapmak istediğini göster bana," diye teşvik ettim onu ve elimden geldiğince, pantolon ağımdaki durmak bilmeyen zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım.

Belle elimden tutarak beni raflara doğru götürdü.

"Burada paketleme ve sevkiyat malzemesi depolanmalı. Karşı-da da..." Belle karşı duvarı işaret etti, "elbise askılarına yer var. En iyi sistemi araştırma sürecindeyim."

Çalışmak için kullandığı dingildek masanın olduğu yere doğru baktım. "Ve orada da masan mı duracak?"

"Masam orada duruyor." Belle şaşkın bir halde masayı inceledi. Yeni bir tane almayı ve ona teslim edilmesine karar verdim.

Belle, "Sen yine gizliden bir şeylere niyetlendin," dedi.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim ve temel ekipmanları sipariş etmek için de yeterince param var. Yeni bir çalışma masası ise ön-celikler listemde yer almıyor."

"Yeni bir çalışma masasına ihtiyacın var," diye karşılık verdim kısa ve öz. "Bir patron masasına."

"Yoksa sen çalışma masama hakaret mi ediyorsun? Bilgisaya-rım masanın üstüne sığıyor ve yüksekliği de tam bana göre," diye-rek, mobilyanın yararlarını sayıverdi Belle, ta ki onu susturmak için işaret parmağımı dudaklarına koyana kadar.

"Biliyorum, güzelim." Yeniden çenesini tuttum, ardından eğildim ve dudağına hafiften bir buse kondurdum. "Hep böyle devam etmeyecek."

"Peki, ben böyle olmasını istesem?" Belle gözlerini kırıştırarak başını eğdi.

"Kast ettiğim, ayrılıkla böyle devam etmeyecek," diye düzelttim. "Biz birbirimize aitz."

Tanrım. Aslında ona büyük umutlar vermek istememiştim. Bunu söylememeliydim, bu şekilde kastetmiş olsam bile.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Belle'nin sesi kulağa, kendisi gibi özel, kırılgan ve büyüleyici geldi.

Onun bugün aşırı ilgiye ihtiyacı vardı. Sözlerden, övgü ve kuşku-lu güvencelerden verebildiğimden daha fazlası gerekiyordu. Özlemini, doğal bir şekilde ve sadece onun anladığı dilde giderebilirdim. Elimi beline doğru kaydırıp, kot pantolonun fermuarını indirdim ve elimi slipinin içine soktum. Aman Tanrım, nasıl ıslaktı! Demek ki yanılmamıştım. Onun ihtiyaç duyduğu tam olarak buydu.

"Bana ait olduğunu düşündüğün zaman mı ıslanıyorsun?" diye sordum ve dudaklarımı Belle'nin boynundan aşağı kaydardım. "Seni kendi malım olarak talep ettiğimi bildiğinde mi?"

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar, güzelim," diye tekrarlardım ve kot pantolonunu yere kadar indirerek, onu soydum. "Sen bana aitsin."

Belle büyülenmiş gibi, aletimi pantolonumdan nasıl çıkardığımı izledi. Bana bu kadar ateşli ve bekleyiş içinde bakmasına bayılı-yordum. Sanki ilk kez oluyormuş gibiydi. Onu poposundan tutarak kaldırdım ve duvara taşıdım. Belle kollarımın arasında gerinip dur-du ve ateşli, ıslak amını davetkâr bir biçimde şaftıma bastırdı. Ale-

timin başı kaydı ve kendimi daha fazla tutamadım. Onu alçı duvara o kadar sert yapıştırdım ki yukandan aşağı üzerimize toz yağdı.

"İhtiyacın olan şey bu mu?" diye sordum ve onun venüs tepesine süründüm. Deprenerek başını salladı ve aramızdaki akımı güçlendirmek için şaha kalktı. Gömleğime asıldı ve beni çekerek kendine yakınlaştırdı. Bunu yaparken de bacaklarını belime doladı. "Eğer kendini tutamıyorsan, seni bağlamam gerekir, ne dersin?"

Belle dudağını ısırdı, fakat sırtmasını gizleyemedi. Bu kadın manipüle olduğu kadar, başkasını da manipüle edebiliyordu. İstediklerini yapmam için hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu.

"Yoksa şimdi utangaç kadını mı oynamak istiyorsun?" Kalçalarını salladığı için onu yakalamam zor olmuştu. Bedenimle onu duvara çivileyerek, kollarını başının üstüne kaldırdım. Şişmiş olan klitorisinin etrafında, aletimin başı içindeki şehveti hissedene kadar, daireler çizmeye devam ettim.

"Yaramaz kızların sabırlı olmaları gerekiyor," diye uyardım ve köprücük kemiğini ısırmaya başladım. Ardından gözümü aşağı diktim. Meme uçlarından birini dişlerimle yakaladım ve tişörtün ince pamuk kumaşına rağmen onu emmeye başladım. Belle şaha kalktı ve ellerini ellerimin arasından kurtarmaya çalıştı, ancak onu sıkı sıkı tuttum. "Kötü kızların daha çok şey öğrenmeleri gerekiyor. Mesela, *sabır*."

Diğer meme ucuna geçtiğimde, Belle, sessiz ve boğuk bir çığlık attı. Aletim bu çığlığın karşısında daha da sertleşti. Neredeyse acıdı. Lanet olsun, işte bu sabrın bedeliydi. Onu yiyip bitirmek istiyordum. Arzulamaktan kendimden geçtim. Onun o tatlı amının içine girmek istiyordum ve bana vermiş olduğu sıkıntıyı ona yaşatmak istedim. Fakat bu şahane, mükemmel kadına, kurtuluş için yalva-

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

1901

1902

1903

1904

1905

1906

1907

1908

1909

1910

1911

1912

1913

1914

1915

1916

1917

1918

1919

1920

1921

4. Bölüm

“Cumartesi buluşmalarımız için bu kadar sessiz bir yerde olmamızın anlamı ne acaba?” diye sordum ve Edward’ın yanındaki tabureye oturdum. Edward’ın seçmiş olduğu pub normalde hafta sonu buluştuğumuz o aşınmış yollardan ve bilinen dükkânlardan çok daha uzaktaydı. Masalarında sanki kur yapar gibi oturan birkaç tane müdavimlerin haricinde içeride kimse yoktu. Arkamda yorucu bir hafta bırakmıştım. Edward’ın seçim nedeni benim için mutluluk vericiydi.

“Yetişkin olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımız içindir.”

Edward, selam vermek yerine yanağımdan bir makas aldı ve kıyafetimi incelemek için, kollarımı kaldırdı. “Ve hatta bir yetişkin gibi de görünüyorsun.”

Elini yana itip eteğimi düzelttim. Edward SMS’le buluşma noktası olarak bu yeri önerdikten sonra, seçimim dar kesim deniz mavisi bir elbiseden yana oldu, buna ilaveten deri ceket ve çizme giydim.

1. The first part of the paper discusses the importance of the study of the history of the English language. It is noted that the English language has a long and rich history, and that the study of its development is essential for a full understanding of the language. The paper then goes on to discuss the various factors that have influenced the development of the English language, including the influence of other languages, the influence of social and cultural changes, and the influence of technological advances.

2. The second part of the paper discusses the importance of the study of the history of the English language. It is noted that the English language has a long and rich history, and that the study of its development is essential for a full understanding of the language. The paper then goes on to discuss the various factors that have influenced the development of the English language, including the influence of other languages, the influence of social and cultural changes, and the influence of technological advances.

"Aman Tanrım. Eğer bunu görev olarak algılıyorsan, sunağın önüne geçmek istemeyişine şaşmamalı!"

"Ben bunu biliyordum!" diye bağırdı Edward ve burnumun dibinde tehdit edercesine işaret parmağını salladı. "Yoksa senin yanında çalışmadığı için mi işine son verdi?"

Biralar gelince cevap vermek zorunda kalmadım. Aslında Edward'dan hiçbir şey saklamak istemiyordum, fakat ilişki durumum kesinlikle gizli kalmalıydı.

"Biliyor musun, şu anda aldığım logo tasarımları için, aslında ikinci bir fikre ihtiyacım var."

"Sen gerçekten de sürekli görev halindesin." Edward omzumu çimdirdi. "Göster bakayım."

"Demek ki aramızda iş kolik olan sadece Lola değil."

Ceketimin cebinden akıllı telefonumu çıkardım.

Şayet Edward'ın buna karşılık bir düşüncesi vardıysa da bunu kendisine sakladı. Bunun yerine logolar için söyleyeceği çok şeyler vardı. Bir saat sonra logonun bir tanesini diğer tasarımın damgasıyla kombin etmek için ortak karar aldık.

"Bu şekilde mükemmel," dedim ve cep telefonumun ekranında bir mesaj metni geldiği sırada, logonun üzerinde çalışılmış olarak nasıl görüldüğünü hayal ettim. Mesajı açtım ve Smith'in mesajını iki kez okudum, ancak mesajı anlamadım. Henüz cevap veremedim, ikinci bir mesaj geldi. Ekli olan fotoğraf, yorumlama için yer bırakmadı. Zengin, kadifeyle döşenmiş holü anında tanıdım. Benimle Velvet'te buluşmak istiyordu. Satmış olduğu ve onun direktifine göre uzak durmak zorunda olduğum kulüpte.

Şiddetle yutkundum ve ricasını hazmetmek için kendimi zorladım, bu arada mesajın gerçekten de ondan gelip gelmediğine dair

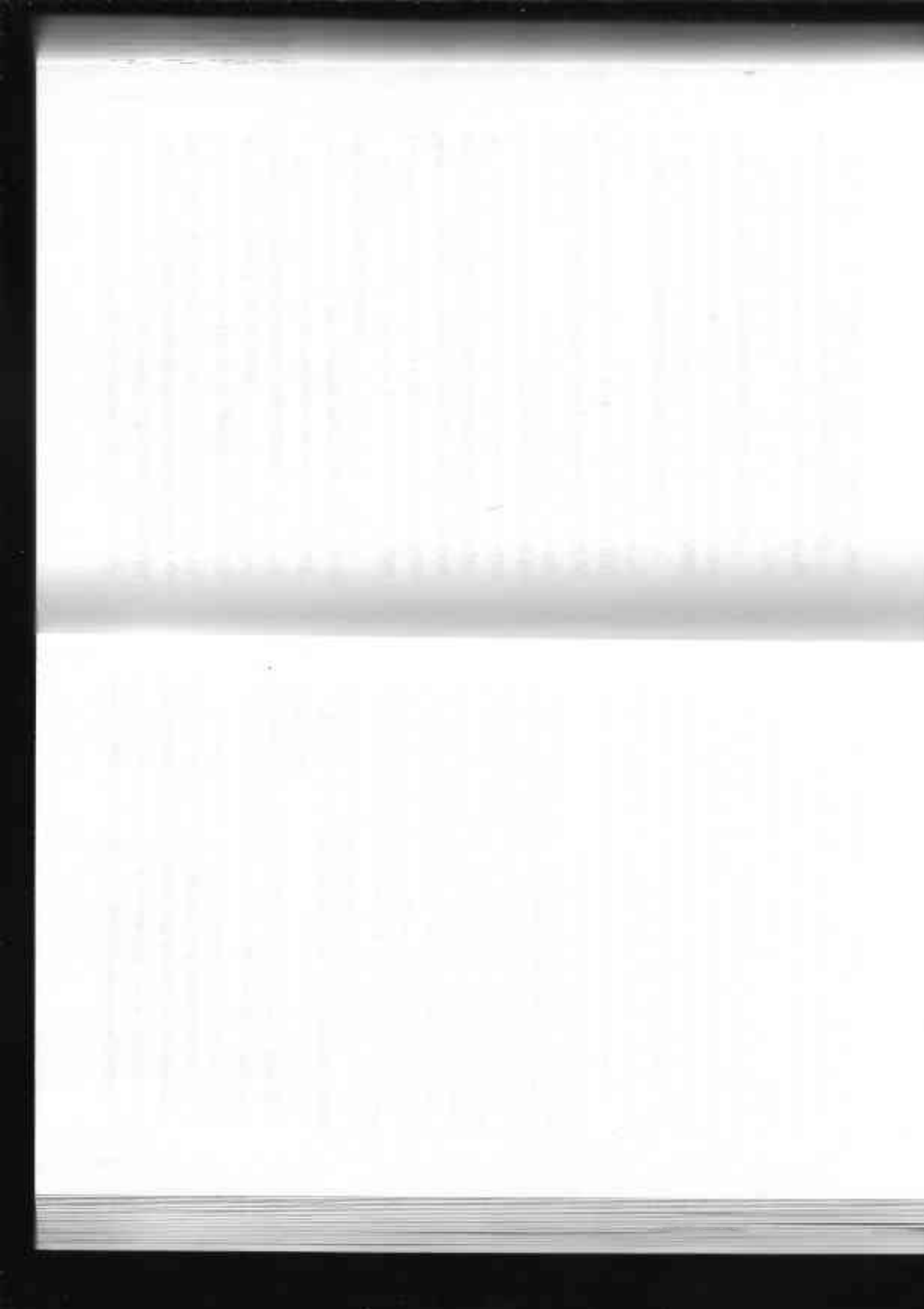
emin olmaya çalıştım. Mesaj onun cep telefonundan gönderilmişti. Beni oraya davet etmesi için, geçerli bir nedeni olmalıydı, ancak bununla birlikte kötü bir his vardı içimde. Yeniden o kapıdan geçtiğimi hayal ederken, kalbim korkudan hızlı atmaya başladı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Edward ve yüz ifademi inceledi.

"Her şey yolunda." Cep telefonumu geri koyarken, sesimin kulağa neşeli gelmesi için çaba gösterdim. "Görünüşe bakılırsa bir randevum var."

"Bu kadar erken eve döndüğüm için, David memnun olacak. *Modern Wedding* dergisinin son baskısı geçmiş eline."

Vedalaşırken, gülümsemeye çalıştım. Ancak ağzım oyuna eşlik etmedi. Bunun yerine kalbim boğazıma kadar attı. Nihayet kendimi Mercedes'imın içine attığımda, cep telefonumu tekrar çıkardım ve bütün bunların kötü bir şaka olması için, içten içe yeni bir mesajın gelmesini umut ettim. Ancak yeni bir mesaj gelmemiştir. Bunun anlamı ise cevaplar arıyordusam onları sadece tek bir yerde bulabilirdim. Kemerini bağladım ve kendimi her şeye karşı hazırladım.

Georgia yanıma geldi, oldukça cömertçe olan korsesinin iplerini ayarlamaktaydı ve çıplak göğüslerini doğruca gözlerime dayadı. "Eğer onu adam akıllı kırbaçlamak için hevesin yoksa senin için bunu seve seve yaparım."

Georgia, sözlerinin altını çizmek için çalışma masasının üzerindeki dokuz kuyruklu kırbacına uzandı.

"Hiç kimse ona dokunmayacak," diye hırladım.

"Neandertal insanı gibi davrandığında seni şahane buluyorum." Georgia sırttı ve kırbaçı aldı. "Saldırganlıklarını yok etmek için bir şeyler mi yapmak istiyorsun?"

Böyle ufak oyunları senelerden beri oynamamıştık onunla. Beni her seferinde nasıl çileden çıkardığını düşündüğümde, midem bulandı. Georgia gücünün son damlasını tükettiği anda tam anlamıyla mutlu oluyordu. Çoğu insana karşı kendini cesur gösteriyordu. Canını daha çok yakmam için bana yalvarıyordu. Ve aramızda kesinlikle erotik çekim gücü olmadığından, karşılaşmalarımız tek taraflı kalmıştı.

Hammond benim hayatımı mahvetmişti ve Georgia'yı da acıyla ilgisi olmayan duyguları algılaması dışında bir yaratığa dönüştürmüştü.

"İlgilenmiyorum." Bana sunulmuş kırbaçı kenara ittim.

Georgia'nın cilveli sırtışı, soğuk ve kendini beğenmiş bir ifadeye dönüştü. Muhtemelen ona acıdığımı hissetti.

Georgia, "Boyun eğmenin seksle alakası yok," diye çıkıştı.

"Yoksa bunu unuttun mu bile?"

Unutmamıştım. Bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyordum. "Bu hayat tarzıyla daha bir ilişğim kalmadı, Georgia. Bunlar geçti."

"Buna kendin bile inanmıyorsun," diyerek provoke etti beni.

"Onun gece buraya geldiğinde üyeleri nasıl izlediğini gördüm. Sen ona bir köle tasma takmışsın."

"Belle, kendisine tasma bağlatacak bir kadın değil." Bu düşünce gülünçtü. Uysal bir kadını köleymiş gibi zincire bağlamak ve tahrik olmuş bir kadına tasma takmak arasında kocaman bir fark vardı. Belle ateşli oyunları seviyordu ve çok daha fazlasına da açıktı, ancak bu hiçbir zaman seksten fazlası değildi. İkimiz için bu değişmez bir gerçektir.

"Ah, ne kadar da aydınlanmış, hassas bir adamsın."

Georgia, yumuşak hatlara sahip yüzünü çirkin bir ifadeye dönüştürdü.

Ancak onun ne düşündüğü, önemli değildi. Aslında Belle gerçekten de uysal olmuş olsaydı, her şey daha da kolay olurdu, ancak onu bu şekilde istemiyordum. Ona tasma takmak, onu bağlamak ve ta ki yürümeyecek hale gelene kadar becermek istediğim doğrudur. Fakat ertesi sabah da işte o zaman onun akıllı ve şehvetli ağzından çıkanları duymak istiyordum.

Georgia'nın düşüncelerimi okuyabildiğini düşünürken, "İşte tam da bu noktada sende yanlış giden bir şeyler var," dedi. "Sen çokça duygulara bulaşıyorsun."

Artık video kayıtlarına bakmaktan bıkmıştım ve doğruldum. "İki insanın arasında olan şey, duygularla da alakalı olmalı, Georgia ve hatta çokça. Bu bakımdan sende bir şeyler hep yanlış gidiyor."

Georgia bunları kafasında ölçüp tartmalıydı. Bara yürüdüm ve bir Scotch sipariş verdim.

Ariel, "Bugün bir gösteri yapacak mısınız?" diye sordu.

Gülümsedim hafiften ve başımı salladım. "Bu akşam bunun dışında kalacağım."

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE
OF GREAT
BRITAIN
AND IRELAND
PART I
1901

Published by the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland, 21, BEDFORD SQUARE, LONDON, W.C.1

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE
OF GREAT
BRITAIN
AND IRELAND
PART II
1901

Georgia başını salladı.

Ona üç tane daha darbe indirdim, ta ki göz kenarlarından göz yaşlarının aktığını görene kadar. Sopayı kenara koydum, eteğini kışının üzerine çektim ve ayağa kalkması için yardım ettim. Onu bırakmadan önce, Georgia bana kollarını doladı, yanağımdan öptü ve kulağıma şunları fısıldadı, "Kendini dizginlemediğin için teşekkür ederim."

Onu üzerimden soydum, içimde tiksinti ve endişe birlikte gürleşiyordu. O, bir bakıma benim tek arkadaşım. Beni gerçekten tanıyan ve benim neyi becerebildiğimi bilen tek insandı. Bu yüzden onun iyi olması konusunda kendimi sorumlu hissettim. Ancak Georgia, ona yardım edilmesini istemdi. Onun hayatında ona dayanma gücünü veren şey her neyse, bunu benden alamazdı.

Köşeden geri çekildiğimde, geçmişin bu bölümünü orada bırakmayı çok istedim. Aniden Belle'nin yaşlarla dolu gözlerinin içine baktım.

Onun geleceğini tahmin etmiştim. Burada olanları izleyeceği belliydi ve bende bunu biliyordum. Ancak, sanki karşısında kimin olduğunu daha bilmiyormuş gibi bana bu gözlerle bakacağı, işte bu gerçek beni hazırlıksız yakalamıştı. Aslında onun beni tanıyan tek insan olmasını istedim. Ve şimdi tam olarak her şeyi bu şekilde sonlandırmam gerekti. Ona doğru yürüdüm ve giderken gömleğimi topladım. Bu olay herkesin önünde vukuu bulması gerekiyordu. Ancak bu şekilde Hammond'un her şeyden haberdar olacağından emin olabilirdim. Ama aynı zamanda onu bu yaptıklarımla aşağılamak zorunda olduğumu biliyordum.

"Gelmişsin," dedim, gömleğimi yeniden giyinirken ve yavaş yavaş iliklerken.

"Delirdiğini düşündüm," diye fısıldadı Belle, "beni buraya çağır-makla. Ama bu hiçte doğru değil. Sen sadece zalimsin."

Belle arkasını döndü ve bende onu kolundan tuttum.

Kendini toparla, Price. Onu durdurmak tasarlanmamıştı. "Biraz rahatlamam gerekiyordu," diye yalan konuştum. "Sana göre bir şey olmadığını düşündüm."

"Senin istediğin bu mu?" diye sordu Belle dehşete kapılmış bir halde. "Zevkle alakalı olduğunu düşünmüştüm."

"Her zaman bununla alakalı olamaz." Omuzlarımı silktilim ve Belle'nin gözlerinin içine bakamadım.

Tüm şaşkınlığıma karşı Belle ayakkabılarını fırlattı ve elbise-sinin fermuarına sarıldı. "İhtiyacın olan şey bu mu, Smith? Bana vurabilmen için, beni çıplak mı görmek istiyorsun? Ne kadar büyük bir adam olduğunu ispat edebilmen için mi?"

Belle'nin elini yana çarptım. Bu şekilde düşünmemiştim. Çünkü her ne düşünürse düşünsün, o bana aitti ve onun çıplak bedeninin görüntüsünü herhangi biriyle paylaşmak niyetinde değildim. Bu akşam durumu daha da fazla zorlamak istemedim. Buna gerek-te yoktu. Onun acısını o kadar yoğun hissediyordum ki sanki ben kendim sopanın altında iki büklüm olmuşum gibi. Bu sahne etkisini ıskalamamıştı. Ancak Belle ağlayarak çekip gidecek bir kadın de-ğildi. Gitmeden önce bana bunu ödettirirdi.

"Hadi gel artık," diye sataştı Belle. "Sopanı al da başlayalım."

"Bunu sana yapmak istemiyorum."

Bu sözlerim aklını başına getirdi. Kolunu dermansız bir biçimde aşağı saldı. Alt dudağı titredi. "Peki, benimle ne yapmak istiyor-sun?"

"Hiçbir şey." Bunu söylemek daha da acı veriyordu, çünkü

"Bunu da şimdi ben mi üstleniyorum?" diye tahmin etti adam.

"Hiç kimse sizin nedenlerinizi sorgulamaz," diye hatırlattım adama.

"Hal ederiz. Başka bir şey var mıydı?"

"Evet. Bir daha ki sefere böyle bir aksiyonu başlattığınızda, belki de öncesinden benimle konuşmayı düşünün." Kaba olmaya başladığımı fark ettim, ancak ne diye kibarlıkla vakit geçireyim ki. Aslında, beni yok etme listesine alanlara bir müttefikin daha katılıp katılmaması, çokta önemli değildi.

"Benim için çalışıyorsunuz." Adamın ses tonunda nezaket kaybolmuştu.

"Daha hiç kimse için çalışmıyorum." Adam cevap veremeden, telefonu kapattım. Benim için önemli olanı ondan almıştım ve adamın metotlarını sorgulamaya değer bulsam da onun sözlerine güveniyordum. Benim için kolay değildi, ancak başka bir seçeneğim yoktu. Konu Belle'ye eğer. O, Belle'ye dikkat edecekti ve hiç kimsede olmayan imkânlar onun elinde vardı. Ve Belle'nin Hammond'un eline geçmesini önlemek için, ondan daha iyisini bulamazdım.

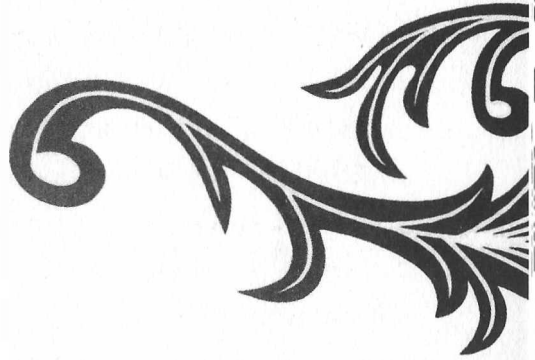
Georgia alay ederek, "Kendine arkadaş kazandırmayı biliyorsun," deyip yavaşça sandalyeye oturdu.

"Su ya da ona benzer bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum vazifemmiş gibi. Georgia'nın nasıl bir durumda olduğunu hayal edebiliyordum.

Georgia, "Hesaplanmış bir satranç hamlesinden farklı bir şeymiş gibi yapmamıza gerek yok," dedi. Derin bir nefes aldı.

"Sen yapılması gerekeni yaptın."

Bunu yapmıştım. Şimdi de sonuçlarıyla yaşamak zorundaydım.

6. Bölüm

Hayatım sonsuz bir döngüye girmişti. Büroya gitmek, açılış için çalışmak, eve gitmek, açılış için çalışmak, uyumak. Duş almak, köpüklenmek, duş almak. Bir hafta sonra Smith'i düşünmek için bana neredeyse hiç zaman tanımayan uyuşturucu bir rutine alıştırmıştım kendimi. Ama işte neredeyse.

Öfke çok çabuk üzüntüye dönüştü. Çünkü sayısız randevular üstlendiğim halde, Smith'in aramadığının farkındaydım. Ne davranışını açıklamak ne de özür dilemek için. İletişimsiz kaldığım her saniye, en büyük korkumu doğruladı, onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Koleksiyonuna eklediği yeni bir oyuncaktan başka bir şey değildim. Çalışma masamın üzerinde duran yapılması gerekenler listesini görmezden geldim ve abime bir mail yazdım. O, tanıdığım tek avukattı ve onunla seçeneklerimi konuşmak istedim. Yeni işim, bir daha asla görmek istemediğim bir adamla doğrudan ilgiliydi.

Bir dakika sonra Lola büroya girdi. Moda dergileri taşıyordu.

1. The first part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

2. The second part of the paper focuses on the role of the accounting department. It describes the various functions of accountants, including bookkeeping, financial reporting, and tax preparation. The author also discusses the importance of communication between the accounting department and other departments within the organization.

3. The third part of the paper addresses the issue of budgeting. It explains how a well-defined budget can help an organization manage its resources effectively and achieve its goals. The author provides a detailed outline of the steps involved in creating a budget, from identifying goals to monitoring progress.

4. The fourth part of the paper discusses the importance of regular financial reviews. It argues that periodic reviews of financial statements can help identify potential problems before they become major issues. The author also provides a checklist of items to be reviewed during each financial review.

5. The fifth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

6. The sixth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

7. The seventh part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

8. The eighth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

9. The ninth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

10. The tenth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for the success of any business or organization. The author provides several examples of how poor record-keeping can lead to financial loss and legal complications.

Geriye yaslandım ve başımı salladım. Lola haklıydı. "Bir adamla birlikteydim. Ve şimdi yeniden yalnızım."

Daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Her kadın için bu kadarı yeterliydi. Öfkeli bir şekilde pembe boyalı dudaklarını birbirine bastırmasına bakılırsa, Lola'da da bu pek farklı değildi. "Anlaşıldı. Fakat şimdi sakın tamamen savunmaya geçiş yapma. Bu herif koşma halinde değilse de sırtını kollayan ve seni destekleyen bir sürü insan var geride. Sen tek başına değilsin."

"Wow, bir saniye kadar Clara'nın burada olduğuna dair yemin edebilirdim," diye takıldım Lola'ya.

Lola ayağa kalktı, sırtıttı ve saçlarını narin omuzlarının üzerine attı. "Biz kız kardeşleriz, onun erkek konusundaki zevki daha iyi olsa da."

"Bu, yalnızca erkek sorunu olan tek kişi ben değilmişim gibi geliyor kulağa," diye fark ettim. Aslında bu bir sürpriz değildi. Dünya-da çokça Philip'ler mevcuttu ve yeteri kadar Alexander'lar yoktu.

"*Sorunlar* demek çok fazla olurdu. Sadece ilgilenmiyorum. Onlar beni ya kabarık banka hesaplarıyla ya da devasa egolarıyla etkilemek istiyorlar. Görünüşe bakılırsa sadece tek bir şeyin büyüklüğü önemli olduğu konusu etrafa yayılmamış."

"Ve ayrıca Clara'nın İngiltere Kralıyla evlenmiş olduğu durum da var," diye ekledim.

"Bu tabii ki çıta'yı yükseltir," diye onayladı Lola gülerek. "Benim henüz daha bir devlet başkanını avlayamadığım konusu ise insanın akli almıyor. Clara elbette, kendimi kaybetmiş olduğum son adamın beş dakika sonra her şeyi ortaya çıktığını, bilmiyor. Muhtemelen kariyerime odaklanmak zorundayım."

"Sen Edward'a bir iyilik yapmış oldun," diye karşılık verdim ve

o partiyi hatırladığımda sırtımda sırtımda zorunda kaldım. "Ama tamamen haklısın. Dünyayı fethetmek için kimin bir erkeğe ihtiyacı olur ki?"

"Buna içerim ben." Lola boş bir kâğıt bardağı topladı ve çöp kutusuna attı.

"Ne yazık ki büromuzdaki barımız henüz doldurulmadı," dedim ayık bir şekilde.

"Bu eksiklik şipşak hal edilecektir. Ama önce seni öğle yemeğine davet ediyorum." Lola elini kaldırdı, itiraz etmek isterken. "Bir iş yemeği. Paylaş ve hükmet. Bu meseleyi böyle ele alacağız."

Çantamı aldım ve Lola'yı dışarıya takip ettim ve arkamımdan kapıyı kilitledim. Lola haklıydı. Tek başıma bunları yapamazdım ve eğer Smith'in yatırımlarını geri ödemek ve sonunda tamamen hür olmak istiyorduydum, o halde mutlaka bir savaş planına ihtiyacım olacaktı.

* * *

Birkaç saat sonra şehrin içinden arabayla gidiyordum. Lola'nın bir sürü fikirleri yüzünden kafamın içi vızıldıyordu. Öylesine düşüncelere dalmıştım ki neredeyse abimin çalıştığı binanın girişini kontrol eden güvenliğin yanından geçip gidecektim.

"Bayan?" Üniformalı biri beni alıkoydu ve çantamı işaret etti.

"Ah." Fermuarı açtım ve çantayı kontrol etmesi için adama uzattım.

Güvenlik bir el feneriyle çantanın içini aydınlattı. "Yanınızda bir cep telefonu var mı? Onu da görmemiz gerekiyor."

"Hm. Mutlaka." Çantanın içini karıştırdım ancak onu bulamadım.

"Telefonu büroda unutmuş olmalıyım."

"Bir randevunuz mu var?" diye sordu güvenlik şüpheli bir halde.

The first part of the paper discusses the importance of the study of the history of the United States. It is argued that a knowledge of the past is essential for a full understanding of the present. The author then goes on to discuss the various factors which have shaped the development of the United States, including the influence of the British, the Spanish, and the French. The paper concludes by emphasizing the need for a balanced and objective approach to the study of history.

The second part of the paper discusses the importance of the study of the history of the United States. It is argued that a knowledge of the past is essential for a full understanding of the present. The author then goes on to discuss the various factors which have shaped the development of the United States, including the influence of the British, the Spanish, and the French. The paper concludes by emphasizing the need for a balanced and objective approach to the study of history.

"Orası *senin* mülkün," diye hatırlattı John kısaca. "Belki de sadece sen *onu* iptal edersin?"

"*Jane Eyre*'in sonunu hatırlıyor musun? İkimizi de canlı canlı yakmayı denemesi, ona benzerdi." Gerçi bu espriyle ortamı biraz yumuşatmışım ama bunun dışında sözlerinin anlamını unutmadım. İngiliz yasalarına göre abim tek erkek evlat olarak babamın unvanı ona miras kalmıştı, buna istinaden bana da aile mülkü düşmüştü. Annemin diğer meselelerde de babamı, John'u eksik bırakması konusunda zorladığına dair hiç şüphem yoktu.

"Yani şimdi bu istenilmeyen yatırımcı annen mi?" diye sordu John.

"İyi ki değil." Başımı salladım. Bu düşünce bile gülmem için yetti. Eğer annemin parası olsaydı, onu bana vermezdi. "Ne yazık ki yatırımcıyla bir ilişkim var, daha doğrusu vardı."

"Ve artık bu ilişki yok," diyerek var sayımda bulundu John, başka ayrıntılara girmeden. Muhtemelen yanaklarımın aldığı kızarıklık yetmişti, hangi türde bir ilişkinin olduğunu anlaması için. "Aslında bu benim meslek dalım değil. Hukuk bürosu adına sadece mahkeme önüne çıktığımdan, müvekkillerle işim olmuyor artık."

"Oh," dedim sessizce. Benim yasal konularım sınırsız bir şekilde pahalılaşırdı, John onlarla ilgilenemezse eğer.

"Davaı kabul ederim," diye netleştirdi John. "Normalde bu benim işimin bir parçası değil, bu yüzden eğer benim yaklaşım şeklimi kabul etmezsen, belki de ikinci bir fikir almalısın."

"Tamam." Kendimi nahoş şeylere hazırladım ve nefesimi tuttum.

"Senin günlük ticaretin hususunda onun yatırımcı olarak söz hakkı yok. Adam ayrılabilir ve ona ödeme yapmanı talep edebilir,

fakat e-mail de bana yazdıklarına göre, onun ilgisi tamamen finansal açıdan. Onun müdahale etmesi beklenemez. Şayet ondan kurtulmak istiyorsan, o zaman senin yerinde olsam onun yapmış olduğu yatırımı geri öderdim ve gelecekte herhangi sözleşmelerde hissedar olarak görünmemesine dikkat ederdim."

John bana daha da kötü şeyler anlatabilirdi ancak bu benim duymak istediğim şeyler değildi. Muhtemelen John'un kolundan bir as çıkarmasını umut etmiştim. Fakat Smith muhtemelen ona parasını geri ödeyene kadar hayatıma ait olacaktı.

"Hayal kırıklığına uğradın şimdi," diye fark etti John.

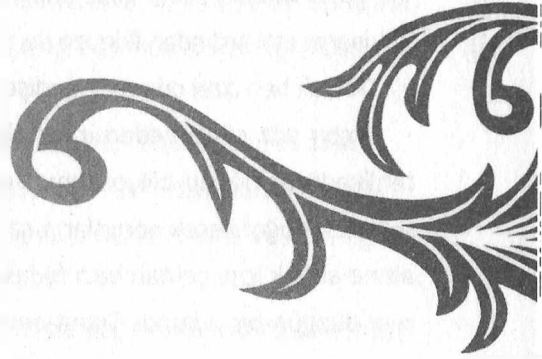
John'un ilgisini bir el hareketiyle ret ettim. "Bu duyguya alıştım bile."

Bakışlarımız karşılaştı ve ilk kez uzun senelerden sonra, bir başkasının gözlerinin içinde, beni de takip eden, o aynı yürek dağlayan anıları gördüm. Babamızın ölümü hakkında hiçbir zaman konuşmamıştık. Bu, ailemin içinde konuşulmayan karanlık sırdı.

"Benim tavsiyemi öğrenmek ister misin?" diye teklif etti John. "Avukatın olarak değil, aksine senin... abin olarak. Seni durdurmalarına izin verme. Sahip olduğun şey için kendini suçlu hissetme ve bunun için de özür dileme."

"Özür dilemiyorum," diye tekrarlardım.

John'un bakışları belirsiz bir uzaklıkta kayboldu, sözüne devam ettiğinde, "Hiçbir şey ve hiç kimse için."

7. Bölüm

Andrew'un bürosu benimkinin tam tersiydi. Londra'nın finans bölgesinin üzerinde yükselen binanın en üst katlarından birinde bulunuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, her şey bir erkek aşağılık kompleksinin ifadesi gibi görünüyordu. Londra'nın tam ortasında, tıpkı güçlü bir penis gibi niye bir şeyi yukarıya doğru dikerlerdi ki tabi artık kaldıramıyorlarsa şayet?

"Evrakları kontrol ettim ve neden bu şekilde devam etmemesi için bir neden göremedim," diye bilgilendirdi Andrew geri geldiğinde. O, hukuk fakültesinden eski arkadaşlarımdan biriydi. Seneler ve şirket hukuku onu yormuştu. Bu, alınına gömülen kırıskılardan belli oluyordu.

Eğer bende geleneksel bir kariyer seçmiş olsaydım, belki ben de böyle yıpranmış görünürdüm. Ancak hayatın onunla bu şekilde oynaması, oldukça adil görünmüyordu ki caniyane kişilerle ben uğraşıyordum.

"O halde her şey yolunda mı?" diye sordum ve bu meseleyi hal etmiş olduğumu umdum.

"Yasal olarak, evet," diye onayladı Andrew. Andrew oturmam için işaret etti ardından ikimize de Scotch doldurdu.

"Ancak ben özel düzeyde endişe duyardım."

Hiçbir söz söylemeden içkiyi elinden aldım. Benim için neyin tehlikede olduğunu biliyordum. Velvet'in nihai satışından muhtemelen doğabilecek sorunların sadece beni etkilemesini garanti altına almak için, çoktan bazı fedakârlıkları yapmıştım. Ama Andrew düzgün bir adamdı. Daha öncesinde de zor davalarda bana tavsiyeler vermişti, bu yüzden de bu meseleyi hızlı ve sessizce hal etmesi için onu görevlendirdim.

"Hammond kesinlikle hiçbir şey yapmadan izlemeyecektir, Smith."

Andrew büyük bir yudum aldıktan sonra başını salladı. Sözü nereye getirmek istediği, açıkça belliydi. Kafamın içinde neler döndüğünü anlamıyordu. Andrew kesinlikle daha önce böylesi bir müvekkille bağlantı içinde bulunmamıştır, benim ne yazık ki işverenimle olduğum gibi.

Kehribar rengindeki sıvıyı bardağımın içerisinde döndürdüm durdum ve ona ne cevap vereceğime dair düşündüm. Andrew'e karşı güvenim olağan iş hususundaki birlikte çalışmaya uzanıyordu. "Bunu zaten ondan beklemiyorum. Ama kulüpten ayrılmak isteşişimin özel bir nedeni var. Daha doğrusu, birkaç nedenim." Hammond'un bütün Londra'nın içinde açmış olduğu bu kirli işlerden kaçmamın nedenini anlamak için, insanın bir dahi olması gerekmiyordu. Babamın da organize bir cinayetin kurbanı olduğunu ve bunun Hammond'un imparatorluğuna dayandığı da bir araya getirmek için, insanın dahi olmasına gerek yoktu. Ve büyük bir olasılıkla beni de aynı kaderin beklediğini de. İş arkadaşlarımın

çoğu bunu benden çok önce anlamışlardı. Muhtemelen daha zor anlaşılan şey ise benim neden şimdi farkında olarak ilgiyi üstüme çekmemdi.

"Yularlarım Hammond'un elinde hâlâ," diye bağladım sözü.

"Ancak onunla hâlâ iyi anlaşıyor musun?" diye sordu Andrew.

Andrew boş bardağını sehpanın üstüne bıraktı ve öne eğildi. "Bunun intihar olduğunu bilmelisin."

Bunun bilincindeydim. Bu bomba geçen ilkbaharda tıklamaya başlamıştı, hassas bir durumda bir taraf için karar vermem gerektiğinde. "Bunu kendime de anlatmayı isterdim. Benim hareketimin kulüp üzerinde neredeyse hiçbir etkisi olmayacak, fakat Velvet'e olan bağlantımı kesmek benim için önemli."

"Bu muhteşem bir kadın olmalı." Andrew içini çekerek çenesini sıvazladı.

Demek ki bunu düşünmüştü. Muhtemelen çoğu kişi, babamın bana bırakmış olduğu bu sahtekâr mirastan sadece bir çıkış yolu aradığını düşünürdü. Ancak Andrew içimi görmüştü. "Bana tek bir şeyi açıkla. Beni tanıdığın için mi bu, bu kadar açık, yoksa kendimi kontrol altında tutamıyor muyum?"

"Sadece tahmin ettim," diye temin etti beni Andrew. "Her zaman olduğun gibi anlaşılmazsın dostum."

Rahatladığım için, içimi çekmek isterdim ancak sadece hafiften başımı eğdim ve gülümsedim.

"Onu da aynen hedef altına alacaklar." Andrew alını kınıştırdı ve birdenbire çok ciddileşti.

"Karşıt önlemler aldım." Andrew'in daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Çok güvenilir biri olabilirdi ancak benim Georgia'yla olan dengesiz ortaklığımdan doğru birkaç bir şeyleri öğrenmiştim.

İnsanları satın almak mümkündü. Hainler vardı. Bilhassa erkekler eğer ki aletlerini sıcak, istekli bir amın içine gömmek imkânı vardiy-
sa, bu beklenti karşılığında istekli bir şekilde çene çalarlardı.

"Akıllısın, özellikle şu anda aptal gibi davranmana rağmen. Gerçekten de büyük patlama olmamasını umut ediyorum."

Bu olacaktı. Sadece o anda merkez üssünden çok uzağında olacağımı umut ettim, ancak bu kadar şanslı olacağımı hesaba katmamalıydım. Ancak Belle'yi tehlike çemberinden çıkartmayı başarabilirdim. Benim için neye mal olacaksa olsun.

"Onun sana bedenen saldırmamasına gerekmediğinin bilincindedin, değil mi? Bütün mesleki konumun onun elinde. Bir adamın kafasına bir kurşun atmaktan ziyade onu öldürmenin başka yolları da vardır."

"Buna karşı da hazırlıklıyım." Andrew'nun önüne bütün detayları yayamazdım. Eğer şimdi planlarımı masaya serersem, bununla birlikte başkalarını da tehlikeye atardım. "Seninle tamamen açık konuşmayı dilerdim. Endişen duygulandırıcı."

"Sen iyi bir insansın. Senin için sadece en iyisini istiyorum." Andrew bana elini uzattı ve onu adamakıllı sıktım.

Kendi hakkımda böyle bir şeyi duymaya alışkın değildim. Şayet Andrew benim hakkımda daha çok bilgi sahibi olsaydı ve yapmış olduğum şeyi bilseydi, kararı muhtemelen farklı olurdu. Buna rağmen sözleri bana biraz olsun teselli verdi. Geçmişin günahlarından arınacağıma dair hiçbir zaman umutlanmadım, ancak girişimde bulunmam en azından sayılmalıydı.

Andrew, bürosunu terk ederken omzuma vurdu. Velvet'e ait hisselerimi uzaklaştırdığım gibi, yükümün hafifleyeceğini ummuştum, ancak daha öncesinde olduğundan daha da ağırdı. Adım at-

mamın bir bedeli vardı, onu ödemeye hazır olsam da iz almadan yanımdan geçmeyecekti.

Asansöre girdim ve cebimdeki cep telefonumla oynadım. Se-verek aramak istediğim ve haberi vermek istediğim sadece tek bir kişi vardı, ancak bu tamamen imkânsızdı. Bu, eksik olan yapboz oyunun parçasıydı. Beklenildiği gibi başarılı hissettirmeyişin sebebi ise, Hammond'a olan son bağlantıyı kestiğim içindi. Belle mutlaka küstahça bir yorum yapardı, bu yorumda davranışımın kaçınılmaz sonuçlarından uzaklaştırırdı. Bunun yerine akşam olduğunda, onu gerçekçi olmayan rüyalardan vazgeçirmeyi hayal ederdim. Bunu düşünmek dahi neredeyse beni sertleştirdi. Benim doğru kararı vermiş olduğuma dair onu, bütün akıllıca sebepler ikna edemezdi.

Asansör bir sonraki katta durdu. Kapılar yana doğru açıldıklarında, gözlerime inanamadım. Hayal gücüm nihayet beni ele mi geçirmişti? Şayet gündüz hayallerim bu kadar gerçektiyseler, o halde aşağı inışı uzun sürecekti.

Ancak, onun anında dona kalması ve gözlerindeki şaşkınlık acı-ya dönüşmesinden, o bir hayal olamazdı. Belle duraksadı, sanki bir sonraki adımı hakkında düşünür gibiydi, ardından asansöre bindi ve kabinin içinde benden mümkün olduğunca uzakta durdu. Aşağı indiğimiz sırada Belle gözünü ayırmadan asansörün düğmelerine sabitlendi.

Londra'daki bütün asansörlerin arasında, benimkine biniyor.

Parfümünün kokusu asansörün içinde uçuyordu ve bende se-rin kalmak için kendimi zorda olsa toparlamalıyım. Ama kendime hâkim olamam aletime yeterli gelmedi, çünkü onun görüntüsü karşısında taş gibi sertleşti.

Asansöre bindiğimde omuzlarımın üzerinde hissetmiş oldu-

ğum yük, şimdi doğrudan göğsümün üzerindeydi. Bir kadına, onu korumak için incitilmiş olduğunu, nasıl öğretilirdi?

Onu kabinin duvarına bastırmak isterdim, eteğini yukarıya sıyırarak bana ait olanı talep ederdim. Çünkü Belle Stuart bana aitti. Onu göndermiştim, ama ondan vazgeçmemiştim. Bana engel olamazdı. Bu kadarı açıktı. Belki de yokmuşum gibi davranmayı başarabilirdi, fakat onun beden dilinden anlıyordum bunu. Bunu baldırını, baldır kemiğine nasıl sinirli bir şekilde sürme biçiminden anlıyordum. Asansör kabinini çevreleyen metal korkuluğuna, parmaklarıyla hafiften vuruşundan. Her birkaç saniye arayla duyulan keskin nefes alışından.

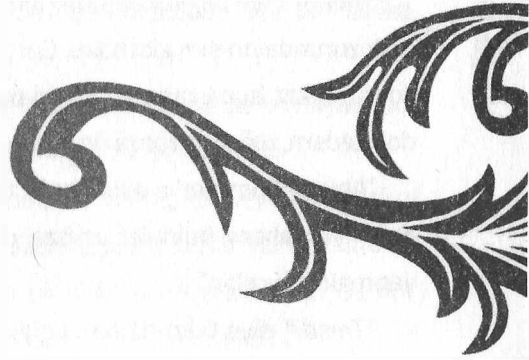
Bende olduğu gibi, o da benim varlığımın farkındaydı. Bedeni, üzerinde bırakmış olduğum hatıralara tepki veriyordu. Eğer ki eteğini kaldırıp ve elimi bacaklarının arasına itsem, o da benim sert olduğum kadar ıslak olurdu.

Sadece bir kerecik tadına bakmak. Sadece gizli bir öpücük. Solgun omzuna bir ısırık. Bir kerecik elimi narin boynuna koymak. Sadece bir kerecik.

Fakat pes etmek demek, üzerinde çalışmış olduğum her şeyi yok etmek demektir. O halde tamamen boşu boşuna acı çekmiş olurdu. O bunu hak etmemişti. Onunla oynamamam gerekiyordu, bunu ona borçluydum.

Lobiye vardığımızda, Belle hiçbir şey söylemeden indi. Bu şekilde daha kolaydı.

En azından onun için.

8. Bölüm

Yeniden büroya girer girmez, Lola üzerime atıldı. Onun besbelli heyecanı beni, Smith'in yoluna çıkmış olduğumdan alıkoymuştu. Henüz kapıdan girer girmez üzerime atladı. Ellerini sardı ve topuklarının üstünde yukarı aşağı zıplayıp durdu. Bu kadın gerçek bir enerji demetiydi. Lola'nın yanından sıyrılarak geçtim, çantamı yere bıraktım ve sandalyeme oturdum.

"Eee?" diye sordum, çünkü eğer birazcık olsun ilgi göstermezsem, onun çatlayacağından korktum. Ve her yeri yeniden boyamayı da şu anda gerçekten altından kalkamazdım. Gözlerimi yumdum ve asansördeki acı veren karşılaşmaya değil de Lola'ya yoğunlaşmaya çalıştım.

"Uzayabileceğinden dolayı önceden bir şey demek istemedim. Ama sonra bir çağrı geldi ve aman Tanrım, Belle! İşte bu!" diye fısıldı Belle'nin ağzından. Tek gözümü açtım, Lola'ya dik dik baktım ve kendime Lola'nın anlattıklarının arasında hangi belirleyici noktayı kaçırdığımı sordum. "Bana danılma ama işte bu olan nedir?"

"*Trend!*" diye bağırdı ve sanki şimdi konunun ne olduğunu anlamak zorundaymışım gibi baktı. Gerçi yaptıklarının henüz bir anlamı yoktu, fakat buna rağmen ilgimi uyandırmıştı. Oturduğum yerde doğruldum, diğer gözümü de açtım ve bekledim.

"Abigail Summer'ın asistanı az önce beni aradı. Bless'in ardındaki fikri şahane buldular ve özel olarak bu konu hakkında haber yapmak istiyorlar."

"*Trend?*" diye tekrarlardım. Lola'nın neden düzgün cümle kurmadığını ve sevinçten çıldırdığını, şimdi anlıyordum. *Trend*, dünyanın en saygın moda dergisiydi. Ve üstelik eli seneyi aşkın süredir. Başlangıç olarak onların web sitesinde en küçük bir afiş dahi karıştıramazdık. Bir makale benim en vahşi fantezilerimi aşardı.

"Aman Tanrım!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve histerik bir gülme krizine girdim. Ve şimdi boş bir dükkânda oturmuşuz ne bir web sitemiz ne bir malımız ve müşterilerimiz yoktu. Ve buna rağmen, dünyanın yarısının canla başla uğraşması gereken bir şans elde etmiştik.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diyebilirdim nihayet.

"Bu sene birlikte bir şeyler yapmış olduğum bayan profesör, orada redaktördü," diye açıkladı Lola. Bana bağlantıyı o sağladı ve bana Abigail'in kadın girişimcilerini tanıtmak istediğini söyledi. Kendisini bu sene adamak istediği, şu kadın-gücüne-odaklı ait bir şey."

"İnanamıyorum." Sanki kâinat bana acımış ve birdenbire kucağıma bir hediye bırakmış gibiydi.

Lola, "Tek sorun ise, en geç salı günü New York'ta olmak zorundasın," dedi.

Yüzümdeki gülümseme birdenbire kayboldu. "Dur bir dakika. Nasıl yani?"

"Hikâye aynı zamanda hem Bless'in, hem de senin hakkında." Lola omzunu silkti, sanki bu çok olağan bir şeymiş gibi.

Ama değildi. Moda dünyasında ben bir hiç kimseydim. Şimdiye kadar ona sadece birkaç tane uzun alışveriş turlarıyla ve bununla birlikte kredi kartımı sorumsuz bir şekilde geçmekle katkıda bulunmuştum. "Peki, ya sen? Bu röportajı sen vermelisin."

Lola'nın akademik arka planı ve ikili kendi kendine başarıya ulaşmış-milyonerlerin kızı olarak, onu kapsamlı bir dergi makalesi için mükemmel bir aday yapardı.

"Üniversiteye gitmem gerekiyor," diye hatırlattı bana. "Ayrıca Bless senin işletmen."

Lola'yı, "Bu bizim işletmemiz," diye düzelttim.

Lola, "Sen çok cömertsin," dedi. "Bu ancak anlaşmalarımızın bana düşen kısmın gerçekleştirdiğim zaman olacak, sana bunun sözünü veriyorum. Ama henüz o senin bebeğin. Vizyon senindi. Ayrıca, sunman için şahane bir hikâyen var. Abigail heyecanlıydı. Nişanlısı tarafından aldatılmış müstakbel gelin, pis herifi uçarur ve moda işinde bir sonraki trendi başlatır."

"Senin anlatış tarzın kulağa heyecanlı geliyor. Ama etrafına bir bak. Bless aslında şu anda bir fikirden başka bir şey değil."

Hiçbir şey bu ifadenin geçerliliğini, içinde bulunduğumuz bu boş odadan daha iyi teyit etmedi.

"Bugünün iş dünyasında fikirlerdir geçerlilik sağlayan, bununla ticaret oluyor. Öyle bir geçerlilik ki sonunda tıngırdayan madeni paraya dönüşen," diye açıkladı Lola.

"Sana, Üniversitede bana o zamanlar öğretmiş olduklarından

çok farklı şeyler öğretiyorlar,” diye karşılık verdim ve sırtıttım.

“Bak, sen şimdi New York’a gideceksin ve onlara, senin bunu gerçekten başaracağını göstereceksin. Daha fazla itiraz yok. Sen, Abigail Summer’i kolayca fethedeceksin.” Lola başını yana yatırdı ve bana meydan okurcasına baktı.

“Muhtemelen Abigail’le doğrudan karşılaşmayacağım,” dedim. Gerçekten de coşkunluk seviyemi Lola seviyesiyle hizalamam gerekiyordu; bu çok büyük bir fırsattı. Ancak diğer yandan da gerçekçi olmamız gerekiyordu.

“Evet, karşılaşacaksın,” diye düzeltti beni Lola ve bir sonraki haberi ilan etti. “Bütün bu şey sizin ikinizin arasında bir konuşma olarak kaydedilecek. Makalede iş tanıtılıyor ve röportaj daha çok bir koçluk gibi olacak.”

O anda nutkum tutuldu. Böyle bir şeye hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. Son haftaları kendime temel bilgi edinmekle geçirdim, kendime bir dükkân kiralamıştım ve az sözlerle iş fikrimi canlandırabiliyordum. Ancak bu Abigail çapında birini etkilemek içim yeterli değildi.

Lola şüpheyle bana baktı. “Niye şu anda idam kararını açıklamışım gibi görünüyorsun ki?”

“Belki de bunu yaptın.”

“*Trend* seyahat hazırlıklarının büyük kısmını çözecek. Gerisiyle ben ilgileneyeceğim.” Lola yönetimi ele aldı ve bu işi profesyonelce yaptı. “Sana bir de değinebileceğin noktalarla ilgili bir liste hazırlayacağım. Söz konusu marka ve planlarımız hakkında. Abigail’in bize koçluk yapmak istediğini unutma. Egosunu biraz yemle ve onun sana geri bildirim vermesine izin ver.”

Lola haklıydı. Eğer her şey ters giderse de kendimi yağcılıkla kurtarabilirdim.

"Sen yokken web desinatörüyle web sitesinin son planlamalarını yaparım. Ondan sonra da moda desinatörleriyle bağlantı kurmaya çalışırım," diye devam etti Lola. "Ama en önemli olan şey ise, Giyecek bir şeyin var mı? Bu sezona ait olmalı."

Lola'nın beni bu sözlerle incelemesine göre, bugünkü kıyafet seçimimin ona baş ağrısı yarattığını anladım. Üzerimde klasik fildişi renginde bir bluz ve koyu mavi bir kalem etek vardı. Bu kıyafetimde hiçbir şey seksi ya da çok heyecan verici değildi, ancak iki parçaya da üç senedir sahiptim ve belli bir etkileri vardı. Ancak şu anki güncel modanın zirvesinde değillerdi.

"Evet, var." Yutkunmak zorundaydım. Onlar da Smith'in bana hediye etmiş olduğu kıyafetlerdi. Gardırobum sadece birkaç moda parçasına sahip değildi, her şeyi sunacak durumdaydı. Bununla kesinlikle Abigail'i etkileyebilirdim. Onları giymek için, gönlümün el vermesi gerekiyordu sadece. Velvet'teki o geceden sonra elbise dolabımın en ücra köşesine sürdüm onları ve ondan beri onlara bakmadım. Artık kariyerim öne doğru muazzam bir atlayış yapabiliyordu, ancak bunun için Smith'e karşı minnet borcumun acı ilacını yutmak zorundaydım. Az evvel John'un söyledikleri kulaklarımda çınladı.

Suçluluk his etme. Bunu kolumun ön kısmına dövme olarak yaptırmalıyım.

"USA'ya uçarsan bir gün kazanmış oluyorsun, fakat sonrasında yorgun olacaksın, bu yüzden en iyisi pazartesi günü uçman olacak."

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye soludum ve yola çıkmadan önce hal etmem gerenlerin listesini zihnimden geçirdim. En azından manikür yaptırmalıyım. Belki de ağda. Önce Smith'in

ve sonrasında işimin beni oyalamasından dolayı, bu arada saçlarım uzamıştı. Ancak çabucak bir kuaför randevusu alamazdım.

"Rahatla," diye talimat verdi bana Lola. "Her şeyi hal etmen için bütün bir hafta sonu sana kalıyor. Ve gerçekten sevineceğin bir dakikayı kendinden esirgeme. Yapılması gerekenler listesi seni ele geçirmesine izin verme ki her şeyin ne kadar şahane olduğunu sana unutturmasın."

Lola'nın yanına fırladım ve onu sıkıca kollarımın arasına aldım. "Teşekkür ederim!"

"Güvendiğin için ben teşekkür ederim, katılmama izin verdiğin için." Lola sarılmama karşılık verdi. "Burada yeteri kadar işim var benim. Ah, birde kilidi değiştirmesi için dükkân sahibini arayacağım. Demin kapıyı iyice kilitlediğini gördüm, ancak yemekten döndüğümde, kapı açıldı. Sanırım kilit bozuk."

Yüzümü buruşturdum. "Kayıp olan bir şey var mı?"

"Hayır, kontrol ettim," diye sakinleşti Lola beni. "Cep telefonun çalışma masasının tam ortasındaydı. İyi ki burası sakın bir çevre."

"O halde ben şimdi eve gidiyorum ve elbise dolabımı inceliyorum."

Lola beni itti ve kapıya doğru acele ettim.

"Hey," diye seslendi arkamdan. "Sen bunu hak ettin."

Lanet olsun, evet. Bunu gerçekten hak etmiştim. Daha artık hiçbir şey ve hiç kimsenin beni durdurmasına izin vermeyecektim. Hatta kendime bile.

Taze manikür yaptırılmış ellerle eve geldiğimde, canlı, şehvetli samba tınıları daireyi dolduruyordu. Teyzemle paylaştığım küçük

misafir odasına ayak bastığımda, istem dışı kalçalarımı daireler çizerek hareket ettirdim. Jane'nin yüzünde geniş bir sırıtma yer aldı ve ellerini uzatmış onunla dans etmem için davet ediyordu. Ürkek bir halde Jane'nin elini yakaladım ve birkaç adım beni yönetmesine izin verdim, ta ki halının bir kenarına takılana kadar. Ben tökezleyerek kanepenin üzerine düşünce, Jane de homurdandı. O dans etmeye devam etti, bununla birlikte ipeksi sabahlığı vahşice etrafında uçuşup durdu. Şarkı bittiğinde kendisini yanıma attı.

"Sana cuma akşamı olduğunu söylemek dahi içimden gelmiyor. Jane çokbilmişlik ederek dudaklarını sivriltti. "Sonunda yine büroya gidiyorsun."

Bir hafta önce ağlayarak eve geldiğimde, Jane beni rahat bırakmıştı. Ona bir şeyleri anlatmam gerekmiyordu. Bless'le ilgilediğim bütün o saatlerdeyse yorum yapmaktan kaçındı. Görünüşe bakılırsa rahat bırakma süresi dolmuştu artık, ancak bu umurumda değildi. Şimdiye kadar kısa olan kariyerimde göstermiş olduğum en büyük başarıyı kutlamak için, kendime bu lüksü iki saatten beri reva görmüştüm. Çantanın içinden Trend dergisinin en son baskısını çıkardım ve Jane'nin kucağına attım.

"Bunu daha önce hiç görmüş müydün?" diye sordum. Bendim bu kez bu sansasyon olan haberden kurtulmak isteyen. Lola az önce bu kadar soğukkanlı kalmayı nasıl başarmıştı?

"Senelerden beri görmemiştim." Jane dergiyi karıştırdı ve bir başlığı okumak için, orda burada duraksadı. "Moda trendlerine geline, yirmi yıldır haberdar değilim. Bu çok özgür kılıcı."

Göndermeyi anladım ve gözlerimi yuvarladım. Jane, her ne kadar beni neyin böylesine büyülediğini anlamasa da fikrimi destekliyordu. "Trendleri takip etmek, benim işime dâhil," diye hatırlat-

tım ona. "Ama bunun dışında Bless hakkında bir şeyler yazmak istiyorlar."

"Bu fevkalade!" diye çığlık attı Jane ve beni kollarına aldı.

Kendimi yeniden ondan kurtardığımda, Jane'nin gözlerinin içinde gözyaşlarının parladığını gördüm.

"Kes şunu," diye uyardım onu. Zaten kendi gözlerimin nasıl yandıklarını hissettim. "Yoksa bende ağlamaya başlarım."

"Çok ağır çalıştın ve kendi saçından tutarak kendini bataklığın içinden çektin. Seninle gurur duyuyorum."

Boğazımda kocaman bir düğüm oluştu ve kendimi her ne kadar onu yutmaya zorlasam da bunu başaramadım. Hayatım boyunca annemin beni takdir etmesi için çalışmışım. Jane bu boşluğu benim için doldurmuştu. Onu gururlandırmak benim için diğer her şeyden daha önemliydi.

"Pazartesi günü New York'a uçuyorum."

"Bu gitgide daha da iyiye gidiyor." Jane'nin gözleri parladı. Ancak bu kez gözyaşı değildi bunlar. Bu sevinç ve hasettin zerresiydi, onun New York'u ne kadar çok sevdiğini biliyordum. "Asla uyumayan şehir. İyi eğlenceler."

"İş icabı," diye bilgilendirdim Jane'i. "Birkaç görüşmeden ve oda servisinden başka çok bir şey olmayacak."

"Ama bu yeterli değil." Jane platin sarı kafasını salladı. "Zaten bunu başaramayacaksın. İnsanın oraya gidip de etkilenmemesi mümkün değil. Şehir öylesine canlı ki bulaşıcı bir etki yapıyor."

"Koruyucu önlemler alacağım," dedim kısaca.

Bu şehri ziyaret etmek bir zamanlar benim dilek listemde yer almıştı. Fakat yalnız gitmemden ve bunun bir iş gezisi olduğundan ötürü, bu mesele biraz cazibesinden kaybediyordu. Konunun Bless

olması çok daha önemliydi. Bu şehre karşı hayranlık duymakla kendimi işimden alıkoyamazdım. Ne de olsa öngörülen randevulara kesinlikle yoğunlaşmam gerekiyordu.

Jane, "Ama ülkeyi terk etmeden önce Edward'ı ara," dedi. Jane'nin ses tonundan, şimdi önemsemem gereken birkaç ciddi kelimelerin söyleneceğini anladım. "O çocuk tamamen kendi başına. Senin için çok üzüldü, öyle ki dün akşam sadece senin için buraya uğradı."

"Bunu yapacağım," diye söz verdim mahcup bir halde.

Jane, bana uzun ve derin bir bakış attı. "Edward işine karışmak istemiyor. Sadece senin için endişeleniyor."

"Her şey yolundaymış gibi yapmak istemiştin," diye itiraf ettim alçak bir sesle.

"Hayır. Sen yolunda gitmeyen şeyi açıklamak istemedin." Jane narin, solgun parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdi.

Başımı salladım, çünkü Jane bu noktayı belirtmişti. "Onu arasam iyi olur."

"Geç olmasındansa şimdi ara," diye öneride bulundu Jane.

"Şimdi," diye tekrarladım. Gerçeklerin gözünün içine bakmalıydım, olanları kabul etmeliydim ve enerjimi önümde olan şeye yöneltmem gerekiyordu. İşime. Ve New York'a bir geziye.

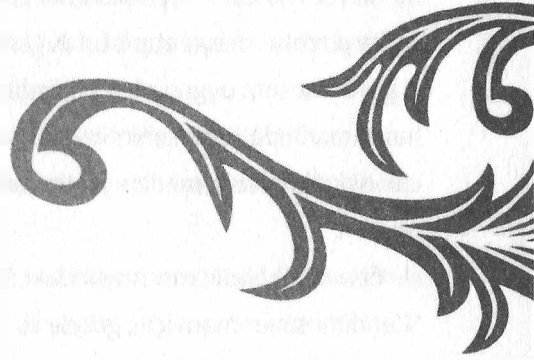
1

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

9. Bölüm

Pazartesi sabahı toplanmış çantamla evimin önünde, beni almaya gelecek olan arabayı bekledim. Şans eseri Heathrow çok yoğun değildi, öyle ki bir fincan çay içmek için zamanım vardı. Ancak buna güvenmek istemedim. Sürücü beş dakika gecikmişti ve geçen her saniyeyle birlikte endişelendiğim yeni bir şey aklıma geliyordu. Pasaportumu koymuş muydum? Çantamın içine bir bakış bana güven verdi. Yanımda diş fırçası var mıydı? Şayet unuttuysam da New York'ta mutlaka diş fırçaları vardı. Şu anda deliriyor muydum? Evet. Kesinlikle. Araba nihayet kaldırımın önünde durduğunda ve cam indirildiğinde, tanıdık bir yüz görüldü.

"Taşıma servisiniz geldi," diye seslendi Edward neşe içinde.

"Taşıma servisim gecikti," diye azarladım onu, ama hiç kızgın değildim. Edward'ı sonunda aradığımda, sevinçten uçmuştu. Smith'in ismini bir kez olsun anmamıştı. Hiç şüphe yoktu ki Lola en yakın arkadaşlara, cennette sorun olduğuna dair haber vermişti.

"Sen, majestelerini yataktan çıkartmanın ne kadar zor olduğunu-

nu biliyor musun?" diye seslendi Lola sürücü koltuğundan doğru, çantayı zorla arkaya atıp oturduğumda. Rahat ama buna rağmen iş görüşmesine uygun olan bir örgü elbiseye karar vermiştim. JFK havalimanında beni kimin karşılayacağından haberim yoktu, ancak risk almak istemedim. Hatta jartiyer ve ona uygun çorap giymiştim.

Edward koltukların arasındaki boşluğa kolunu rahatça salıp, "Kendimi savunmam için, günde iki kere saatin altı olduğunun farkında olmadığımı belirtmem gerekiyor," dedi.

"Saati öğrenmeye çalışsana," diye öneride bulundu Lola ve trafiğin içine karıştı. İkisi arasındaki neşeli sohbet devam etti ve bana ninni gibi geldiğinden, neredeyse yeniden uyuyacaktım.

"Uçuş için evrakların yanında, öyle değil mi?" diye sordu Lola.

Beynimin kıvrımlarındaki örümcek ağlarını silkeledim. "Bana ne verdiysen onlar yanımda."

"Bagajların dağıtma yerinde seni bir şoför bekliyor olacak ve seni otele götürecektir. Abigail'in asistanı öğleden sonra başka haberlerde gönderecek, bu yüzden uçak indikten sonra e-maillerine bak." Lola, arkasından yarım düzine talimatları patır, patır sıraladı. Sırtım ve başımı salladım. Bunların hepsini zaten biliyordum, ama bu geziyi ne kadar ciddiye aldığını takdir ettim.

"Ne yazık ki ikinizden birini dahi, bana eşlik etmesi için ikna edemedim." Bunu denemiştim. Lola'nın neden gelemediğini anlıyordun. Edward'ın da kabul etmeyişi daha az anlıyordum. "Devlet meseleleriyle çok mu meşgulsün? Hiçbir koruma mevcut değil miydi?"

Edward bana doğru döndü, başını salladı ve yan yan baktı. "Uygun bir hoş geldin töreni organize etmek için, zaman çok kısıtlıydı.

Bir prensin protokole dikkat etmesi gerekir.”

“O kadar kendini beğenmişsin ki.” Lola omzunu çimdirdi, ancak gözleri sürekli caddenin üzerindeydi.

“Elbette öyleyim. Ne de olsa kraliyet ailesine aittim.”

“Hadi ona artık gerçek nedenini söyle,” diye istedi Lola iğneleyici bir tarzda.

“Başka bir nedenin olduğunu biliyordum işte.” Parmağımla Edward’ı işaret ettim. “Derhal. Söyle.”

“Mademki ille öğrenmek istiyorsun...”

“İstiyorum,” diye ısrar ettim. Bu gizemlilik hiç yakışmıyordu Edward’a. Aslında abisi gibi aynı sorumluluğu taşımaması iyiydi. Ona katı gizli bilgiler emanet edilebilir miydi, bundan çok emin değildim.

Edward sessizce, “David ve ben Alexander’la buluşacağız,” dedi.

“Nihayet!” Kollarımı havaya savurdum. “Niçin bu kadar uzun beklediğini bilmiyorum.”

“Alexander hayır demeyecektir,” diye ekledi Lola ve Edward’ın arkadaşıyla nişanlanmasından bu yana defalarca söylediklerimi tekrarlamış oldu.

Edward hiç çekinmeden, “Bu korktuğum anlama gelmiyor. Bu mesele biraz karışık,” dedi.

Şüpheyle baktım. Edward’ın kendisini deşifre etmesinin üzerinden neredeyse bir seneden fazla bir zaman geçmişti, birkaç ay sonra uzun arkadaşlığı olan sevgilisiyle nişanlanmıştı. Clara, David ve ben kulaklarını şışirmemize rağmen, bir düğün tarihini belirlemede acele etmemişti. “Neyse korkak değilim ama kesinlikle yavaşım.”

Lola, "Bunu bize açıklamam lazım," dedi.

"Yapamam." Bu kez karşı çıkışı hızlı oldu ve kulağa kararlı geliyordu. Lola'nın irkilmesinden, görünüşe göre onun tıpkı benim gibi şaşırdığını anladım.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum gülerek. Biz hiçbir zaman aşk hayatımızın kirli detayları hakkında fikir teatisinde bulunmamıştık ve onun Smith'in dominantlığa ait takıntısını bilmesini isteyeceğini, gerçekten hayal edemiyordum. Ama bundan önce hiçbirimiz, ilişkilerimizin en gündelik yönlerini açıklamak ve birlikte analiz etmekten kaçınmamıştık.

"Bunun anlamı bu konu hakkında konuşmam yasak." Edward eliyle kıvrık saçlarını sıvadı ve yeniden oturduğu yere gömülü verdi. Ardından camdan baktı.

"Lütfen daha fazla sorma."

Belki de ben, onun sır tutma kabiliyeti hakkında yanılmıştım. Muhtemelen onun bizden neyi gizlediğini öğrenemeyecektim.

"Tamam. En azından nedimenin kimin olacağını öğrenebilir miyim?" diyerek konuyu değiştirdim ki arabanın içindeki gergin havayı rahatlatmak için. "Eğer önerilere ihtiyaç duyarsan, birini biliyorum."

Edward, "Belki kaçarsız diye düşündüm," dedi. "Bunu kendine saklayabilir misin?"

"Bu işte iyiyimdir." Öne doğru elimi uzattım ve elimi Edward'ın omzuna koydum. Bana daha fazla bir şeyler anlatması için, onu zorlamak istemedim, ama onun için her zaman var olacağımı biliyordum. Edward elimi aldı ve geri kalan yol boyunca onu tuttu. Pastalar ve balayı hedefleri hakkında sohbet ettik ve herkes cevapsız kalan sorulardan kaçındı.

Heathrow terminalinin önüne geldiğimizde, istemeden ilişkilerin ne zamandan beri bu kadar karmaşık olduğunu düşündüm. Clara'nın ve benim aramda hiç sırların olmadığı zamanlar olmuştu. Şimdilerde ise birbirimizle konuşmak için dahi zaman bulamıyorduk neredeyse ve Alexander'la olan ilişkisi söz konusu olduğunda, Clara zaten çokta açık sözlü davranmamıştı. Bu yüzden ikisinden birini daha az sevdiğimden değil, ama bu acı veriyordu. Özellikle de ilişkimizin dışındaki özel hayatında, Smith'in ne kadar içe dönük olduğunu düşündüğümde. Kendimi düzene davet ettim, hiçbir surette kendimi, kendinden şüphe duygusunun seline kaptırmamam gerekiyordu.

Edward arabadan fırladı ve beni yanağımdan öptü. Seyahat edenlerin durup alelacele fotoğraf çekmelerini görmezden gelmek için, elimizden gelen en iyisini yapmaya çalıştık. Onunla samimi arkadaş olunca, böyle bir şey kaçınılmazdı.

"Yarın sabah senin yeniden heteroseksüel olduğun haberi yapılır," diye fısıldadım Edward'ın kulağına. Başlıkları gözümün önünde görebiliyordum bile. Son bir buçuk yılda yaşadığım gürültülü zamana geri bakınca, bir başlıkta yer alacak kadar iyi olduğumu düşünüyordum.

"Bir kez eşcinsel, her zaman eşcinsel," diye takıldı Edward bana ve arka koltuktan çantamı uzattı. "David şahane bir şekilde eğlenecektir."

Lola camını aşağı indirdi ve havanın içini öperek bana bir öpücük gönderdi. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Seni arayacağım," diye söz verdim.

"Bunu da zaten sana tavsiye ederim. Abigail'in seninle sosyal medya çıkışımızda kullanabileceğimiz, bir selfie çektirip çektirmez mi diye de bak!"

Başımı salladım ancak hiçbir güç, benim Abigail'e böyle bir ricada bulunmamı sağlayamazdı. Abigail Summers, selfie çektirecek birine benzemiyordu. İneleyerek güvenlik kontrolü önündeki kuyrukları fark ettim gidiş holüne ayak bastığımda ve bir kez daha içimden Edward'ı benimle gelmediği için, içimden lanetledim. Onunla birlikte asla kuyruğa girmek zorunda olmazdım. Çantamı yürüyen bandın üstüne attım ve şalterdeki görevli bayana bagajımın girişini yapması için, pasaportumu uzattım.

Şaşkın bir halde biletime baktım. Belli ki Trend kendisine paçavra gibi muamele ettirmiyordu. "Çok teşekkür ederim!"

Yolculuk iyi başlamıştı. Kuyruğun en uzun bölümünden kurtuldum. Bir fincan çay ve bir tane kruvasan için geriye zaman kalmıştı. Ayriyeten ikisini de havayolunun özel salonunda yiyip içebiliyordum. Orada Telegraph dergisinin sayfalarını karıştırdım ve dedikodu sayfalarında birkaç tane tanıdık simalara rastladım. Görünüşe bakılırsa Pepper Lockwood uyarılarımı dinlememiş ve Philip'i göndermemişti. Çıtır kruvasanın son lokmasını ağızma tıktım ve çayımı bitirdim. O ikisi birbirlerini hak etmişlerdi. Önlerinde uzun eziyet dolu bir ilişki olduğuna dair emindim. Philip'in beni aldatmış olmasını, Smith'in sayesinde çoktan atlatmıştım.

Bugüne kadar çok nadir olsa da bu büyük gölü Los Angeles'da yaşayan bir kız arkadaşımı görmek için uçarak geçtiğimde, ekonomi sınıfıyla yetinmem gerekmişti. Uluslararası uçuşlarda bunu çok kötü bulmuyordum, ta ki ilk kez birinci sınıfta yer alana kadar. Büyük ihtimalle bir böbrek nakli için de ricada bulunabilirdim. Burada rahat etmem için her şeyi yapıyorlardı. Uçuş görevlileri bana sıcak havlu ve şampanya uzatırlarken, oturduğum koltukta tıpkı çok konforlu bir divanın üstündeymiş gibi uzanmıştım. Öğle yeme-

ği ve kahvaltı gerçek porselen tabaklarda servis edildi. Önümdeki beş sene boyunca iş kurmakla meşgul olacağım gerçeği karşısında, böylesi bir davranışa alışmamalıydım. Kazanılan her bir kuruş anında Bless'e yatırılmalıydı ki şirket hayal ettiğim gibi başarıya ulaşabilsin.

Fakat burada ve şimdi bir kez daha lanet olası bir şekilde bunun tadına varmalıydım.

Laptopum yanımdaydı, ancak bir saat boyunca Lola'nın listelenmiş olduğu sohbet konularını geçtikten sonra, bunları uçuş başlamadan evvel ezberlemiştim, bilgisayarı kapattım ve havalandırmaındaki bir kitapçıdan satın almış olduğum ateşli aşk kitabını okumayı tercih ettim. Ancak kırk bir kalple erotik bir roman okumanın, kötü bir fikir olduğunu anladım.

"Bu kitabı ister misiniz?" diye sordum hostese, bana bir kez daha şampanya doldurduğunda. Eğer ki şimdi içmeyi kesmezsem bayılacaktım.

Hostes kapağa baktı, başını salladı, öne eğildi ve şunları fısıldadı, "Ben bu seriyi okudum bile. Hoşunuza gitti mi?"

"Bana göre değil." Bununla yetinmem daha iyi olacaktı. İçmiş olduğum şampanya, kalbimin taşması için beni tehdit ediyordu.

"Kitap biraz ahlaksız." Hostes dudağını ısırды ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Zavallı şey. Kızcağzın, çılgın seks hakkındaki tecrübesi, bu sayfalarda yazılmış olan sınırlı şeylerle kısıtlıydı. Ancak bunu kendime sakladım ve kitabı mecmuaların bulunduğu göze soktum.

Okumaya devam edemediğim ve hostesle iletişim kurmaya çalışmam da başarısız olduğum için ya kendimi ağlayarak şampanyaya verecektim ya da biraz uyumak için bu fırsatı değerlendirilecektim.

Bu seçeneklerden hiçbirini heyecanlandırıcı değildi, fakat uyur-sam hiç değilse mendil istemek zorunda kalmayacaktım.

Birkaç saat sonra o kibar kadın tarafından yeniden uyandırılmışım. Kitabı, inmeden önce çantaya koyabilmem için onu bana geri verdi. Pencereden baktığımda, küçüklüğüyle hayallerimi toza çeviren özgürlük abidesini gördüm. Bu, Birleşik Devletlerin Doğu kıyısına yaptığım ilk seyahatimdi ve yalnız başıma yolda olmaktan huzurlu olmamın tek bir sebebi olabilir. Deneyimsiz bir turist olmamdı. Kendimi korumak zorunda değildim.

Heathrow'da olduğundan, JFK havalimanında durum biraz medeniyetsizdi. Gümrükten geçer geçmez, Lola'ya bir SMS gönderdim.

Burada neredeyse bütün vücut boşluklarını arayacaklarını düşündüm. Amerikalılar kendi

havalimanlarında şakadan anlamıyorlar.

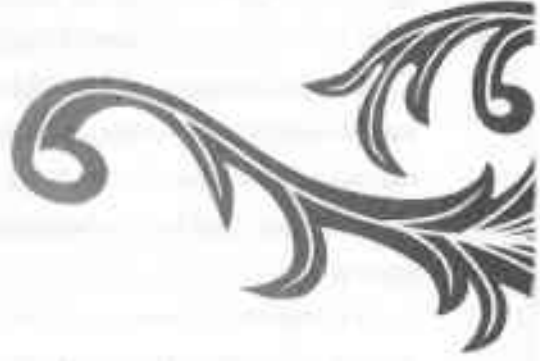
Lola cevap vermedi. Atmaya söz verdiği bilgilerin olduğu maili de almamıştım, ancak bagajların orada üzerinde ismimin yazdığı levhayı havada tutan bir adam vardı. Altında "Bless" yazıyordu.

Bless gerçektir. Bugünün kanıtıydı bu. Bir iş seyahati için büyük gölün üzerinden uçmuştum. Şimdi Smith'in beni görmesini dilerdim. Bu düşünce kalbimi parçaladı ve onu çarçabuk bastırdım.

"Annabelle Stuart, benim," dedim levhayı elinde tutan adamı.

"New York'a hoş geldiniz," diye cevap verdi adam, şimdiye kadar sadece televizyondan aşına olduğum bir şiveyle. "İş icabı mı yoksa eğlenmek için mi buradasınız?"

"İş için," diye karşılık verdim. Beni bagaj bandına götürdü. Şu andan itibaren bu iki şeyi kesinlikle ayıracaktım.

10. Bölüm

Araba yolun dar izleri üzerinden uçarak gidiyor, şoför sabırsız bir halde kornaya basıyor ve şehrin beni etkilemesine ilk kez izin veriyordum. New York'un caddeleri tam da beklediğim gibi kalabalıktı. Her yerde renklerden ve hızlı bir şekilde bir sonraki randevu noktalarına ulaşmak için acele eden insanlardan oluşan kaotik bir kargaşa hüküm sürüyordu. Kafamın içi vızıldıyordu. Londra kesinlikle sakin bir metropol değildi, ancak burada olan tamamen başka bir şeydi. İşte burada göz kamaştırıcı hayat, nabız gibi atıyordu.

İçinde büyük bir hareketlilik olan bir parkın yanından geçtik. Hatta boş zamanlarında bile insanlar burada görevlerini tamamlıyorlar gibi görünüyordu. Kendimi geriye bıraktım, gözlerimi yumudum ve derin bir nefes aldım. Şehir beni korkutuyordu. Ne olmuş yani? Ben de bir duvar çiçeği değildim. Stresli durumlarla baş etmeye alışkındım. Ne de olsa en korkunç düğünde, nedime olarak hizmet etmiştim. Asıl baskı altında açıveriyordum ve bunu avantaj olarak kullanmalıyım. Birkaç dakika sonra araba nihayet hızını

azaltmıştı ve camdan dışarıya baktığımda, daha önce hiç görmediğim en büyük ve en mükemmel otelin, hareketli girişini gördüm.

"Buranın doğru yer olduğundan emin misiniz?" diye sordum şoföre ve şaşkınlığımı saklamak için çaba göstermedim. Konaklamamdan Trend sorumluydu, ancak göreceli olarak deneyimsiz iş kurucularını anında böylesi konforlu bir konuta soktuklarını hayal edemedim.

"Kâğıdımda sizi plazaya teslim edeceğim yazıyor," diye bilgilendirdi beni şoför. "Ve işte buradayız."

"Tamam," diyebildim sadece ve kelimeyi söyler söylemez, şoför arabadan inmişti bile. Görevli inmeme yardımcı olmak için kapımı açarken, şoför arabanın bagajına doğru yürüdü.

Şaşkınlıktan çenemin düşmesi, kibar adamı kesinlikle etkilemedi. "Plazaya hoş geldiniz, bayan."

"Çok teşekkür ederim." Adamın elini tuttum ve ağzımı yeniden kapadım. Burada olmayı hak etmiştim. En azından bunu kendime sürekli söylemem gerekiyordu.

Kapıdan içeriye girdiğimde buna inanmak daha da zor geldi bana. Yerdeki mermer döşemeler, mermer sütunlara kadar uzuyordu ve geniş merdivenlere doğru çıkıyordu. Lobinin her yerinde sık ve ağır halıların üstünde, kalın döşenmiş koltuklardan oluşan gruplar vardı. Devasa kristal bir avize, büyük odaya ışığını saçıyordu. Bir komi, üzerinde benim bagajımın bulunduğu küçük bir arabayla yanımdan geçti. Onu resepsiyona kadar takip ettim.

"Giriş mi yapmak istiyorsunuz?" diye sordu bankonun arkasındaki kadın soğuk bir ses tonuyla. Beni kısaca inceledi ve ardından bakışı biraz olsun yumuşadı. Kendimi az önce bir testten geçmiş gibi hissettim.

"Evet, Annabelle Stuart." Kadına pasaportumu uzattım ve kredi kartımı çıkartmak için, para cüzdanımı açtım.

"Ah, evet, Bayan Stuart." Kadın ekranına baktıktan sonra ses tonu tamamen değişti. "Sizin için Hardenbergh teras süitini ayırdık."

Yanağımı ısırdım, çünkü muhtemelen bir hata olup olmadığı konusunda açık vermek istemedim. Belki de New York'a gelen tek Annabelle Stuart ben değildim.

"Süit yirminci katta. Anahtar kartınızla girebilirsiniz. Lütfen onu sürekli yanınızda taşıyın. Plaza, konuklarının rahatsız edilmesini istemiyor, bu yüzden güvenlik personeli bazen karta bakmak isteyebilir. Bir şeye ihtiyacınız olursa, Geoffrey, sizin özel uşağınız, yirmi dört saat hizmetinizdedir."

Kadına kredi kartımı uzattım. Kartı pos makinesinden çekecek diye, bende akıl almaz bir korkuya dönüşmüştü. Tüketim kredi limitim muhtemelen bunun gibi bir dükkânda bir saat geçirmem için dahi yetmeyebilirdi. Kadın el işaretiyle reddedince, çok rahatlamıştım.

"Bunun hepsi ayarlandı bile. Geoffrey size şimdi süitinizi gösterecek." Kadın lobinin karşısına işaret etti, oradan üzerinde uzun bir frak ve beyaz eldivenli bir adam bana doğru geldi. Adam sanki az önce eski bir romanın sayfalarından çıkmış gibi görünüyordu.

"Bayan Stuart." Adam başını kibar bir şekilde öne eğdi ve el arabasının içinden çantamı aldı. Bu vesileyle adamın kulağının içinde bir düğme baktım. Hem resepsiyondaki bayan hem de uşak sanki bütün gün benim gelişimi beklemişler gibi davrandılar ve her ne kadar ticaret dünyasında bir gün bir bomba gibi patlayacağıma dair emin olsam bile, henüz gerçekleşmemişti.

Uşak beni lobiiden özel bir asansöre götürürken, kendimi cim-cikleme ihtiyacı duydum. Belki rüya görüyordum. Elbette, bana ortalamanın üstünde bir konaklama sağlaması için, Lola'nın benim bağlantılarım hakkında bilgi vermiş olması beklenebilirdi. Fakat İngiliz Kraliyetine ait arkadaşlarım olsa bile, bunun benim bir prenses olduğum anlamına gelmiyordu. Burada bir şey yanlıştı.

Uşak yirminci katın düğmesine bastığında, öğeler rahatsız edici bir resim olarak birleşti. Asansör hızlı bir sürüşle en üst katlara çıkarken, mideme kramplar girdi. Asansörün kapıları açıldığında, kuşku sersemletici bir şekilde kesinlik kazandı.

"Konaklama süresince emrinizde olacağım," diye hatırlattı Geoffrey, anahtar kartı kildin içinden geçirdiğinde. Bir lanet mırıldandım. "Pardon?"

Ancak Geoffrey bugün bir açıklama almayacaktı. Bana ait olan süite girdiğimde, gözüm diğer oda sakinine takıldı. Bu en son görmek isteyeceğim insandı.

Ve her şeyden çok görmek istediğim insandı. Smith karşımda duruyordu, acımasız mükemmel bir takım elbisenin içinde, erkekliğin vahşi bir örneği. Bakışlarımız karşılaştığında, Smith'in güçlü çenesi gerildi ve beni incelerken yeşil gözleri sahip/enici bir şekilde parladılar. O gözlerin ardında saklamış olduğu o sırları, aynı şekilde elbiselerinin altında saklanan kusursuz şekilli vücudu da biliyordum. Ellerini, sanki benden uzak durması için yumruk şekline getirdi. Bu ihtiyaç kesinlikle karşıtlığa dayanıyordu.

"Bay Price," diye selamladı arkamdan giren Geoffrey. "Eşyaları yatak odasına mı yoksa misafir odasına mı götürüyem?"

Smith boş boş baktı, sanki Geoffrey yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi. Mesaj açıktı. Smith Price gibi bir adam harımefendi-

leri süitine, sonrada misafir odasına misafir etmek için davet etmiyordu. Uşak kararsız bir şekilde bir ayaktan diğer ayağın üstüne basıp durdu.

"Hanımefendinin eşyalarını kapiya bırakın," diye talimat verdi Smith uşağa ve dolarlardan oluşan bir tomar parayı uzattı. "Şu andan itibaren Bayan Stuart'la ben ilgileneceğim."

Bu sözlerin üzerimde istenmeyen bir etki bıraktı. Ağzım kurudu ve kalp atışım hızlandı, Smith'in varlığı, üzerimde böylesi güçlü bir manyetik çekim gücünü hissettiriyordu. Sakin kalmak ve beklemek, ta ki arkamdaki kapı kapanana kadar, bütün gücümü toplamak zorundaydım.

Smith resmi bir şekilde, "Umarım, beklentilerini karşılıyor," dedi.

Demek ki şimdi sıra kısa sohbetlere gelmişti. Elbette böyleydi. Beni kandırarak yabancı bir şehirde sahte gerçekler bahanesiyle bir otele getirtmişti. Bundan sonra hava hakkında konuşsaydı da buna şaşırırmazdım. Her şey, aslında beni kaçırmış olduğu gerçeğinden uzak durmak için. Ve son karşılaşmamızdan sonra yoluma çıkmadığı için. Ve son kez onun Georgia Kincaid'i sopayla eğittikten sonra konuştuğumuz için.

"Benim en iyi arkadaşlarım saraylarda yaşıyorlar. Beni etkilemek istiyorsan biraz daha çaba göstermen gerekiyor," diye zehirledim onu.

"Yeni şehir, eski kibir," diye belirtti Smith kuru bir şekilde.

"Beni kandırma," diye uyardım onu. "Bir açıklama istiyorum. Derhal."

Smith, "Seninkiyle örtüşsün diye seyahat planlarımı uydurdum," dedi. Sanki bununla bütün sorular cevaplanmış gibiydi.

"Demek öyle? Ama bu benim New York'ta olacağımı cevaplamıyor. Bunu nerden öğrendin?" diye tersledim onu. "Aramızda olanlar bitti. Ne çabuk unuttun? Yoksa şu anda bir amnezi nöbeti mi geçiriyorsun? Sen artık benim kontrol bağımlısı, aşırı koruyucu sevgilim değilsin. Sen daha geçenlerde başka bir oyuncakla oynamaya karar verdin."

Bunu sesli söylemek, acı verdi. Onu Velvet'te geriye bıraktığımdan bu yana, bu gerçeğin gözünün içine bakmaktan olabildiğince kaçınmıştım. Sadece gerekli olanı açıklamıştım ki etrafımda ki insanlar, Smith beni kovduktan ve onun özel asistanı olarak artık çalışmadığıma rağmen, onunla ilişkimizin bitmediğini de bilecek kadar akıllıydılar.

"Hiçbir zaman kontrol bağımlısı ve aşırı koruyucu olmaktan vazgeçmedim." Smith bir adım yaklaştı. "Ya da senin sevgilin olmaktan."

"O halde son karşılaşmamızda ki olayları görünüşe göre tamamen farklı yorumluyoruz." Geriye kaçtım, çünkü onun karşısında güvenli bir mesafeyi korumak istiyordum.

"Yoksa bu yine senin küçük oyunlarından bir tanesi mi?"

"Benim için sen bir oyun figürü değilsin, güzelim, ama haklısın bu oyuna ait."

"Sana tek bir şey söylüyorum, ben küçük oyunlar oynamam." Hızlı davranırsam çantamı kapabilirdim. Ancak onun beni yakalamadan önce asansöre kadar varmak imkânsızdı.

"Yapmamalısın da zaten."

"O halde tekrar git," diye talep ettim. "Ya da daha iyisi bırak ben gideyim. Daha öncede beni uzaklaştırmakla alakalı sorunların yoktu."

"Canını yakmak isteyen insanlar var, Belle ve bunun olmaması için, senden uzak durmayı yeğlerim, bu her ne kadar zoruma gitse de."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordum. "Sence, sensiz yaşamaya nasıl devam etmeliyim?"

Bunun düşüncesine katlanamıyordum. Geçen haftayı ancak fiziksel gücümü zorlayarak, Smith'i ve paylaştığımız anıları görmezden gelerek geçirdim. Ama derinlerde sadece gerçekten bitmediğini inandığım için bunu başardığımı biliyordum. Şimdi gerçeklerle yüzleşmem gerekiyordu. Belki de gerçekten bitmişti. Zorlukla nefes alabildim. Nasıl davranmış olduğu ve bunu tetikleyen ne olabileceği konusu kafama girmek istemedi ama derinlerde böyle davranmasının bir sebebi olduğunu umut ettim.

Suçlamalarımın dolaylı Smith'in gırtlığından hafiften bir hırıltıya çıkıverdi. Smith aniden elini uzattı ve üst kolumdan tuttu beni. Beni salladığında tırnakları narin tenime gömüldü. "Bu benim umurumda değil. Önemli olan, hâlâ nefes aldığını ve bu güzel dudaklardan havanın fışkırdığını bilmek. Şu anda nerde olursak olalım ve şu anda bizi ayıran ne olursa olsun." Smith beni bıraktı ve bir adım geri attı, ardından Central Park'a bakan pencereye döndü. "Sen güçlüsün, Belle. Ve dünya çapında faaliyet gösteren bir şirket kuracaksın. Bir gün beni unutmuş olacaksın."

"Ve bu yüzden mi beni buraya getirdin?" diye fısıldadım, içimden doğru çıkan bütün duygulardan dolayı kulağa kırılgan gelen bir sesle. "Bir kez daha kalbimi kırmak için mi? Ama biliyor musun? Orada kırılacak hiçbir şey kalmadı, zaten kırılmıştı. Toz haline dönmüştü. Onu bir daha iyileştirebilecek hiçbir şey kalmadı."

Smith gözlerini yumdu ve başını salladı. Aramızdaki çıtırdayan

sessizliği böldü. "Senin için her zaman farklı şeyler istedim. Senden uzak durmaya çalıştım."

"Buna rağmen peşimden koşuyorsun. Yoksa ben sadece hal edildi işareti koymak istediğin, geçici bir madde miyim? Geri kalanını burada iletmek için, beni Atlantik'i üzerinden göndermek senin için daha mı kolaydı?" Ev büyüklüğünde olan bir süitte bulunmamız yerindeydi, çünkü başlangıçtaki fısıltılardan sonra bağırımaya başlamıştım. Onu suçlamalarla boğarken, boğazım ağrıdı. Ağrı iyi geldi, hiç değilse gerçektir, daha önce içinde kaybolmuş olduğum gerçeküstü kâbus gibi değildi.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti Smith. "Ya da niçin geldiğimi. Uçacağını öğrendiğimde..."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye lafını böldüm ve şu anda olanlardan sanki beni bir şekilde koruyabilecekmişçesine kollarımı bağladım.

"Kaynaklarım var."

Sakin cevap verme şekli beni öylesine kızdırdı ki yanımda ki küçük masanın üstünde ki abajuru, onun ayaklarının önüne fırlatmak isterdim. "Kaynaklar? Sanırım demek istediğin *sırlar*."

"Evet." Smith etrafımda döndü ve bana öylesine yaklaştı ki onun o sıcak nefesini yüzümde hissettim. Sadece bir parçacık daha ve sonra artık hiçbir sayfa dahi aramıza sığmazdı.

"Benim sırlarım seni koruyor. Ve bu da beni öldürüyor. Seni kaybetmektense, kurşunu yemek benim için çok daha kolay olurdu, ama seni kim koruyabilir ki o azman?"

"Ben kendime bakabilirim," dedim kendime hâkim olarak ve tenimin üzerinde yanan arzuya rağmen, onun yakınlığını görmezden gelmek için kendimi zorladım. Sadece tek bir dokunuş. İşte

ona ihtiyacım vardı şu anda. Vücut teması, en azından saniyenin kırılma noktası kadar ki hatırlayabileceğim bir şeyim olsun diye, şayet hayatımın sonuna kadar vazgeçmek zorundaysam.

Ancak mihlanmış gibi durdum. Dizginlenmesi zor arzuma boyun eğmek, beni nasılsa rahatlatmayacaktı, aksine her şeyi daha da zorlaştıracaktı.

"Yanıyorsun." Smith başını arkaya attı ve duyulması kaçınılmaz bir şekilde havayı içine emdi. "Ben ne diye sana âşık oldum ki?"

Smith'in sözleri içimdeki duyguları gün yüzüne çıkardığında, dünya dönmeyi bıraktı ve zaman da durmuştu. Beni kalçamdan tutup var gücüyle kendisine çektiğinde, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Smith'in dudakları verdiği gibi geri alıyordu ve şimdi kendisini bana açtığında, benim de ona ait olduğumu hatırlattılar. Net bir şekilde düşünemez oldum. Saçından tutup onu kendime bastırdım. Korku kaybolmuş ama öfkem devam ediyordu. Kan tadı alana kadar dudaklarını ısırardım. Smith inledi ve beni havaya kaldırdı, dudaklarını benim dudaklarıma daha sıkı bastırdı. Bedenime sıkıca sarılıp, beni merdivenlere doğru taşıdı. Basamakların nereye çıktığını bilmiyordum. Beni de ilgilendirmiyordu. Önemli olan, onu tekrar bırakmak zorunda olmamamdı. En üst merdivene ulaştığımızda, nefes nefese kalarak dudaklarımı onunkinden ayırdım.

"Sen benimsin," diye fısıldadım.

Smith, bu kadar sahiplenici olduğumdan ötürü alnını kırıştırdı, ama sonradan keskin hatlara sahip yüzünde bir gülümseme belir-di. "Sonsuza kadar."

"Bu kulağa büyüleyici geliyor," diye mırıldandım. Umut ve kor-

kuyla gelen baş döndürücü bir dalga her yerimi etki altına aldı. Daha az önce elveda demeye çalıştı. Ve şimdi de kollarının arasındaydım. Birazdan ne olacağını kestiremiyordum.

"Avukatın olarak geri çekilme maddesinin olmadığını sana garanti edebilirim." Smith alnını benimkine bastırdı. "Ben senden bir türlü kopamıyorum."

"O zaman bundan vazgeç," diye karşılık verdim şefkatle.

"Seni korumak istiyorum. Sen bana bedenini verdin ve şimdi onu kendi bedenimle koruyacağım," diye söz verdi Smith.

"Peki, ya kalbim, ona ne olacak?" Elimi Smith'in kaslı göğsüne koydum. "O sana ait. Onu koruyacak mısın?"

"Şu andan itibaren alacağım her bir nefeste."

Kendimi onun ellerinden kurtardım ve Smith beni yere bıraktığında, yumuşak bir şekilde ayaklarımdan üstüne düştüm. Smith'in kravatını gevşettim, derin bir nefes aldım ve içimde birikmiş olan bütün korkuları ve öfkeleri, üzerimden düşmesine izin verdim. Elimle ipek kumaşı kavradım ve onu kravatından tutarak nazik bir şekilde çekerek, devasa yatak odasına giden kapıdan geçirdim. Smith, elimi nasıl arkaya attığımı, elbisemin fermuarını indirdiğimi ve onu yere düşürdüğümü izledi. Ve sonrasında dantelle benzenmiş jartiyer ve çoraplarla önünde durdum. Birbirine bastırılmış dişlerle, kravatını çıkardı ve beklenti içindeki çıplak bedenimden bir ürperti geçti. Meme uçlarım büzüşerek küçük tomurcuklara dönüştüler ve onları örten dantele karşı koydular. Smith kravatı yere attı ve beni büyüünün içine alan, o karanlık ifadesi yüzünde belirirken, aletini dizginlemeye çalıştı.

"Bunu bana göster," diye emrettim ona. Ansızın gelen fiziksel tepkileri beni cesaretlendirmişti. "Bana ait olduğunu kanıtla."

Smith'in gözleri parladı, ama karşı çıkmadı. Oyun böyle oynanmıyordu. Bunun yerine yanıma geldi, gömleğini çıkardı ve onu yere bıraktı. Kendimi kaba ve sert ellerine hazırladım. Her zaman yaşattığı yoğun ve tutkulu hislerin yerine dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini dua edecekmiş gibi açtı. Kontrolü bana bırakıyordu. Jartiyeri çoraplarımdan dikkatlice çözerken, dudaklarımı ısırdım. Parmaklarını külotumun kenarına geçirdi ve onu yavaşça indirdi. Smith, külotumun içinden çıkıp, biraz daha aralanmış bacaklarımı ve cinsiyetimi ona sunana kadar bekledi. Dudaklarıyla karnımın yumuşak teni üzerinden geçti. Aşağıya doğru yavaş yavaş inmeye başladı. Ağzı bacak aramda kapanana kadar ilerledi. Ellerini hiç kullanmadı, sıcak, nemli dilinin ucu yarığımın etrafında kayarken ellerini yerde tuttu. Bedenime elleri ve dizleri üzerinde hürmet gösterdi. Sabırlıydı. Ben zevkten inleyene kadar diliyle yarığımın her bir noktasını okşamıştı.

Smith hareketlerini hızlandırıp diliyle içime nüfuz etti ve bacaklarım titreyene dek şişmiş olan klitorisimin etrafında daireler çizdi. Zevk tomurcuğumu dişlerinin arasına alıp, onu emmeye başladı. Yasaklı doruk noktasına geldiğimde, dengemi korumak için ellerimi saçlarına gömdüm. Yine de durmadı. Hatta pozisyonunu sabitledi. Şehvetin uyuşturucu dalgaları dökülene kadar tutsak tomurcuğumun üzerinde dilini döndürdü.

Dizlerimin dayanacak gücü kalmasa da Smith pozisyonunu değiştirmeden, beni dimdik ayakta tuttu. Kendimi ona doğru bırakmaya niyetlendim. Kollarının arasında bulduğum o samimiyete şu anda ihtiyacım vardı. Buna karşı Smith farklı bir şekilde hizmet etmeye kararlıydı. Yakıcı bakışlarla yukarıya, bana doğru baktı ve bir sonraki emirleri bekledi. Saçlarını kavrayan ellerimi gevşettim,

ancak onu bırakmadım, ardından onu yumuşak bir şekilde yukarıya çektim. Konuşmam imkânsızdı. Onu bırakmadan önce, yatağın ayakucundaki bankı işaret ettim. O tarafa yürüdü ve hiçbir söylemeden oturdu.

"Pantolonu çıkart," diyebildim nihayet. Sesimde, onun taleplerinde hissettiğim otorite yoktu. Bununla beraber buyurulmuş oları yaptı.

Bir süre onu izledim, gözlerimi kollarının ve bacaklarının kasılı hatları üzerinde dolaştırdım. Düz olan karnının altında dikleşen aletine kapandım. Ağzımın suları aktı. Dört ayak üstüne çömelerek bedenimi ona sunmamak için kendimi zor tuttum. İpler benim elimdeydi. Böyle bir fırsatın bir daha ele geçmesi pek olası değildi. Elimi sırtıma uzattım, sütyenimin kopçalarını çözdüm ve onu yere bıraktım. Çoraplarım birazcık aşağı kaymıştı, ancak onları düzeltmedim, aksine Smith'e odaklandım ve bunu yaparken utanmadan kışımı kıvırdım.

"Kontrolü bana bırakmak, nasıl bir duygu?" sorarken kumru gibi öttüm ve işaret parmağımı onun çenesinin altına koydum.

"Farklı," diye karşılık verdi Smith yamuk bir şekilde sırtarak.

Hafiften yanağına vurdum. "Ceza verebilen tek kişi sen değilsin."

Smith kollarını başının arkasına bağladı. Geriye yaslanıp aletine daha rahat hâkim olmamı istemişti. "Beni cezalandır."

"Bu senin için bir ceza mı yoksa bir ödül mü, bilemiyorum," dedim ve aletin başına şakadan bir şamar patlattım.

"Devam et, sana sonra söylerim," diye öneride bulundu Smith.

Fakat benim onunla başka planlarım vardı. Bacaklarımı açarak kucağının üzerinde durdum ve kendimi aşağı saldım, ta ki amım

cüretkâr bir şekilde onun kuyruğunun üzerinde süzülene kadar. Öne ve arkaya doğru sallandım. Islak yarığım la onun üzerinden geçtim.

“Bir erkeğin sabrı bir noktaya gelince tükenir, güzelim.”

“Kendini daha iyi kontrol ettiğini biliyorum,” dedim sessizce. Biraz daha aşağı inince, Smith’in aleti atmakta olan amımın içine kaymıştı.

“Buna güvenmezdim,” diye karşılık verdi Smith boğuk bir sesle. “Seni dizlerimin üstüne yatırmaya ve o inatçı poponu dövmeye ramak kaldı. Çünkü çok arsızsın.”

“Aha. Niyetin bu mu?” Biraz doğrulduğumda aletin başı içimde kalmıştı.

Smith azgınlıktan titreyen sesiyle, “Şahane.” dedi.

Şimdi ya da hiçbir zaman diye düşündüm. Çünkü beni cezalandırmak istediğini söylediğinde, şaka yapmadığını biliyordum. Bunun için bolca zamanı olacaktı. Bu düşünce elektriklenmeme sebep oldu. Aşağı inip, aletini köküne kadar içime aldığım da, kaslarım daraldı. Gülümsemesi gitgide daha da genişledi.

Nefes nefese, “Evet. Tam olarak böyle,” dedi.

“Nasıl? Bu şekilde hâkimiyet altına girmek hoşuna gidiyor mu?” diye fısıldadım ve dudaklarımla ağzının üzerinden geçtim.

“Buna neredeyse alışabilirim.” Kalçamı daire çizer gibi çevirmeye devam ettiğimde, Smith hiç hareket etmedi. Derinlik ve sürtünmenin mükemmel dengesini arıyordum. Öylesine derin bir şekilde içimdeydi ki neredeyse canım acıdı. Bu harika acıya asla alışmak istemedim. Seviştığımız her an onu hissetmek istiyordum.

Kucağında nefes nefese dönerken, “Söyle şunu,” dedim.

Smith’in parmakları meme uçlarımı bulduğunda onlarla oyna-

maya başladı. Göğüslerimin heyecandan büyüyüp ağırlaştıklarını hissedene kadar onları parmaklarıyla sıkıştırdı. "Ne söyleyeyim, güzelim? Becerilmek için ne kadar muazzam bir beden olduğunu mu? Ya da hayatımın sonuna dek her gün aletimin üstünde olmanı istediğim gerçeğini mi?"

Başımı salladım ve boğuk bir çığlık attım. Doruk noktasına çok az kalmıştı. Tamamen ekstaz haline ulaşmam için eksik olan sadece üç küçük kelimeydi. Duymaya ihtiyacım olan sözler. O, benim için her şey demekti, daha önceleri ne kadar çok ihtiyacımın olduğundan haberim bile yoktu ve beni korkutmasına rağmen, onsuz tek bir günü bile hayal edemiyordum.

"Biliyorum," diye rahatlattı beni, tek kolunu belime doladı ve beni kendisine daha da yaklaştırdı. Smith'in kalçaları baskı yapmaya başladığında, onunla birlikte eridim. Bir kadının neye ihtiyacı olduğunu ve bunun için ne yapması gerektiğini bilen bir erkeğin hassasiyetiyle beni aldı. "Ne duymak istediğini biliyorum. Ben seni seviyorum. Ve şu andan itibaren bunu her gün duyacaksın güzelim, sadece benden."

Alt bedenimdeki kaynaşmalar çalı yangınına dönüştüğünde ve sözleri kalbimi dağladığında, "Aman Tanrım, seni seviyorum." dedim. Artık onun nişanını taşıyordum, ona aittim, sanki beni kor halindeki bir bıçak ucuyla damgalamış gibiydi. Özgürdüm ve sahiplenilmiştim. Özgür ve bağlanmış. Her şeyimle Smith Price'e aittim.

Sessiz inlemeler delici çığlıklara dönüştü. Smith'e sıkı sıkıya sarıldım onu daha derinlerde hissetmek istedim. Onunla dolmak istedim ve gerilmiş kaslarım yeniden gevşediklerinde, daha sert ve daha hızlı hareket ettim, kıcımlı kaldırdım ve yeniden aşağı bastırdım, hatta kendi orgazmım yatıştığında ve geriye şişkin cinsi-

yetimden gelip geçen sadece narin artçılar kaldığında bile. Smith geldiği anda, inleyerek beni daha aşağı bastırdı. Bununla birlikte sürekli gözlerimin içine baktı. Bakışlarımız sakınmadan ve olduğu gibi karşılaştı, birbirimizden çekinmeden kendimizi verdik.

Smith öldürebiliyordu, yaptıklarıyla olduğu gibi sözleriyle de. Kendimi ona açmıştım ve o benim yaralarımı biliyordu. Ama o da kendisini bana açıkça ifşa etmişti. Kalbimi çalmıştı ve bunun yerine kendi kalbini bana hediye etmişti.

Birbirimizden ayrıyken, dışarıdaki hayata korumasız bir şekilde teslim oluyorduk.

Ancak birlikte yenilmezdik.

1. The first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the

11. The first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the

12. The first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the

11. Bölüm

Belle kendisini yatağa bıraktı ve yumuşak ve gevşemiş bir şekilde yorgana sarıldı. Bir an ona baktım ve az önce birbirimize itiraf ettiklerimizi anlamaya çalıştım. Bencilce nedenlerden dolayı onu buraya getirtmiştim ve meseleyi kontrol atında tutabileceğime dair kesin olarak inanmıştım. Ancak her zaman olduğu gibi, Belle'nin sorunsuz bir şekilde burada olması buna yetiyordu zaten, zahmetle muhafaza ettiğim öz denetimimi yok etmeye başarmıştı.

Ama sen bunu zaten her zaman istiyordun.

Demek ki şimdi yine yatağımda yatıyordu. Ben neredeyse kendi kendimi kandıracaktım, onsuz yapabileceğimi iddia ettiğimde. Belle başını kaldırdı ve bana baktı, uyanık peygamber çiçeği mavisi gözlerle beni inceledi ve onun benim düşüncelerimi okuduğunu biliyordum. Yatağa gömüldüm ve ondan yaklaşmasını istedim. Deminki baskın dürtüleri kaybolmuştu ve kendisini benim açık kollarımın arasına ittirdi.

"Sen buraya aitsin," diye fısıldadım, saçından öptüm ve iyi hissettiren kokusunu içime çektim. Bunu daha fazla inkâr edemedim.

"Bunu unutmadım." Sesinde yine o suçlayıcı ton vardı. Aşk oyunumuzda ona bahşetmiş olduğum sonsuz hazlar uzun sürmemiştir.

"Soruların var," diye fark ettim. Birbirimizi yeniden gördüğümüzde, kendimizi duygularımıza kaptırmıştık. Şimdi ise bizi ayırmakla tehdit eden o ciddi konuları konuşmalıydık.

"Yaklaşık sadece bir milyon soru." Belle başını kaldırdı ver gözlerimin içine derin, derin baktı.

"Sen sor. Sana elimden geldiğince cevap vereceğim."

"Aynılık kasıtlı olarak mı sahnelendi?"

Yüce Tanrım, bu kadın avukat olarak çalışabilirdi. Her hâlûkârda tam olarak nereden başlaması gerektiğini biliyordu.

"Evet," diye itiraf ettim. Bedeni yanımda nasıl gerildiğini hissettim, ancak onu daha da kendime çektim.

"Kim tarafından?"

İşte yine oradaydı. Şu katil içgüdü. Bu meseleye Georgia Kincaid'in karışmış olması, açıkçası bu onu ilgilendirmiyordu. En azından şimdilik. "Ben Hammond için çalışıyorum, ama aynı zamanda başka biri için de."

"Bak sen, Sherlock," diye karşılık verdi. "Bunu biliyordum zaten."

"Belle, sana elimden geldiğince cevap vereceğime dair söz verdim, fakat aynı zamanda seni korumam da gerekiyor. Bu bilgi tehlikeli."

"Bana güvenmiyorsun." Bu hayal kırıklığı bariz bir şekilde yü-

zünden okunabiliyordu ve ona bütün detayları açıklamamak için, şeytana karşı savaş vermek zorundaydım.

"Sana güveniyorum, ama seni seviyorum da. Senin fazla bilgiye sahip olmanın sonuçlarını da düşünmem gerekiyor."

Belle öfkeli bir halde, "Aman ne güzel," dedi. "Yani, buradaki her şey sadece düzmece mi? Benim yarın bir mitingim var mı, peki?"

"Ben sadece Bless'in sessiz ortağıyım. Karışmıyorum. Abigail Summers'la mitingin yalnızca senin meselen."

"Görünüşe bakılırsa senin de." Bu cevap artık çok iğneleyici değildi. Hiç değilse bir ilerleme. "Bu mitingi sen mi aranje ettin?"

Ona şaşkın bir bakış attım. Bu kadar az öz güven ona hiç uymuyordu. Oysaki Bless'i kurmak için öylesine bir kararlılıkla başına geçmişti ki bu kararlılıkta beni ona bu kadar yaklaştırmıştı. Ancak az bir zaman önce onun dünya bakışını oldukça sallantıya sokmuştum. Onun arkasından bir şeyler çevirmiş olabileceğim düşüncesi, bende acı bir tat bıraktı. "Hayır, bu senin kazancın."

Belle bu açıklamadan sonra biraz rahatlamış göründü.

"Güzelim, ben sana biraz para verdim. Bunun dışında hiçbir şeye karışmam."

"Tamam." Bana sokuldu ve görünüşe göre bundan memnundu. "Değil mi ki şu anda paradan konuşuyoruz. Lanet olsun, bir avukat kendisine nasıl bir Bugatti alabilir, Harrod kadar büyük bir ev ve plazada bir süit?"

Bu sorunun onu birkaç zamandan beri meşgul ettiğini biliyordum ve Belle ilk kez açıklama beklemiyordu. Servetim hakkında birkaç defa atflarda bulunmuştu. "Bu para babamdan geldi. Bunun hakkında konuşmayı sevmiyorum. Müvekkillerim için kuşkululu yasal soruları çözmek, bunun için çok iyi para ödüyorlar. Fakat be-

nim servetim babamın hayat sigortasından geliyor. Her şeyi bana bıraktı."

"Ne kadardı..." Belle sustu ve açık yürekliliği karşısında korkmuş gibiydi.

"On milyon," diye cevap verdim, kendisini daha fazla suçlu hissetmeden.

"Ama... evin... araban."

"Onlar için henüz daha yeterli değil," diyerek, onun adına cümleyi tamamladım. "Ev aileme aitti. Babam evi İskoçya'dan buraya geldikten hemen kısa bir süre sonra aldı ve Hammond için çalışmaya başladı. Ancak yetişkin olduğumda, bunu aslında nasıl karşılayabildiğini sordum kendi kendime. O gün bugün fiyatlar çokta yükselmedi de zaten." Aramızda ki gerginlikten dolayı, yaptığım şaka etkisini göstermedi. "Bu arada, Hammond tarafından çok zengin bir şekilde ödüllendirilmesine göre, babamın gerçekten de çok iğrenç bir şey yapmış olması gerektiğini öğrendim."

"Neden saklıyorsun?" diye sordu Belle sessizce ve elini göğsünün üstüne koydu.

Bende elimi onun elinin üstüne koydum ve başımı salladım. "Bilmiyorum. Bir şekilde bana ve aileme yapmış olduklarına karşı gerekli bir hatırlatma. Ebeveynlerime. Ve Margot'a."

Ekskarımın ismini andığımda, Belle'nin yeniden bedenine ait tüm tendonları gerildi.

"Bana yapmam gerekenleri hatırlatıyor," diye sakinleştirdim Belle'yi. "Fakat Margot'u düşünmüyorum. Bu mülk tıpkı bir ayak bağı gibi. Kendimi bir türlü ondan kurtaramıyorum."

"Belki bunu denemelisin."

"İkimizde bunun bu kadar kolay olmadığını biliyoruz." Belle ai-

lesinin mülküyle de buna benzer bir sorumluluk taşıyordu.

"Haklısın. Bu ev sana ait olmasına rağmen, senin bu kadar ahlaksız bir şekilde zengin olmanı açıklamıyor."

"Bununla benim ahlaksız bir şekilde, çok değerli mi olduğumu demek istiyorsun?" diye takıldım ona. Bu kez sivri sözlerim istenilen etkiyi yaratmıştı. "Paha biçilmezsin."

Belle doğruldu ve beni hafiften dudaklarımdan öptü.

"Şimdi yine ikimizi karıştırıyorsun." Belle'nin saçlarını geriye ittim ve ona karşı olan hayranlığımın yeniden çoğaldığını hissettim. "Mirasımı talep etmek için çok gençtim ve tesadüf bu ya Hammond, varlık yöneticisi olarak vazife gördü."

"Tuhaf bir tesadüf, öyle değil mi?"

"Evet. Yine de komik değil. Benim adıma yatırım yaptı. Tanrı bilir nasıl aşağılık bir şekilde, babamın içerideki bilgilerine ulaştığını, fakat henüz on dokuz yaşına girmeden önce, Hammond bu parayı yüz milyon pounda çıkardı."

"Yüz milyon?" diye tekrarladı Belle şaşkınlık içinde. "Ve o sana parayı öylesine verdi mi?"

"Aslında zaten benim paramdı. Ama evet, o bunu yaptı. Onun için sadece oyun parasıydı. Hepsini kaybetmiş olsaydı da bu fark etmezdi. Bu parayı bu ölçüde çoğaltmış olması, onun için çok bir anlamı yoktu. Fakat bundan dolayı beni kendi büyüğü altına aldı. Birdenbire ona bir şeyler borçlu olduğum hissi doğdu bende. Bu yüzden bana hukuk okumamı tavsiye ettiğinde karşı koymadım. Bir seçeneğimin var olduğu bile aklıma gelmedi."

"Bunu çok iyi anlayabiliyorum." Belle'nin sözleri kulağa melankolik geldi. Sorumlu olmanın anlamını biliyordu. "Ve sonra onun için çalışmaya başladığında da artık cepteydin."

"Hikâyeyi zaten biliyorsun," diye fısıldadım ve onu kucağıma çektim.

Belle gözlerini kırıştırdı ve uzun kirpikleri masum bir şekilde zeki gözlerinin önünde uçuşmaya başladılar. "Ancak hikâyede birkaç parça eksik."

"Bu parçaları unutmak isterdim." Yutkundum ve gözlerimi Belle'den kaçırdım.

Yumuşak bir el hareketiyle Belle yeniden yüzümü kendisine doğru çevirdi. "İyi bir hikâyenin bir çelişkisi olmalı. Bu seni olduğun adama dönüştürdü."

"Peki, ne tür bir adamım?"

Sesimde ki acılı tını onu korkutmadı.

"Benim sevdiğim adam türünden," diye cevap verdi sadece.

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm."

Belle'nin attığı tokat bu kez şakadan değildi. Sıkıca el bileğinden tuttum. Kendisini kurtarmaya çalıştı, ancak tutuşumu gevşetmedim.

"Benim sevdiğim adam hakkında bu şekilde konuşamazsın," diye emretti bana, Belle.

"Ben senden emir almam." Buna rağmen gülümsemek zorunda kaldım. Bu kadın her karşılaştığımızda dünyamı alt üst etmeyi nasıl başarıyordu?

Bunun hoşuma gittiğini fark etmek ise bir o kadar güçlü.

Belle kararlı bir ses tonuyla, "Bu sefer sen bana itaat edeceksin," dedi.

Bir an onu döndürmeyi ve evin efendisinin kim olduğunu hatırlatmayı düşündüm. Fakat sadece omuzlarımı silktilim. "Tamam."

"Hepsi bu mu?" diye karşı çıktı. "Kıçımı pataklamayacak mısın?"

"Ah, güzelim. Kıcını pataklayacağım, hem de adam akıllı. Fakat seni biraz daha sallandıracağım, çünkü istediğin şeyin tam da bu olduğunu inanıyorum. Belle hafiften döndü ve bu şekilde, soru cevap saatinde bir hayli canı sıkılan aletimin ilgisini yeniden uyandırdı. "Ama şu an aklımda başka bir şey daha var."

"Öyle mi?"

Böylece onu başarılı bir şekilde hoş olmayan konulardan uzaklaştırmıştım ki bu bize önceki saatlere mal olmuştu.

"Yatağın üzerine çapraz şekilde uzan. Ayaklar yatağın kenarını geçsin," diye talimat verdim ona, kucığımdan ittim ve onu yeniden çarşafın üstüne yerleştirdim. Belle sarsılarak pozisyon aldı ve bende gözlerimi uzun bacaklarının üzerinde gezdirdim. İpek çoraplarını çıkarmamıştı ve dantelden yapılmış jartiyer kemeri karnına sıkıca oturmuştu. Kopçaları çözdüm ve kemeri çektim, ardından çoraplarını parçaladım.

Belle, "Onlar pahalıydılar," dedi.

"Sen gerçekten de dayak yemeye niyetlisin," diye homurdandım, bosta olan elimle aletimi oksadım ve işimi takdir ettim. "Sana yenilerini alacağım. Ama önce..."

Mahvolmuş çorapları elimin içinde top haline getirdim ve Belle'nin ağzının önüne tuttum. Onlardan bir tanesini ağzının içine tıkamama izin vermeden önce, Belle beni bakışlarıyla deldi.

"Eğer bir şey söyleyemezsen, kendini bir sürü beladan kurtarmış olursun, güzelim." İşaret parmağımla hafiften öne çıkan alt dudağının üzerinden geçtim. "Ve şimdi rahat dur!"

Belle hareket etmedi. Alt bedenim beklenti içinde karıncalandı. Bana sinir olmuştu. Bu anlaşılıyordu. Fakat karşı koymak, işte bunu da yapamadı. Bu kadın gerçekten de mükemmel bir köleydi.

Onu adam akıllı ele aldığımda, tamamen itaatkârdı, ama onun dışında tıpkı bir yaban kedisi gibi hırçındı. Gömme dolaba doğru yürüdüm. Giderken durdum ve kravatımı yerden kaldırdım. Ardından ikinci bir kravatı askıdan çektim. Bu kravatlar, Belle'nin ilk iş gününde aralarında seçim yapması gereken kravatlardı. O gün seçimi ona bırakmıştım. Bugün seçme hakkı yoktu.

Yatağa geri döndüm, bacağını havaya kaldırdım ve onu бүktüm. Belle kaşlarını çatı, ama tıkaçın sayesinde, el bileğini tutup topuğuna yaklaştırdığımda, karşı koyamıyordu. Ardından ipek kravata birkaç tane sıkı ilmikler atarak, el bileğini, ayak bileğine bağladım. Boğuk protestolarını görmezden geldim. Görünüşe bakılırsa itaatkârlık konusunda biraz çaptan düşmüştü.

"Şayet durmamı istersen, başını sallayacaksın." Bekledim. Yüzünde ki hayal kırıklığına uğramış ifadesine rağmen, Belle sakin kaldı ve diğer bacağını da kaldırdı. "Görüyor musun, bunu tahmin etmiştim."

Diğer elle de aynı bağlama işlemini tekrarladım. Sonra biraz mesafe koyarak uzaklaştım, eserimi inceledim ve bağlama şeklin-den dolayı amının nasıl belirgin bir hal alması karşısında heyecan duydum. Birkaç dakika sonra kasları ağrımaya başlayacaktı, fakat saniyeler geçtikçe onun ıslanacağından hiç şüphe etmedim.

"Hemen geliyorum." Belle başını salladığında ve düğümlerime karşı savaştığını gördüğümde, kendimi gülmek için zor tuttum.

Başını kaldırdım, diğer çorabı aldım ve ağzını bağladım ki tıkaçı ağzının içinden tükürmesini engellemek için. "Hala devam etmek istiyor musun?"

Belle o anda karşı koymayı kesti ve gevşedi.

"O halde sabırlı ol," dedim ve odayı terk ettim. Aklımdan geçeni

yapmıştım şimdi fakat tadını rahat rahat çıkarmak istedim. Belle şu anda tepinerek kendisini kurtarmaya çalışıyordur mutlaka ama sadece sonrasında üzerime hücum etmesi için. Ne kadar çok beklerse, o kadar ateşli olacaktı. Ne de olsa onunla bir şey yapmak niyetinde olduğumu bildirmiştim ona. Bir zaman sonra kendimde sabırsız olmaya başladım. Belle hala yatağın üzerindeydi, ancak çabalayarak yatağın kenarına gelmeyi başarmıştı.

"Bu iyi bir fikir değildi," dedim Belle'ye ve havluyla birlikte şampanya kovanı komodinin üstüne bıraktım. "Buna kendim fırsat bulmadan, kışını sürterek yaralamamalısın." Bir tane buz küpünü çıkardım ve onu göğsünün üzerine tuttum. Buz küpü elimin sıcaklığından eridi ve buz gibi su damlaları göğüslerine sıçradı. Meme uçları anında sertleştiler ve sıkılaştılar. Şehvete ait küçük şamandıralar gibi yükseldiler. Onları ağzımın içine alma cazibesine karşı koyamadım ve onları emdim, ta ki Belle'nin tıkcacının içinden doğru inlediğini duyana kadar. Sonra buz küpünü göbek deliğinin üstüne koydum, doğruldum ve küpün karnının üstünde küçük bir su birikintisine dönüşmesini izledim. Şimdi de bir sonraki buz küpünü aldım ve şişmiş olan cinsiyetinin üzerine damlamasını sağladım. Su, onun heyecanının kayganlık kanıtıyla karışmıştı. Bu hisler karşısında, Belle gözlerini devirdi. Kalan buz küpünü, kendisini bana sunan dar yarığın derinlerine ittim. Buz ona temas ettiğinde, Belle gözlerini patlattı ve bu sefer sesli bir şekilde inledi. Bu ses karşısında aletimi içine itmek istedim, fakat kendimi tuttum, çünkü bu küçük oyunun tadını sürdürmek ve acele ederek kesmek istemedim.

Belle bağlı olmaktan keyif alıyordu. Boynuna tasma takmam bile onun ıslanması için yetiyordu, fakat bedeni birkaç belirgin du-

yudan başka daha şiddetli tepki vermesine izin vermiyordu. Bunları da benden almalıydı.

"İşte buradakini durmadan sikeceğim," dedim ve buzu atmakta olan küçük kapıya bastırdım. "Durmamam için bana yalvaracaksın."

Belle elime sürtündü, daha fazla temas istedi ve üstelik biraz sonra ağlamaya başlayacak gibi görünmesine rağmen. "Tamam, tamam," diye sakinleştirdim onu. "Bunu istediğini biliyorum, güzelim ve bunu alacaksın da. Ama bu akşam değil. Şu anda bunu ne kadar çok istediğimi hayal bile edemezsin, ama henüz hazır değilsin. Bunun üzerine çalışacağız, anlaştık mı?"

Başını salladı ve bende gülümsedim. Buz tamamen erimişti. Bir küp daha aldım ve onu ferç dudaklarının tepesine yerleştirdim, zevk tomurcuğunun az üstüne. "Kimildama. Bu düşerse kesmek zorundayım."

Buz yavaş, yavaş yarığından aşağı damlarken, Belle bedenini gerdi ve emrimi yerine getirmek için kendisini zorladı. Başparmağımı amının arasından geçirdim, içinden çıkan kaygan sıvıyla ıslattım ve yasaklı küçük kapısının etrafında daireler çizmeye başladım. "Götüne bayılıyorum. Onu sikmek, döverek cezalandırmak ve şımartmak istiyorum. Bunu sende istiyorsun, öyle değil mi?"

Belle boğuk bir iniltiyle başını salladı.

"Çok küçük adımlar." Kas halkasının üstüne bastırdım, ta ki içerden kasın doğrultusu boyunca, üzerinden geçebilene kadar. "Zevk tomurcuğunun nasıl seğirdiğini görebiliyorum. Bu kadar sakin durmak oldukça zor olmalı ama iyi dayanıyorsun. Kontrolü bana bırakmak için kendi azgınlığının karşısında nasıl savaştığını görmek oldukça hoşuma gidiyor. Beni bu kadar sert yapan şeyde bu."

Biraz daha derine bastırdım. Diğer parmaklarla amının üzerinde rahatlıkla çalışabilmek için elimi çevirdim. İşaret parmağıyla Belle'nin damlayan yarığına girdim, G-noktasını buldum ve ona masaj yapmaya başladım."

"Bir dakika içinde deli gibi geleceksin, Belle, güzelim ve o zaman kendini tamamen bırakmanı istiyorum. Söyleyecek hiçbir şeyin yok ve bununla yetinmeni görmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Belle cevap vermedi, fakat etrafımda daha da sıkı büzüştüğünü hissettim. Hızlı bir şekilde başka bir parmak daha içine soktum ve gitgide daha da hızlı hareket ettim, ta ki onu dizginsiz bir şekilde elimle sikene kadar. Belle'nin baldırları titredi, domaldı ve bağlanmış olduğundan dolayı, denge sağlamaya çalıştı.

Diğer elimi karnının üstüne bastırdım ve onu döşegin üzerinde sabitledim. Belle şimdi gözlerimin önünde seğiriyor ve inliyordu. Kasları dayanamadı. Fazlasıyla bitap düşmüştü. Bedeninde bir orgazm patlaması yaşadı. Amı daha da sıkı bir şekilde parmağımın etrafında kilitlendi. Ardından sarsıntı azaldı ve tamamen sakinleşti. Bağlanmış olmaktan dolayı sadece birkaç tane kası titredi. Zevkinin tadı damağımdayken elimi yavaşça geri çektim. Elimini havluya sildim, ardından hassas amının üzerinden geçtim. Belle, bu kadarının çok fazla olduğunu göstermek için başını bir o yana bir bu yana atıp durdu.

"Sen öyle uslu bir kızsın ki," diye fısıldadım, kravatı çözerken ve teninde meydana gelen baskı yerlerini ovarken. "Uslu kızlar böyle orgazmları hak ediyorlar. Gelecekte de bunu senden istersem böyle uslu olmak ister misin, güzelim?"

Tıkacı aldım ve Belle nefes nefese bir evet dedi. Kuruyan dudaklarını yaladı.

"Bekle beni burada." Bir adım geriye attım, bunun üzerine Belle başını salladı. Sessizce, "Şıı," dedi. "Sana şimdi bir köpük banyosu hazırlayacağım ve sonra seni oraya taşıyacağım. Kendi ayaklarının üzerinde durabilmen, bu biraz zaman alabilir."

"Peki, efendim," diye sızlandı Belle, ardından zevk içinde yatağın üzerine uzandı.

On beş dakika sonra güçsüz bedenini kollarımın arasına aldım ve onu küvetin içine koydum. Belle suyun içinde rahatladı ve meme uçları parlak su yüzeyinde sivrildi. Banyosunun tadına varırken, şampanyanın mantarını çıkardım. Bu sestten dolayı Belle irkildi, ancak gözlerini kapalı tuttu.

"Ağzını aç, güzelim," diye emrettim boğuk bir ses tonuyla ve küvetin kenarına oturdum. Belle itaat etti ve beyaz dişleri göründü. Şampanyayı yavaşça dolgun dudaklarının üstünden damlattım ve çenesinden ince ince akmasını sağladım. Köprücük kemiklerinin üzerinden aktı ve küçük bir akarsuya birleşerek, mükemmel göğüslerinin arasından aktı.

Belle bir kumru gibi, damlacıklar dilinin üzerinde köpürürken, "Dom Perignon, nasıl da heba oluyor," diye öttü.

"Sana bir köpük banyosu hazırlayacağımı söylemiştim." Şişeyi boşalttım. Bir sonrakini daha sonra ısmarlardım. Ve önümüzdeki gece için bir tane daha. Belle'yi tıpkı bir kraliçe gibi şımartmak istedim, çünkü benim için bir kraliçeden farklı değildi.

"Yanıma gelmek ister misin?" diye sordu Belle çekinerek.

"Bu mümkün olabilir."

Belle öne doğru kaydı ve arkasına geçmeme izin verdi. Ardından, onu sıkıca sardığım kollarımın arasında eridi. Onu tamamen kendime çektim. Bu andan itibaren onu aİsa bir daha bırakmak istemedim.

"Her zaman böyle olmasını isterdim." Belle inledi, sadece şu anda kafasından geçenleri söylemişti.

"Bu gece böyle olacak," diye fısıldadım kulağına.

"Peki, yarın?" diye üsteledi. "Hep böyle yaşayabilecekmişiz gibi davranalım mı?"

Gerçekte neyi öğrenmek istediğini anlamıştım. Dış dünya yokmuş gibi davranabilir miydik? Bu kâbus geçti diyebilmeyi çok isterdim. Fakat öncesinde de ona yalan konuşmuştum ve bunu yine yapmak istemedim.

"Bu akşam kesinlikle."

"Peki, yarın?" diye sordu tekrar, Belle.

"Evet," dedim ve ne demek istediğimi de ekledim. Yani bunu bu şekilde istiyordum.

"Gücüm yettiğince her gün."

Bu yeterli değildi. İkimiz için de. Fakat bir gece için yeterli olabilirdi.

12. Bölüm

Kıyafetim baştan sona yanılttı. Dekoltesi çok derindi ve göğüslerimin arasında ki ovaya kadar iniyordu. Etek çok uzundu. Smith'in Harrod'da yapılan alışveriş turu sayesinde teslim edilmiş her bir parça gibi şahane oturuyordu, fakat buna rağmen bir şey eksikti.

Seksi değildi, cüretkâr değildi ya da başka bir şey. Banyodaki boy aynasına baktım ve neyin yanılttığını netleştirmeye çalıştım. Şirket adını düşünürsek, bu öğleden sonraki röportaj için aslında sadece küçük siyah bir tane dikkate alınmalıydı. Ama New York'ta herkes bunu giyiyordu. Kendimi onlardan ayırt edebiliyordim, ama yine de çok fazla göze çarpmamalıydım ve bunu nasıl yapmalıydım bilmiyordum.

"Bu şekilde kesinlikle bir moda kralı olamazsın," diye mırıldandım aynadaki görüntüme.

Smith, "Sen zaten bir moda ikonusun," dedi. Arkamda durdu ve kollarını belime doladı. "Peki, sorun nerede?"

Bir röportaj fırsatını ele geçirmiş olmak, o derginin içinde daha

iyi yerlerde hak kazanılmış anlamına gelmiyordu. Bu idrak bende tekrardan kendinden şüphe etme nöbetine yol açtı. Böyle bir şans elde etmek için, acımasızca davranan insanlar vardı ve bende her şeyi berbat etmek üzereydim. Bu diğer insanlar, önemli derginin redaksiyon ofislerine öylesine girerek ve kendilerinden emin görünmeleriyle bütün kalpleri fethetmeleri konusunda sıkıntıları olmazdı.

Tanrım, devasa boyuttaki şüphelerimle iş hayatında nasıl başarılı olacaktım ki?

"Onları etkileyeceksin." Smith şu tipik erkek öz güveniyle konustu, fakat ben başımı salladım.

"Aldığım her şeyi denedim."

"Bekle az." Kollarını benden çekti ve yatak odasına kayboldu. Geri geldiğinde, elinde bir çift Louboutin vardı. "Bunlarla son işini kapmıştın."

Ayakkabıları elime aldım ve leopar deseni inceledim. Onlar en sevdiğim ayakkabılara dâhildiler ama nedense desenin klişe görüldüğü konusundaki histen kurtulamadım. Gerçekten de yeni bir bakış açısı geliştirmek üzereydim.

Smith, gönülsüzlüğümü hissetti. Tek dizinin üzerine çömeldi, ayakkabıları aldı ve kendinden geçmiş bir halde, bir tanesini giydirdi. "Bu ayakkabılarla büroma geldiğinde, senin farklı olduğunu anında anlamıştım. İşte bu harikulade kadın orada duruyordu. O kadın çok şıktı ve aynı zamanda kesinlikle ciddiydi. Seni anında becermek istemiştım."

"Bu şekilde görünmeli miyim, bunu bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Smith, "Bu benim ilk izlenimimdi," dedi. Ayağa kalktı ve omzu-

ma dokundu. Ardından beni döndürdü, öyle ki bakışlarımız aynada buluştu. "Niye mi öyle tepki verdim, çünkü karşımda ne istediğini bilen bir kadının durduğun hissettim."

"İş istemiştin," diye mırıldandım.

"Ve o işi aldın."

Ve üstelik bu anlaşmada Smith'i de üstüne verdiler. Belki de Smith haksız değildi. Aynada kendime etraflıca baktım. Daha demin sıradan görünen siyah elbise, Smith'in el atmasıyla değişmişti. Birdenbire vasati görünmüyordum artık, aksine cesur ve talep kâr göründüm. Bir duruş aldım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Belki bununla başarılı olur," dedim sonunda.

"Bu şekilde bakmamalısın." Smith başını salladı ve beni kaslı vücuduna çekti. "Bu sadece içinde olanların bir ifadesi. Seksi, kültürlü. Odadaki herkesin ilgisini çekmeye ihtiyacı olmayan bir kadın."

"Lanet olsun, sen bunu çok iyi yapıyorsun," diye takıldım Smith'e. "Bir işe ihtiyacın var mı?"

"Sanırım senin altında çalışmak, bununla baş edemezdim. Her şeyi kontrol etmek, bana fazla, fazla sevk veriyor."

Ben, dünya ve onun eline geçen diğer her şey. Sırtımdan bir ürperti dans ederek aşağı indi. Onun ilgisini çekmeyi başarmıştım ve bir şekilde onun topun başında kalmasını sağlamıştım.

"Kendinden şüphe etmeyi bırakmanın ve gerçeği kabullenmenin zamanı geldi," diye devam etti Smith.

"Sen artık yatak odasının dışında da mı baskın olmak istiyorsun?"

"Başka türlü olmuyorsa," diye uyardı Smith şakayla.

"Muhtemelen buna gerek kalmayacak, çünkü aslında sen bütün bunları kendin de biliyorsun. Buna sadece inanmak zorundasın."

Başımı onun omzuna yasladım. "Şimdi yeniden sana neden âşık olduğumu hatırladım."

"Bunu aralarda unutmuş muydun?" Smith abartılı bir şekilde sırttı ve dudaklarını kulağımın arkasında bir yere bastırdı.

"Bazen..." Ona doğru döndüm ve başımı geriye attım ki Smith'in çekici yüzünü içime sindirmek için. Şimdi olduğu gibi birlikte olduğumuzda, ondan uzak durmak için çok çaba sarf etmiş olmama rağmen, nasıl bu hale geldiğimizi daha iyi anlayabiliyordum. Lanet olsun, kendi akıl sağlığımdan bile şüphe duymuştum. Fakat ona âşık olduğumu hissettiğimden beri, bunun sevgi olduğunu biliyordum. Nasıl, neden ve niçin. Biz birbirimize bağlı olduğumuz sürece, bunların hiçbir önemi yoktu.

Smith, "Onlar elinin içinden yiyecekler," diye kehanette bulundu.

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Çünkü sen ilk günden itibaren beni bu duruma getirdin," diye açıkladı Smith. Ardından hafızasını şehvetli bir öpücükle mühürledi, bu öpücük ise şüpheye yer vermedi.

Trend'in redaksiyon bürosu, New York'un taşkın sokaklarında yükselen, heybetli bir binadaydı. Arkasında dünyanın en eski ve en önemli moda dergisinin merkezi olduğu görkemli cepheye hayranlıkla bakmak için, bakışlarımı yukarıya doğru gezdirdim. Sanki komut almış gibi cep telefonum çaldı.

"Vardın mı oraya?" diye sordu Lola, telefonu açtığımda.

Telefonu ağzıma yaklaştırdım ve sokağın gürültüsünü engellemek için, işaret parmağımı diğer kulağıma bastırdım. "Evet, buradayım. Senin burada olmamanın sebebi neydi?"

"Çünkü bu lanet olası dosyayı tamamlamak zorundayım. Unutma, uzun zamandır muazzam başarılıymışız gibi konuşmalısın," diyerek talimat verdi.

"Şayet bir web sitemiz olsaydı, işler daha kolay olurdu," diye kekeledim. Dönen kapı karşısında kalbim heyecandan duracaktı.

"İki saat önce sitemiz yayınlandı."

"Ne?" diye çığlık attım. "Yoksa büyü mü yapıyorsun?"

"Hayır. Ama hızlandırabiliyorum," diye netleştirdi Lola. "Şimdilik sadece hesabı olan kişi görebiliyor. Şimdi içeriye gir ve Abigail Summers'ın hayrete düşmesini sağla."

Telefonu kapattım ve aceleyle Dwyer Publishing'in lobisine doğru ilerledim. Biraz fazla zamanım olsaydı, parlatılmış mermerden yer döşemeleri ya da devasa boyuttaki ekranlar ki bu ekranlarda aktüel olan başlıklar gösteriliyordu, işte muhtemelen o zaman bütün bunlar beni korkutmuş olurdu. Ancak geç kalmıştım ve doğrudan asansörlere yöneldim.

"Yirmi beşinci kata."

"Çok iyi." Adam düğmeye bastı ve ezberlediği tutumu takındı.

Dar üniformasının içindeki yaşlı adama baktım ve bu işi acaba ne zamandan beri yapıyor diye kendime sordum. Muhtemelen çok sayıda umutlu moda tasarımcısına o kata kadar eşlik etmişti. Onu sorularıyla delik deşik etmek istedim.

Asansör durmak için sarsıldığında, kibar bir şekilde, "Olacaktır," dedi.

Endişeli bir halde gülümsemeyi başardım. Kapı yana açıldı ve

kızıl saçlı bir güzelin karşısındaydım. Porselen cildine birkaç narin çil serpiştirilmişti ve siyahın içinde fazlasıyla solgun kalacağını bildiğinden, üzerinde zümrüt yeşili parlak bir gömlek elbise giymişti.

Kadın elini uzattı. "Katherine Harper. Abigail'in asistanıyım. Önceden belirtmeliyim, Biz Bless'in konseptini çok heyecan verici buluyoruz."

"T...Teşekkür ederim," diye kekeledim.

"Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Su?"

Katherine duraksadı ve diğer seçenekleri hatırlama çabası içinde, yüzünü buruşturdu. "Ah, çay?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye rahatlattım onu. Titrememe bakılırsa, muhtemelen üzerimi berbat ederdim.

"Röportaja hemen başlayabilir miyiz, yoksa biraz zamana ihtiyaç duyuyor musunuz?" Katherine beni sayısız çalışma kabinlerinden oluşan büyük bir büronun labirentinden, köşedeki büyük büroya doğru yönlendirdi.

"Hazırım." Koca bir yalandı, fakat gülümsemeyi sürdürdüm.

Bir çalışma masasının yanından geçerken, Katherine birine el salladı. "Bu Nolan, dış ülke redaktörümüz. Onu birkaç haftalığına Fransa'dan ödünç aldık."

Nolan başını salladı, ama bakmak için gözünü monitörden ayırma zahmetine hiç girmedim.

Katherine uzaklaşırken, "Hepimizi kaba ve aşırı kilolu buluyor," diye fısıldadı.

Bu ifadeden çıkartılan sonuç, Nolan da Fransızların Amerikalılara karşı duydukları önyargıyı korumaktaydı. Sohbeti onunla yapmak zorunda olmadığımı sevinmiştim.

Ancak Nolan tutumu, Katherine'nin de tutumunun değişmesi-

ne neden olmuştu. Katherine, aynı Nolan'ın yaptığı gibi, onu umursamamıştı. "Bless hakkında her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyoruz. Özel gardirop ödünç verme fikri nereden aklınıza geldi."

İnsan iyice şımartıldığında böyle mi hissederdi, iş anlamında düşünüldüğünde?

Katherine ansızın kök salmışçasına durdu ve bir hışımla döndü. Bulaşıcı neşesi yemin içeren bir fısıldamaya dönüştü. "Her şey oldukça muhteşem, öyle değil mi? Buraya ilk geldiğimde, kusacakmışım gibi hissettim."

"Bu belki benim de başıma gelecek," minnettarlık içeren bir sırıtmayla, itirafta bulundum.

"Dinleyin, Belle. Ortağınızın yazmış olduğu başvuruyu okduğumda hemen ikna oldum. Ve şuna inanabilirsiniz ki buna ben de dâhil olmak üzere sunmuş olduğunuz bu hizmet bir sürü kadının işine yarayacak. İşimde giymek için ihtiyacım olan gardirobun, aslında almaya imkânım olmadığını biliyor musunuz? Çalışırken sadece çok aktüel olanları giyebiliyorum." Katherine konuşurken gitgide ses tonunu alçalttı ve bunu birisine güvenerek anlatmanın, onun için kolay olmadığını fark ettim. Ne kadar samimi bir davranış. Buna rağmen, New York'a ayak uydurabilecek miydim? Bu meydan okumayla baş edebilir miydim?

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. Hafta sonu hazırlamış olduğum ticaret planı, kaya kadar katıydı. Lola'nın halkla ilişkiler ve pazarlama kavramları muhteşemdi. Hatta başlatmak için kendi kaynaklarımızla finanse etmek için, yeteri kadar paramız vardı. Karşımda hedef gurubumuzun ilk temsilcisi duruyordu ve o çoktan istekliydі. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. "Teşekkür ederim. Bunu duymak iyi geliyor."

"İnanın bana, bunun için kredi kartım size teşekkür edecek."

Katherine omuzlarını kaldırdı ve heyecanlı bir şekilde gözlerini patlattı. "Hazır mısınız?"

"Evet." Ve bu sefer ne dediysem oydum.

Abigail Summers'ı bir enerji demeti olarak hayal etmişim, şimdi ise tüm şaşkınlığıma karşı, saçları vahşi bir şekilde kafasının üstünde yükselen, narin esmer bir bayanın karşısında duruyordum. Uzun burnunun üzerinde Versace'nin okuma gözlüğünü dengeliyordu. Sadece Trend'in şef redaktörü gibi güce sahip olan birisi, sabahleyin saçını şekillendirmeden saygı talep edebilirdi. Abigail ilgisiz bir halde kısa bir süre başını çalışma masasından kaldırdı ve varlığını kaydetti, ardından ilgisini yeniden masanın üstünde, önünde duran dosyaya verdi.

"Burada ki." Abigail bir kâğıdı havaya kaldırdı ve Katherine onu almak için yanına koştu.

"Randevunuz geldi," diyerek ara girdi Katherine, şefi kâğıtları karıştırmaya devam edince.

"Ah gerçekten mi?" diye sordu Abigail ifadesiz bir ses tonuyla ve bakışını bana yöneltti. "Tanrıya şükürler olsun ki geldiniz. Doktorumu arayın, sanırım yeni bir reçeteye ihtiyacım var."

Görünüşe bakılırsa, birincisi Abigail alaycıydı ve ikincisi oldukça şirretti. Katherine'nin bakışları benden çalışma masasına ve sonra tekrar bana gidip geldi, buraya bir üzgünüm, oraya sakinleştirici der gibi. Yavaş yavaş sabrımı kaybediyordum. Abigail gibi insanlarla sık sık münasebetim olmuştu. Hatta onun gibi davranan bir adam için çalışmışım ve şayet Smith'le olan tecrübelerim bana bir şey öğrettiyse, insanların güce tepki gösterdikleriydi.

"Belle Stuart." Çalışma masasına yürüdüm ve elimi uzattım.

"Sizi tanımak güzel, Abigail."

Abigail'e tatlı ve kibar bir şekilde dalkavukluk etme şansını muhtemelen kaybetmişim şu anda. Kibirli insanlar pohpohlanmayı severler, ancak kendinden emin davranışlarla onların saygıları kazanılır ve sonuç itibarıyla ondan istediğim şey saygıydı.

Elbette şu anda kendi mezarımı kazdığımı dışlanamazdı.

Abigail okuma gözlüğünü çıkardı ve onu çalışma masasının üstüne attı, ardından şakaklarını ovdu ve oturmam için işaret etti. "Kat, bize kahve getir."

Belki de doğru ses tonunu tutturmuşum. Buna rağmen çayı tercih ettiğimi kendime sakladım.

Abigail asistanı odadan çıkar çıkmaz, "Belle'ydi, öyle değil mi?" dedi. "Lütfen, neden burada olduğunuz konusunda bana yardımcı olur musunuz?"

Neden burada olduğumu, ben çok iyi biliyordum. Günlerden beri değineceğim konuları çalıştım. Lola onları uçmadan önce gözümün içine sokmuştu. Abigail Summers'ın bürosunda neden olduğumu hiç bilmemesi ise inanması hayli güçtü.

Abigail'in yüzüne baktım ve cevabımı düzgün bir şekilde sıralamak için kısa bir ara verdim. Ve işte orada fark ettim, gözlerinde ki o küçük, sinsî parlamayı. Bunun dışında, yüzü tamamen anlaşılmazdı. Fakat daha çok şeyi bilmek zorunda değildim. O, benim neden geldiğimi çok iyi biliyordu.

"Derginiz yeni şirketim hakkında bir makale hazırlamak istiyor," dedim şeker gibi tatlı bir dille. Aldatma manevrasını anladığımı belli etmeye gerek duymadım. Abigail Summers ya beni deniyor ya da bana işkence çektirmek istiyordu. Bu her neyse, en azından niyetini anlamıştım.

"Bu durumda doğruca konuya gelmek istiyoruz, öyle değil mi?"

Abigail ellerini çalışma masasının üzerinde bağladı ve cevabımı bekledi. "İkimizin de çok işleri var ve bu yüzden lafı uzatmanın bir anlamı yok. Katherine, imajımız hususunda endişelendiğinden dolayı, bu ıvır zıvır işlerle uğraşmasına izin verdim. Daha doğrusu benim imajımla. Oysaki insanların benim hakkımda ne düşündükleri, umurumda bile değil."

"Hiç değilse dürüstünüz," dedim açıkça.

"O halde şirket kuruluşlarıyla hiç ilgilenmediğimi size söyleysem, alınmayacağınızı umuyorum. Eğer niyetiniz Michael Fassbender'i klonlamak değilse tabi. Bana kızmayın."

Kaşlarımı çattım ve dudaklarımı ince çizgi oluşuncaya kadar birbirine sıkı sıkı bastırdım. Nasılda kızgındım! Bilhassa, Abigail'in mesajı anlaşılmayacak gibi olmadığından.

"O halde Trend, kadın işletmeciler hakkında bir seri oluşturmayacak?"

Abigail, "Yapacak, yapacak, kesinlikle," dedi. "Ama ben yapmayacağım. Doğrusu bu mitingle ben sadece zamanımı harcıyorum."

Anında ayağa kalktım ve yukardan ona doğru gülümsedim.

"Açık olmak gerekirse, bende aynı hislere sahibim. Çıkışı kendim bulurum."

Kapıda, içeceklerimizin bulunduğu tepsi elinde, Katherine'e rastladım. "Her şey yolunda mı?"

"Görüşme bitti," diye açıkladım ona. "Gitmek üzereyim."

Katherine duyulmaması mümkün olmayacak bir şekilde nefes aldı ve başını salladı. "Röportajı kendim yapacağım. Sizi sadece şefimle tanıştırmak istemiştim."

Bu benim için çok yetersizdi ve geç kalınmıştı. Katherine'in

mükemmel şefini tanımıştım ve her nasılsa bir güç savaşının içine çekildiğimi anlamak için yeterince zekiydim. Böyle bir şeyle özel hayatımda yeterinden fazlasıyla uğraşıyordum.

"Belle," diye seslendi Abigail arkamdan. "Siz mutlaka vizyona sahip zeki bir kadınsınız, potansiyel ve umut verici bir geleceği olan. Fakat Trend için önemli olan umut verici yeni başlangıç yapan kişileri keşfetmek değildir. Trend bir sergi vitrinidir."

Bu konuyu orada kapatmalıyordum. Yalnızca başımı sallamak ve gitmek. Durum umut verici dışında her şeydi ve kırıcı olmakta işe yaramayacaktı. Ancak Trend'in benim girişimin tanıtma ihtimali çok az olduğu aşikârdı. Yani bu yüzden kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve rahatlıkla dürüst olabilirdim. "Son yıllarda abone sayısı yüzde yirmi oranında gerilemiş olan bir sergi vitrini. Buna ilave-ten, derginizin baskı sirkülasyonu son beş yılın içinde yarıya kadar düşmüş olması ki bu dijital alandaki satışlar, sadece gelirin yüzde onunu oluşturuyor. Ayrıca yirmi seneden sonra ilk kez aktif reklam veren müşterilerin peşinden koşmak zorundasınız, çünkü onlar artık daha size gelmiyorlar. Her kimi istiyorsanız onu vitrine koyabilirsiniz, ne de olsa redaktör şefi olan sizsiniz. Ama işi her gün daha da büyüyen bir kişi tarafından şunu söylemesine izin verin, Gelenekleriniz hakkında biraz daha az endişelenmelisiniz ve geçerliliğinizi daha başka neyle haklı çıkarmak istediğinize dair düşünmelisiniz."

Düşüncelerimi Abigail'in yüzüne çarptığımda, Abigail'in yüz ifadesi kayıtsız kaldı. Gözlüğünü aldı ve onu yeniden burnunun üstüne oturttu. "Size New York'ta iyi eğlenceler diliyorum."

İşimi bitirmişlerdi. Böyle bir şey ilk kez başıma gelmedi, fakat bu sefer yüreğime çok dokundu. Bütün umutlarım bugüne yönel-

mişti. Her şey berbat bir hava cıva olarak ortaya çıkmıştı. Bless benim için hala çok savunmasız geliyordu, sanki yanlış bir hamleyle, oyun kartlarından oluşan evi çökme durumuna getirebilecek gibiydi. Ve az önce yanlış hamleyi yapmıştım.

Abigail'in nezaketsizliğine karşılık vermeye bile tenezzül etmedim. Bunun yerine dışarıya çıktım, arkamda şaşkın bir Katherine'i bırakarak, Nolan'ın çalışma kabininin yanından geçerek, dümdüz ilerledim. Tam o anda insanın burada işe girmesi için bir otuz birinci olma şartı olup olmadığını düşünüyordum ki Katherine bana yetişti.

Nefes nefese, "O kadar üzgünüm ki," dedi. "Bu nasıl böyle olabilir, hiçbir fikrim yok."

Hızlıca ona döndüm ve hayal kırıklığımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Katherine baştan beri bana karşı kibar davranmıştı. Onun suçu değildi. Fakat ortada tek kişi kendisi olduğundan, benim öfkemin üstesinden gelmek zorundaydı. "Bu kontrolle alakalı bir şey. O bu dergiyi kontrol ediyor."

Ve senin de yapacağın hiçbir şey yok, diye ekledim içimden. Katherine ve şefi arasında neler geçtiğini bilmiyordum, fakat birbirlerinden çok haz almadıklarından emindim. Abigail'in onu ne şahsen ne de fikirlerine değer vermediği açıkça belliydi.

"Bu fikir onun hoşuna gitti." Katherine sanki kendisini müdafaa etmek ister gibiydi. "Abigail sizi şahsen seçti."

"Ve yeniden beni seçiminden kaldırdı." Bu arada biraz sakinleşmişim. "Katherine, bu durumdan dolayı endişe duymayın. Numaradan acımanızı istemiyorum. Abigail birkaç sene sonra beni ve firmamı görmezden gelemeyecek ve sonrasında büyük bir zevkle görmezden gelen kişi ben olacağım."

Katherine'nin dudakları seğirdi fakat sırtıtmamayı da başardı. "Bu hoşuma gidiyor."

"Tahmin etmiştim bunu." Zemin kata inen asansör bir zil sesiyle geldiğini haber verdi ve kapı açıldı.

"Bol şans!"

"Aslında bende size bunu dilerdim. Fakat meselelere güçlü yaklaşım şeklinize göre, sanırım buna ihtiyacınız yok."

"Size teşekkür ederim," dedim asansöre binerken. "Az önce söylediklerinizden ötürü ve buraya gelmemi müsaade ettiğiniz için."

"Bunun için bana teşekkür borcunuz var mı, bunu bilmiyorum." Katherine güldü ama bu gülüşü kulağa mahcup geldi.

Kolumla asansörün kapısını açık tuttum. "Hayır. Siz bana az önce bana buraya ait olduğumu gösterdiniz. Ben sizin derginize aitim."

"Keşke benim dergim olsaydı."

"Derginin imajını yeniden keşfetme fikri sizindi. Ve bu fikir iyiydi," diye temin ettim Katherine'i. "Ama sanırım ikimizde şu anda yanlış yerdeyiz. Ben şimdi bu asansörle yeniden ait olduğu yere gidiyorum."

"Keşke bende nereye ait olduğumu bilseydim." Katherine'nin sesi şimdi kulağa neredeyse birazcık melankolik gibi geldi.

"Bunu keşfedeceksiniz. Ve o gün geldiğinde, beni arayın. Potansiyele sahip olan kadınlar, birlik olmaları gerekiyor."

Katherine öne eğildi ve elini omzuma koydu. "İşte bunda haklısınız. Ama şimdi burada kalmak ve zamanımı doldurmak zorunda olduğum için beni bağışlayın."

Asansör beni lobiye geri getirdiğinde, Abigail'in söylediklerini

düşündüm. Aşağı vardığımda, korku bitmişti. Bu korkutucu, hayat değiştiren toplantı, bir paçavradan başka bir şey değildi. Demek ki Trend benim şirketimi süper star şöhretine yükseltmeyecekti! Bunu kendi başıma da yapabilirdim.

Lola'yı aradım ve çok geçmeden uyumuş olmasından dolayı endişe duydum, fakat Lola anında telefona baktı. "Nasıl geçti?"

"Abigail Summers, Trend'in bizim umut verici potansiyelimize karşı ilgisiz kaldığını söyledi. Ardından bana vermiş olduğun abone sayısını makinalı tüfek gibi takır takır sıraladım."

"Ee, sonra ne oldu?" diye sordu Lola nefes, nefese.

"Sonra bana iyi yolculuklar diledi ve çalışmaya devam etti."

Döner kapıdan geçtim ve yeniden Dwyer binasının önündeydim. Bina artık etkileyici gelmiyordu.

"Sen moda endüstrisinin en başarılı kadını korkutmuşsun." Lola kısa bir ara verdi. "Sen doğru yoldasın."

"Öyleyse bana hiç kızmadın?" diye sordum Lola'ya rahatlamış bir halde.

"Kesinlikle kızmadım. Biz asla derginin bir sonraki sayısına kadar, dükkânı o dar zaman dilimi içinde açılışını yetiştiremezdik. Henüz hazır değiliz."

Mihlanmışçasına yerimde kalakaldım. "O zaman benim burada işim ne?"

"Gelecekte moda dünyasının en başarılı kadını olacak o kadını korkutmak istedim," diye takıldı Lola. "Baştan en kötü reddi alman için, seni oraya gönderdim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"O kadına, bir hata yaptığını kanıtlamak istiyorum," diye cevapladım ateş edercesine.

"Bunu da yapacaksın."

Evet, aynen. Bunu yapacağım.

13. Bölüm

Salonda tam bir sessizlik hâkimdi. İçerideki renkleri yumuşatmak için, iç döşeme ve ışık dikkatlice ayarlanmıştı. Broadway'le çok alakası kalmayan tiyatroya girildiğinde, sanki insan eski bir kartpostalın içine girer gibi hissediyordu. Bütün bu oluşum başka bir yere ve başka bir zamana aitti. Sessizce sahneye çıkan iki sanatçı, eski ayaklı bir saatin saat başı öttüğünü anımsattı. O ikisi kostümlerine ait birkaç parçayı çıkartıp, etki altına alan bir ritimle dans etmeye başladılar. Birbirlerinin hareketlerine eşlik ettiler. Sonunda elleri birleşti. Kendilerini geriye doğru eğdiler ve müzik gitgide hızlandı. Dansçılar dönüp, kıvrıldılar. Bedenleri her ne kadar birbirlerine çarparsa da ayrı kaldılar. Çarpışan ama asla birleşmeyen iki kinetik enerjydiler. Bu kavga kontrol içindi.

Yaşlı güzel bir kadın haricinde izleyici yoktu. Röntgenciler, heyecanlarını ortaya çıkarmak için sadece karanlık çöktüğünde gelirlerdi.

Bu tuhaf sahne şovunun sergilendiği yerin adı *Alice harikalar*

diyarından sonra The Looking Glass olmuştu. Aynı anda rahatsız edici ve heyecanlı olmayı başaran duyumsal bir vodvildi. Barda sessizce şovu izleyen kadına doğru yürüdüm. Yaklaştığımda başını kaldırmadı, kapalı tiyatronun yolunu nasıl bulduğumu öğrenmek istemedi. Bakışları sahnede sergilenen çelişmeden dolayı bağlanmıştı. Kestane kahvesi saçları omuzlarından aşağı akıyordu ve bir zamanlar çok aşına olduğum yüzü inceleyebilmem için engelledi.

"Alice hanımefendi," diye selamladım kısık sesle. O burada bu isimle tanınıyordu. Hayallerinin tiyatrosunu yarattığında, kendisinin seçmiş olduğu bir sanatçı ismi. New York'ta çok az kişi onun gerçek ismini bilirdi. Sadece benim bilmem de muhtemeldi.

Dudakları narin bir gülümsemeyi işaret etse bile, Alice yüzüme bakmadı. "Yanlış kıtadasın."

"Ama aynı zamanda yanlış yerde miyim?" Geçen yıllar içerisinde eğlenmek ya da iş nedenlerinden dolayı Birleşik Devletlere seyahat ettiğimde, ara sıra görüşmüştük. Onunla ikinci kez görüşmemin nedeni iş icabıydı.

"Sanmıyorum, Smith." Alice ayağa kalktı. İpek giysisi hışırdarak, zarif bir şekilde uzun bacaklarına dolandı. Ve arka odalara giden koridora işaret etti.

Yaş alması onu daha da güzelleştirmişti ve sürgün onu daha da yumuşak hale getirmişti. Asil yüz hatları karakter kazanmıştı ki bundan dolayı gülümsemesinin ektisi daha dostçaydı. Yeni bir hayata başlaması için, sadece Atlantik'in diğer tarafında taşınmak zorunda kalmıştı. Ve bu bir çaresizlik eylemi değildi, aksine iyi düşünölmüş bir adımdı.

"Georgia nasıl?" diye sordu Alice, özel odasının kapısını arkadan kilitlerken.

Yutkunmak zorunda kaldım. Elbette sorduğu ilk kişi Georgia'y-
dı. "O çok iyi." Konuya daha fazla girmedim. "Peki, ya sen nasılsın,
Samantha?"

Soru sorarcasına kaşımı kaldırdım.

"Ben yalnızım," diye itiraf etti Samantha. "Çocuklarım ile Lond-
ra'da yaşamak istiyorlar ve sevgililerim kendilerini çabuk harcatı-
yorlar."

Bu cevap beklenilenden daha da açıktı, ancak Samantha hiçbir
zaman eşinin aşırı düşkün olduğu hastalıklı akıl oyunları çevirmeye
ihtiyaç duymamıştır.

"Peki, Hammond?" diye sordu Samantha, kendisini zorunlu
hissederek.

"Bu durum karışık." Sözlerimi düşünerek seçtim. Yasal olarak
onunla evliliği sürüyordu. Neredeyse on yılı aşkın bir zaman önce
Atlantik'in diğer tarafına geçmiş olsa da.

"Benim eşimle her şey karışık." Samantha'nın sesi gerilmişti ve
pişmanlık ve suçlulukla doluydu.

"Sen ve kız kardeşin, hala onun için çalışıyor musunuz?"

"Evet." Yavaş, yavaş konuya yaklaşıyorduk. Samantha, bana ve
Georgia'ya her zaman evlat edinmiş çocukları gözüyle bakmıştı ve
ben onu uzun bir zaman anne yerine koymuştum.

Kendi annem öldüğü zamanda, o her zaman yanımdaydı. Sa-
mantha, eşinin niyetinin babalık doğası olmadığını gördüğünde,
bizi korumaya çalışmıştı. Sonunda o da herkes gibi bırakıp kaçmış-
tı. Ancak gerçekten kurtulan tek kişi de oydu.

Samantha bir an gözlerini yumdu ve göz kapaklarını yeniden
kaldırdığında, bana parıldayarak baktı. "O kalmalıydı."

"Onu geri getirmemeliydim." O zamanki cahilliğim için hiç bu

kadar dürüst bir şekilde özür dilememiştim.

"Gençtin," diye reddetti Samantha itirafımı. "Tanrı bilir, Hammond'un sana neler anlattığını, onun burada nasıl bir tehlike içinde olduğunu."

Hammond bana küstahça yalanlar söylemişti ve bende onları usluca yutmuştum. Hepimizi aldatmış olan o tehlikeli hayvandan, kız kardeşimi kahramanca kurtardığını söyleyen Hammond'a inanmıştım. Uçakla New York'a gelmişim, onu eve dönmesi için kandırılmışım ve gerçekte en büyük tehlikenin kendisinin olduğu adama teslim etmişim.

"Onun bugün kırılmış bir kadın olmasından, birçok yönden en az onun kadar suçluyum bende," dedim sessizce ve Velvet'te nasıl istekli bir şekilde sopayı yemek için dizlerinin üstüne çöktüğünü hatırladım.

"O kırılmış değil. Onun doğası gereği itaatkâr olduğunu ve bu göz önünde olan gerçeğe karşı insanın kendisini kapatması, bir hata olurdu," diye işaret etti Samantha. "Buna rağmen Hammond'un davranışı af edilir gibi değildi."

"Onu beraberinde götürmen için iyi nedenlerin vardı. Ve bu nedenler hakkında düşünmek, hiç aklıma gelmemişti."

"Onun da geri dönmek isteyebileceği hususunu, hiç düşünmüş müydün?" diye sordu Samantha sessizce, bunu yaptığında ise, bizim de sahip olduğumuz işkoç aksanını hafiften vurguladı.

Evet. Georgia'nın İngiltere'ye dönmek ve Hammond'la yatağa paylaşmak için, bilinçli bir şekilde karar verdiğini çoktan fark etmişim. Georgia aynı şekilde görünüşünü muhafaza etmişti ve maskaralığı oynamaya devam etmişti. Ama ilerleyen yaşıyla birlikte, ona kendisinden biraz uzak tuttuğu bir rasyonellik eklenmişti.

Bu arada, geçmişte yapamayacağı kadar kararlı hareket ediyordu.

"Georgia o zamanlar bilinçli bir şekilde karar verebilmesi için, çok gençti."

"Şimdi fikri değişti mi, peki?" diyerek tahminde bulundu Samantha. "Yoksa şovumu izlemek için oynamaya mı geldin?"

"İkisi de sanırım. Hala biletlerin varsa."

"Senin için ve..." Samantha cümleyi tamamlanmamış bir halde aramızda asılı bıraktı.

"Bir kadın için."

Samantha alay ederek, "Bunu biliyordum," dedi.

"Buna rağmen yine de sordun," diye karşılık verdim. "Bu gezide kız arkadaşım bana eşlik ediyor."

"O senin için çok değerli olmalı, yoksa onu buraya getirmezdin. Ya da belki... anlayışlı biri mi?"

"Şovu izlemeye geleceğiz." Duyurum açıktı. Belle belki de Samantha'nın kurnazca ve kışkırtıcı tiyatrosunu takdir edecekti, fakat Velvet'te yaşanan olaydan sonra onunla kesinlikle harikalar diyarına gitmeyecektim.

"Bu konularda ikinizin de aynı göz hizasında bulunmayışınız ne kadar yazık."

Aşk hayatımın detaylarını Samantha'ya açmak için gelmemiştim. "Korkarım bu mesele biraz karışık."

"O halde onu buraya getir. Seni bu denli hayran bırakan kadınla tanışmayı çok isterim."

"Belki." Henüz daha konuşmamız gereken konuların karşısında, Samantha'nın daveti geri çekmesi oldukça mümkündü.

Belki de ihanete uğradığı için, zamandan ve mekânsal mesafeden dolayı hisleri yatışmıştı. Ne de olsa geçen bunca seneye rağmen Hammond'la evliydi.

"Muhtemelen lafı daha fazla uzatmanın bir anlamı yok." Samantha, kırık dökük bir sehpanın üzerinde duran kristal bir sürahiye uzandı ve ikimize birer içki doldurdu.

"Gördüğüm kadarıyla cin alışkanlığından vazgeçmemişsin." Bardağımı yana koydum.

"Görünüşe bakılırsa, sen vazgeçmişsin."

Doğrusu, canım bugün alkol almak istemedi.

"Evde birkaç gelişme oldu."

Samantha bardağını uzun bir yudumla bitirdi. "Peki, tam olarak senin ne işin var burada? Beni eve mi götürmek istiyorsun ya da rahat durmam konusunda bir tavsiyede mi bulunmak istiyorsun?"

"Burada bulunmam tamamen bir iyilik."

"Kimin için?" diye sordu Samantha.

"Senin için." Hesap edilmiş bir risk alıyordum. Samantha'yı bilgilendirmek, cesaret gerektiren bir şeydi, çünkü Hammond'a karşı olan sadakatinin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla ikisi senelerden beri birbirleriyle konuşmamışlardı, fakat boşanmamışlardı da.

"Sanırım bir tane daha içki iyi gelecek." Samantha bardağını ikinci bir kez doldurdu, ama bu kez bardağın içindekini aşağı yuvarlamadı. Bunun yerine işaret parmağıyla bardağın kenarını nazikçe okşadı ve bana doğrulmuş gözlerle boşluğa baktı.

"Hammond'a karşı soruşturma yapılıyor." Onun uyarılmış olması ve kendisi için önlem alması için, sadece gerekli olanları anlatmak istedim.

"Onun bundan haberi var mı?"

Bu sorudan mahrum kalacağımı umut etmiştim. Şimdi yalan söylersem ve Hammond'un bundan haberi olduğunu iddia eder-

sem, Samantha, Hammond'la bir sohbette düşüncesizce bunu söyleyebileceğini riske etmiş olurdum. Ama doğruyu söylersem, Samantha'nın eline beni asabilecekleri ipi vermiş olurdum.

Samantha başını eğdi ve kararlı bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Cevap vermesen de olur."

Suslunluğum yeterli bir cevaptı ve tereddüt etmem, Samantha'ya geri kalanını açığa verdi.

Samantha, bir müddet suskun kaldıktan sonra, "Seni suçlayamam," dedi. "Hammond affedilmeyecek şeyler yaptı..."

"Ama?" Samantha, Hammond'u savunmaya çalışmasa bile, çekincelerini hissettim.

"Aması yok." Samantha solgun bir şekilde gülümsedi ve içkisini içti. "Onun avukatı olarak bizim hala evli olduğumuzu biliyorsun. Şayet... şayet tutuklanırsa? Tehlikede olur muyum?"

"Konu onun tutuklanması değil, Samantha, aksine ne zaman."

Samantha bana bunu nerden bildiğimi sormadı. Benim bunda bir rolümün olduğunu biliyordu. "Beni iade ederler mi?"

"Bu pek olası değil."

"Ama olabilirde." Samantha sözümü bitirmemi beklemedi bile. "Bunun bir önemi yok. Senelerden beri işlerimi ayrı yürütüyorum."

"Bu akıllıca bir karardı," diye temin ettim onu. Konu kocasının suçları ise, mahkemede ifade vermesi oldukça olasıydı, ama muhtemelen sadece bir tanık olarak. Seneler önce ülkeden kaçması ise, kendisini korumak zorunda olduğu, bunun için de bir kanıttı. Ancak topladığımız ve yetkililere vermiş olduğumuz birçok kanıt göz önüne alındığında, Samantha'nın ifadesi gereksizdi aslında.

Şu anda onun için daha fazlasını yapamazdım. Buraya niçin

geldiğimi anlatmıştım. "İyisi mi ben şimdi gideyim. Akşam gösterisi başlamadan önce muhakkak hal etmene gereken işlerin vardır."

Samantha beni yavaştan kapıya doğru geçirirken, "Beni uyar-
mak için buraya gelmeni takdir ediyorum," dedi. "Bunu gazeteden
öğrenmeden önce uyarılmak iyidir."

"Sen, bizi korumak için elinden gelen en iyisini yaptın. Sen Geo-
rgia'ya yardım etmek istemiştin." Sesimi alçalttım. "Bizimle ilgile-
nenlerin arasında sen gerçekten tektin."

Samantha, ince elleriyle çenemi tuttu ve bana baktı. Ardından
içini çekti. "Ama bu yeterli oldu mu?"

"Hiç kimse senin kadar uğraşmadı." Kollarımı onun narin be-
denine sardım ve ona içten sarıldım. O bunu denemişti. Ve o za-
manlar bizi ortada bırakmasından dolayı onu suçlamama rağmen,
onu şimdi anlayabiliyordum. İnsan bazen yaşam ve ölüm arasında
karar vermesi gerekiyor. Hammond'la ve onun kötü niyetli sahte-
liğiyle yaşamak, sürünerek yaklaşan ölüm demekti. Samantha'nın
bu eziyetten dolayı kaçmayı seçtiği için onu suçlayamazdım.

"Bu kadını gösteriye getir." Samantha gözlerini kıstı ve parma-
ğıyla göğsümü deldi. Bu, bu kez bir emirdi. "Onunla tanışmayı iste-
rim. Ve belki de sen ona birkaç bir şey gösterirsin."

Dişlerimi sıktım. Hakaret gibi anlaşılabilircek hiçbir şey söyle-
memem gerekiyordu. "Onun Velvet'le sorunları oldu."

Samantha deneyimli biriydi. "Velvet'te çok fazla hayalet var,"
dedi. "Sen orada eşsiz sayılırsın. Seni o dükkâna bağlayan sadece
çok uzun bir hikâye."

Samantha haklıydı. Orada öylesine güç ve bağlılığı elde etme
oyunu oynayamıyordum, çünkü kapıdan girer girmez, titizlikle
kendimi kontrol altında tutmak için dikkat ediyordum.

"Bunu düşüneneğim," diyerek kaçamak cevap verdim.

"Gerçek benliğini ondan saklamamalısın." Samantha gerçekten de vicdanıma değiniyordu.

"O, içimdeki canavarı gördü." Artık öyle sessiz konuşuyordum ki Samantha beni duyup duymadığından emin bile değildim.

"Bu bir canavar değil," diyerek karşı çıktı Samantha ve saçımı başımı dağıttı. "Sadece bir adam."

Ona inanmayı çok isterdim, fakat o bana bağışlayıcı anne gözüyle bakıyordu ve benim ahlaksızlığımın uçurumlarından haberdar olduğu halde, bizim ilişkimiz, Hammond ve Georgia'nın ilişkisinden farklı, hiçbir zaman o kırmızı çizgiyi geçmemiştir. "Bu keşke gerçek olsaydı."

"Bütün insanlar tutkularının oyuncadır."

Bir kez daha ona karşı gelmek istemedim. Belle'ye seçme şansı vermiştim. Neier yaptığımı onun gözünün önüne sermiştim ve ona bir tadımlık vermiştim. Belle de yanımda kalmayı tercih etmişti. Beni terk etmek için de karar vermişti. Bu kadın hiç kimsenin oyuncacı değildi. O kendi kararlarını veriyordu. Bu da onu benim karanlık dünyamdaki tek ışık haline getiriyordu.

Bu, onu benim ruhumu kurtaracak yegâne insan haline getiriyordu.

14. Bölüm

Saatlerce sokaklarda dolandım ve şimdi ise ne yapmam gerektiğini düşündüm. Kararlar verilmesi gerekiyordu. Nihayet otele döndüğümde, koridorda duran leopar desenli ayakkabılara takılarak düşecektim. Belle süitin yemek masasının başında oturuyordu. Kapı eşiğinden doğru ona baktım, çalışırken rahatsız etmek istemedim. Akşam karanlığın kızılımsı parıltısı narin şeklinin üzerindeydi ve porselen kadar ışıltılı tenine, pembemsi bir ışıltı veriyordu. Belle her zaman büyüleyici görünüyordu, ama bugün, akşam ışığı bir hale gibi etrafını sardığında, tıpkı bir melek gibi göründü. Kaşlarını çatmış çılginca tuşlara basıyordu. Kendisini izlenilmediğini zannettiği sırada, akıllı telefonumu aldım ve onun fotoğrafını çektim. Deklanşörün sesi onu konsantrasyonundan koparttı ve başını kaldırdı. Ağzını yavaşça bir sırıtışa meyletti.

“Umarım beni çikolatalı tarafımdan yakalamışsındır.”

Fotoğrafı açtığımda ve bunu arka fon resmi olarak düzenlediğimde güldüm. “Sen zaten sırf çikolatadan ibaretsin.”

"İşimi çok kolaylaştırıyorsun." Belle sandalyenin üzerinde geriye yaslandı ve birçok yazılı sayfaları etrafında dağıtmış olduğunu görebildim.

Aslında onda olan her şeyi şahane bulmamın sebebi, onun her şeyine tahammül edilebildiğinden doğru geliyordu. Her zaman bu şekilde olmamıştı. İkimizde birbirimizin üstünde uyguladığımız çekim gücünü inkâr etmemeye çalıştığımız sürece. Direnmekten vazgeçtiğimizden beri, dış dünya biraz daha karmaşık hale gelmişti, fakat aramızda her şey kolaylaşmıştı.

"Toplantın nasıl geçti?" Belle'ye doğru yürüdüm ve omuzlarına masaj yaptım. Belle geriye yaslandı ve onun solgun, narin gırtlaklarını görmemi mümkün kıldı.

Belle içini çekti. Ardından yorgun bir ses tonuyla cevap verdi, "Korkunç!"

"Ah?" Kontrolümü kaybetmemek için kendimi toparlamak zorundaydım. Bu işin ters gitmiş olması ve onun sinirli olduğu fikir beni çileden çıkardı.

"Önemli değil." Belle elimi tuttu ve onu sıktı. İçimde yükselen öfke anında yatıştı. "Ne hayal ettiğimi bilmiyorum, ancak şef redaktör kaya gibi sert ve acımasız."

Bu *şef redaktörünü* büyüteç altına almaya karar verdim. "Buna çok üzüldüm."

Ne yazık ki ona şu anda daha fazla teselli veremiyordum.

"Zaten üstesinden geldim bile. Gerçekten," diye üzerine bastırarak söyledi Belle, ona şüpheyi baktığımda.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordum. Ona, öğleden sonrakı olanları öylesine bir kenara koyduğuna dair, buna bir saniye dahi inanmadım. Belki şarap içerken bana bütün hikâyeyi anlatması için onu ikna edebilirdim.

Belle dudağını ısırdı ve kısa bir süre laptopuna baktı. "Birkaç tane e-maili cevaplamam gerekiyor."

"Oysaki avukatların iş kolik oldukları söylenir," diye alay ettim.

"Birazcık daha, olur mu?" Belle nazikçe elimi bıraktı. "Bana bir saat verir misin?"

"Memnuniyetle, güzelim." Alnına bir öpücük kondurdum, sonra akşama her şeyi ayarlamak için geri çekildim.

Georgia özel telefonundan cevap vermedi. Aslında Londra'nın ve New York'un arasındaki saat farkı huzursuzluğa neden olmamalıydı. O kesinlikle kulübün meseleleriyle meşguldü. Ben kendim ise demin yola çıkmadan önce, çoğu şeyleri hal etmiştim, bu yüzden akşam yemeğini aranje etmeye vaktim vardı. Bir saat sonra Belle'yi işinin başından kalkması için kandırdım. Ellerimi gözlerinin üzerine koydum ve onu süitin özel terasına çıkardım. Ufukta, güneş batımından geriye sadece pembe renkte bir şerit kalmıştı. Şehrin üzerinde binaların hayali bir şekilde görünmelerini sağlayan, puslu bir sis vardı. Ve Central Park'taki ağaçlar, uzakta parılayan gökdelenlerinin önünde çorak gölgeler gibi yükselmekteydi. New York'taki sonbahar, büyümlü bir zamandı, bu zamanda kalabalık şehir kışa hazırlık içindeydi.

Geoffrey'in terasın tam ortasında hazırlamış olduğu masaya ulaştığımızda, ellerimi Belle'nin gözlerinden çektim. İsteğim üzerine Geoffrey, ilk ziyaretimden beri hayatta kalan birkaç restorandan biri olan Garazzo'dan, getirmiş olduğu basit makarna tabağını yarım düzine mum aydınlattı. Görünüşe göre metropolde sürekli her şey değişmekteydi. Klasik İtalyan ev yemekleri zarif yaratıcılığı sayesinde ikna etti ve Belle'nin hayranlık çılgılığı, akşam yemeğini hazırlama zahmetini ödüllendirmişti.

Onun oturması için sandalyeyi çektim ve Belle oturup peçetesini kucağına koyana kadar, elim sandalyenin arkasında bekledim.

Belle, makarnadan, devasa bir porsiyonu tabağına aldıktan sonra, "Bu şahane görünüyor," dedi. "Öğlen yemeğinde hiçbir şey yemediğimi şimdi fark ediyorum."

"Demek ki toplantın iğrençti ve buna rağmen bütün öğleden sonra çalışmak zorundaydın?" Bu kadar çok çalışmasının nedeni çok fazla hayal kırıklığı mıydı yoksa öfkeyi ya da kızgınlığı baştan yaklaştırmasına izin vermemek için miydi, tam olarak kestirememiştim.

"Evet." Belle birkaç makarnayı çatalında döndürüp durdu ve büyük bir lokma aldı.

"Anlatsana."

Belle bir an duraksadı, çiğnedi, zevkten gözlerini devirdi, ardından Abigail Summer'la konuşmasının nasıl geçtiğini anlattı. Sonuna geldiğinde sinirden neredeyse patlayacaktım.

"Sen sinirlendin," diye kaydetti Belle raporunu tamamladıktan sonra.

"Saygısızlık bu," diye karşılık verdim sessizce. Bu kadının davranışından ötürü dilimin ucunda bambaşka kavramlar vardı, ama bunları kendime saklamayı doğru buldum.

Belle, "Evet," dedi. "Ama işte Abigail Summers böyle. Dürüst olayım, benim için bu mesele kapanmıştır."

"Kapandı mı?" diye sordum keskin bir dille.

"Görünüşe göre, evet," diye cevap verdi Belle, peçeteyi masanın üzerine bıraktı, yanıma geldi ve kucağıma oturdu. "Son zamanlarda reddetmelerle oldukça iyi baş ediyorum."

"Bana öyle bakma, güzelim. Teorin için uygulama testinden

geçmeyeceğim." Kollarımı Belle'nin incecik beline doladım. "Sadece bana çok yakın olmanı istiyorum."

Kap kara gökyüzünün altında böylece kalakaldık. Şehrin gürültüsü gitgide azaldı, ta ki sadece Belle'nin nefes alışlarını duyana kadar.

"Burada yukarıda insan yıldızları görebiliyor." Belle karanlığa baktı ve yıldızları aradı. "Ebeveynlerime ait çiftlikte bu benim en sevdiğim uğraşlarımın arasında yer alıyordu."

Ebeveynlerinin evinden sanki kayıpmış gibi konuştu, Belle. Bunu ondan daha iyi biliyordum ki Belle bunu benden rica ettiğinde ya da bu durum tehlikeli olmaya başladığında araya girmeye karar vermiştim.

"Ben o yıldızları zar zor hatırlıyorum," diye itiraf ettim.

Belle sessizce, "Bir gün kendimize büyük şehrin ışıkları tarafından gölgede bırakılmayan sessiz bir yer aramalıyız," dedi.

"Mutlaka, güzelim."

"Hep bu şekilde kalabilse ya," diye fısıldadı Belle. "Sadece biz, ikimiz."

Biz, ikimiz. Bu konu, Belle dün süitime geldiğinden beri durmaksızın kafamın içinde dolanıp duruyordu. Dürüst olmam gerekiyorsa uzun zamandan beri *biz* üzerinde düşünüyordum. Burada, kaoslu şehrin yukarısında, *biz* birdenbire mümkün gibi göründü, Londra da bunu başaracağımızı hayal etmemiştim. Ona bunu anlatmak için Belle'yi bir karşılaşmaya zorlamıştım. İlişkimizin kırılmasına neden olan davranışım, bir diken gibi etinde saplıydı ve üstesinden gelebilmesi, ancak gerçeği açıkladığımda mümkün olacaktı. Ya da en azından itiraf edebildiğim kadarını. "Bu, şayet burada kalırsak işe yarardı, güzelim."

Belle'nin gülüşü pırıl pırıldı, ancak gözlerimin içine baktığında sustu. "Ciddi misin?"

"Neden olmasın?" diye sordum. "Londra da beni tutan tek şey sensin ve şimdi buradasın."

Belle harikulade yüzünü kaldırdı ve bana etkileyici bir şekilde baktı. Cevabını çoktan biliyordum. "Benim Londra da bir yaşantım var."

"Biliyorum. Bende gerçekten ciddi değildim," diye kaçamak cevap verdim.

Belle, "Hayır, ciddiydin," dedi. Yumuşak bir ses tonuyla devam etti, "Kalmayı isterdim, fakat Clara ve onların bebeği var. Teyzem. Edward."

Beni esir eden zincirlerden ziyade onu Londra'ya bağlayan başka bağların olduğunu hatırlamak zorundaydım. Benden farklı, Belle'nin Londra da sevdiği ve kendisini bağlı hissettiği insanlara sahipti. Dile getirdiği her isim, hayatının yalnız benden ibaret olmadığını hatırlattı bana.

"Kıskanıyor gibisin," diye kınadı beni.

"Seni tamamen kendime istediğim için beni suçlayamazsın." Ancak gerçekte bunu yapabiliirdi. Bu çok egoistçe ve aptalcaydı. Bu insanlar onu şu anda olduğu kişi yapmışlardı, onu sevdiğim kadına biçimlendirmişlerdi ve eğer elimden gelseydi onu onlardan alırdım. Samantha yanıliyordu, ben gerçekten de bir canavardım, sadece kendi ihtiyaçlarını gören, basit bir yaratık. Ve tam da şu anda Belle'yi yakalayıp, onu sıkıştırdım ve onu korkuturdum, ta ki benimle kalana kadar ve bunu yaparken de vicdanım zerre kadar sızlamazdı.

"Beni başkalarıyla paylaşmak zorunda olduğunu, buna alışmak

zorundasın," diye sataştı Belle ve parmağıyla avuç içimin üzerinden geçti.

"Ben paylaşmam, güzelim," diye hatırlattım ona. "Sen benim sin."

Bu söylediğim onu susturdu. Nihayet yeniden bir şey söylediğinde, sözler kulağa tedirgin ve dokunarak geldi, "Evet, seninim. Tepeden tırnağa kadar. Ama... Smith... ben... fazlasını istiyorum."

"Benden daha fazlasını mı?" Bu itiraf karşısında güçlükle yutkundum.

"Evet ve hayır," diye devam etti Belle. "Bir seçim yapmak zorunda kalsam, seni seçerdim. Her zaman. Ne pahasına olursa olsun. Ancak seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Bende senin için her şeyden vazgeçerdim, güzelim."

Bu kez onun yutkunduğunu gördüm. "O zaman New York'a taşınalım. Bu Bless için iyi olurdu."

Belle her şeyden vazgeçmeye hazırdı, köklerini sökmeye ve diğer herkesi terk etmeye. Benim bilmem gereken buydu. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Biz ruh ikiziyiz, ne çabuk unuttun."

Belle bunun altında yatan nedeni söylemek istedi. Kendini buna mecbur hissetmişti, "Eğer senin için tehlikeli olacaksa, eve dönmek istemiyorum," dedi.

Aynı nedenden dolayı onu burada tutmak istediğimi, bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Belle Londra'ya geri dönerse, sırtına kocaman bir hedef levhası çizeceklerdi. "Senden vazgeçmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bu sözler öylesine ağızımdan kaçmıştı ve şimdi aramızda duruyordu.

"Biz tehlikeye karşı birlikte durmayacak mıydık?"

Yüzümü çevirdim ve karanlık, ay olmayan gecenin içinde cevabı aradım. Belle yüzümü tuttu ve tırnaklarını çeneme gömdü.

"Sakin buna cesaret etme." Belle'nin sesi neredeyse histerikçe bir ton almıştı. "Sen haklıydın. Ben sensiz yaşayamam, ama bunu istemiyorum. Ben güçlüyüm, ama seninle daha güçlüyüm. Biz birlikte daha güçlüyüz."

Fakat yenilmez değiliz. Bunu söylemedim. "Bende seninle daha güçlüyüm."

Ve buna rağmen o benim zayıf noktamdı. Eğer Hammond uyarırsa şüphe ederse, sadece beni öldürmek ona yeterli gelmezdi.

"O zaman asla bir daha böyle bir şey söyleme." Belle gözlerini kırpı ve yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. "Lanet olsun, asla bir daha böyle bir şey söyleme."

Gözyaşlarını başparmağımla sildim. "Söylemeyeceğim."

Belle burnunu çekerek, "Bazı zamanlar lanet bir pislik olabiliyorsun," dedi.

"Ve buna rağmen beni seviyorsun," diye takıldım ona.

"Henüz hiç kimse benim iyi bir mahkeme gücüne sahip olduğum için suçlamadı." Belle hafiften ağzının kenarını havaya kaldırdı.

Onunla burada tam olarak bu şekilde ve başka türlü değil, zaman geçirmek istiyordu. Londra da bizi yasal işlemler bekliyordu ve arzuladığımdan daha hızlı bir şekilde yüzleşmek zorundaydım.

"Sadece birkaç günümüz var. Bırak da bu günlerin tadını çıkaralım. Sanki tatildeymişiz gibi yapalım ve önümüzde kutsanmış, basit bir hayat varmış gibi, seksle, başarıyla dolu ve..."

"Ve?" diye irdeledi Belle. Belle gönüllü bir şekilde düşünce oyunuma katıldı. "İdeal yaşantımız başka daha nelerden oluşuyor?"

Parmağımla Belle'nin çene çizgisinin üzerinden geçtim. "Şimdi, eğer sadece imiş gibi yaparsak, her dileğimizi yerine getirebiliriz."

"Güzel olurdu." Belle kırparak göz kapaklarını indirdi ve kıpkırmızı oldu.

"Güzel olan ne?" diye öğrenmek istedim. "Ne diliyorsun, Belle? Bunu bana söyle ve bende onu sana vereyim. Belki bugün ya da yarın değil, ama bir gün. Bir gün olacak olanlara yoğunlaşalım."

"Bilmiyorum. Bu çok... aptalca. Aslında tam olarak ne düşündüğümü bilmiyorum."

Anlamıştım. Belle bir kadındı. Yüksekten uçan planlarının olması, onun özel hayallerinin olmadığı anlamına gelmiyordu. "Bir yüzük mü?" dedim.

"Bir gün," diye tekrarladı Belle sessizce. "Biliyorum, o zamana kadar biraz zaman alabilir. Ben kendim de zaten daha hazır değilim. Sadece düşünmüştüm ki..."

"Başka ne?" diye sordum Belle'nin tedirginliğini görmezden gelerek.

"Bir bebek mi?"

Belle'nin gözleri kocaman oldular. "Sen sanki... ee..."

"Sanki bunun için uygun değilmişim gibi görünüyorum, biliyorum. Ama sana bir sır vereyim. İnsanlar değişir, güzelim." Onu şefkatle öptüm. "Sen beni değiştirdin."

Bunların hepsinin sadece bir fantezi olup olmadığı umurumda değildi. Bir an için her şeyin mümkünmüş gibi yapmak zorundaydım. O bunu hak etmişti. Eğer ki Belle benim için her şeyden vazgeçmeye hazırdıysa, ona doğru bir yaşantı sunabilmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazır olduğumu da bilmeliydi.

"Bu şu mu demek oluyor, sen bir bebek mi istiyorsun?" diye

sordu Belle ve şüpheyle baktı. "Yoksa niyetin sadece beni baştan çıkartmak mı?"

"Ben seni her daim baştan çıkartmak istiyorum." Belle'nin karından doğru aşağı indim ve elimi bacaklarının arasına ittim. "Bir bebek için daha zamanımız var, ama pratik yapmanın sakıncası yok bence."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün." Elbisenin ince ipek kumaşı üzerinden cinsiyetini okşarken, Belle'nin hızlanan nefes alışığı kuru yorumuyla tezattı.

"Ben çok yüce gönüllü olabilirim." Başparmağımla daireler çizdim ve kumaşı, artı bir sürtünme yaratsın diye kullandım. "Sen tamamen giyinikken bile ellerimi senden alamıyorum. Bu güzel hissettiriyor, öyle değil mi? Külötun zevk tomurcuğunun üzerini okşadığında? İslandin mı, güzelim?"

Cevabı çoktan biliyordum. Kumaşın üzerinden amıyla oynarken, elbisesi ıslanmıştı.

"Evet," diye içini çekti Belle.

"Bunu hissediyorum." Dudaklarını kaptım ve cömertçe öptüm. Öpmeyi kestiğimde Belle titredi. "Seni bunlardan kurtarmalıyız."

Kolumla onu sardım ve ayağa kalkmasında yardım ettim. Parmaklarım, kolunun altında gizlenmiş olan fermuarı buldu. Fermuarı aşağı indirdim ve bunu yaparken öpmeye devam ettim. "Sen bana aitsin, yoksa değil misin?" diye sordum. "Tüm New York'un seni nasıl aldığını izlemesini ister misin?"

Caddede olan birinin bizi görmesi için çok yukarıdaydık ve terasımızın tecrit edilmiş olması bize çok fazlasıyla mahremiyet sağlıyordu. Belle'yi ya da bedeninin görüntüsünü başka biriyle paylaşmak gereksinimi duymadım. Buna rağmen birilerinin bizi izliyor

olasılığını tamamen göz ardı etmemeliydi.

Belle'nin nefesi hızlandı ve başını sallamadan önce dudağını ısırdı.

"Çok ahlaksızsın." Onu soymaya devam ettim, ta ki akşam serinliğinde çıtırçıtlak kafana kadar. Meme uçları dikleştiler, ancak titremesine rağmen soğuk oluşundan şikâyet etmedi. "Soğuk, böyle değil mi? Ama o kadar azgınsın ki bu hiç umurunda değil. Dizlerinin üzerine çök."

Belle çömeldi. Önce bir bacak, sonra diğeri. Bu esnada kocaman gözlerini beklenti içerisinde bana çeviriliydi. Ondan bir adım geriye attım, kemerimi çözdüm ve pantolonumu açtım. Teras korkuluğuna vardığımda, tek bir elimle kendimi okşadım. Diğer elimle ona yanıma gelmesi için işaret ettim. Belle, bir saniye bile tereddüt etmedi, ellerinin üzerine çöktü ve uslu bir şekilde ayaklarının önüne kadar sürünerek geldi. Sonra yeniden doğruldu, önümde diz çökene kadar.

Başparmağımla dudaklarının üzerinden geçerek rujunu buluşturdum, diğer elimi aletimin üzerinde bıraktım. Başparmağımı dudaklarının arasına bastırdım ve emmeye başladığında takdir edersesine gülümsedim. "Neden sürünerek yanıma geldiğini biliyor musun, güzelim?"

Belle başını salladı, ama cevap vermedi, çünkü dudaklarının arasındaki parmağa öylesine konsantre olmuştu. Parmağı ağzının içinden çektim ve Belle'nin cevabını bekledim.

"Çünkü ben sana aittim," diye fısıldadı Belle. Masun bir halde siyah kirpiklerini büyük mavi gözlerinin üzerine indirdi. Belle, bağımızın nasıl reel bir hal aldığını hissetti. Birbirimizle olan bu ilkesel, dönülmez bağ. Bu bağ tıpkı nefes alma ihtiyacımız gibi inkâr edilemezdi ve benim ona karşı olan tutkum kadar büyüleyiciydi.

"Sonsuza kadar," diye söz verdim.

Belle öne eğildi ve ağzını pantolonumun içindeki şişkinliğe bastırdı. Pantolonun üzerinden öpüşünün sıcaklığını hissettim ve belime bir sancı girdi. Belle beni severken, durmadan gözlerimin içine bakma tarzı, aletimin atmasına neden oldu. Bedeninin görüntüsü karşısında rahat durabilmek zordu, fakat hareket etmek istemedim. Ama izin vermemi beklediği ve dizlerinin üzerinde inanılmaz derecede baştan çıkarıcı görüldüğü sürece bunu yapmayacaktım.

Aman Tanrım, bu kadını ne kadar da çok seviyordum. Şu anda kontrolün onun elinde olmadığına inanmak, bir hata olurdu. Şu anda resmen beni hayalarımından tutuyordu. Kendime daha fazla hâkim olamayınca, saçlarını kavradım ve başını yana çektim. Ben aletimi çıkartırken, Belle de diliyle alt dudağını yaladı.

"Şimdi izin veriyorum," dedim ona, her ne kadar aklında özel bir şey varsa da onun benim emirlerimi beklediğini biliyordum.

Belle, dudaklarını aletime geçirmeden önce dilini çıkarıp, aletimi boylu boyunca yaladı. Şehvet içinde dilini döndürüp durdu, sonra aletimi köküne kadar yuttu ve emmeye başladı.

"Bu lanet bir şekilde iyi hissettiriyor," diyerek inledim ve saçlarını daha da güçlü kavradım. "Senin o ateşli, açgözlü ağzını hissetmeyi seviyorum."

Fakat daha çok sevdiğim şeyler de vardı ve tam da bu anda Belle onları bana sundu. Memelerinin küçük tomurcukları, kıcının kıvrımları. Önümde diz çökmesine diyeceğim hiçbir şey yoktu, ama bu anda tamamen bana ait olmalıydı. Onu aldığım sırada, ona dokunmak ve sıkıca tutmak için özlem duydum. Bu yüzden onu saçlarından tutarak geriye çektim, bununla birlikte dudaklarından lop diye bir ses geldi.

"Ayağa kalk!" diye emrettim, kolunun altına uzandım ve onu ayaklarının üzerine çektişirdim. Belle daha sert tutulmasından hoşlanıyordu ve ona bu iyiliği yapmak için bende kesinlikle buna karşı gelmedim. Onu korkuluğa ittim. Kemerimi çıkarıp bileklerine doladım ve iki ucunu korkuluğun demirine bağladım.

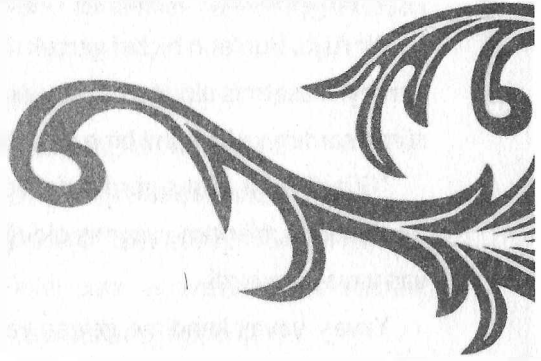
Belle'yi bu şekilde bıraktım. Gecenin serinliğinde korkuluğa bağlı, çıplak ve titreyerek. Kollarımı sıvadım. Nasıl bir görüntü, dünyanın en heyecan verici kadını, çıplak ve bağlanmış bir halde New York'un ufuk çizgisinin önünde.

"New York'a taşınmak istemediğinden emin misin, güzelim?" diye homurdandım kulağına. "Bana böyle bir manzarayı başka yerde sunulduğunu bilemiyorum."

Belle kığını uzattı ve kalçalarıyla daireler çizdi. Sürtünmeye çalışırken kığına hafif bir şaplak indirdim. Bu akşam benim sözüm geçerliydi.

"Bunu bir hayır olarak algılıyorum." Konuşurken, onun bacaklarının arasındaki yumuşak tepeyi tuttum, ta ki Belle sızılayana ve titreyene kadar. "Seninle işim bittiğinde, belki de bunu bir kez daha düşünürsün."

Ardından derin bir şekilde içine girdim ve düşünmesi için ona malzeme verdim.

15. Bölüm

Acı bedenimin içinden vurup geçti. Döndüm ve kaçmaya çalıştım. Bağırdım fakat gırtlığımdan hiçbir ses gelmedi. Buna son vermeliydi. Buna son vermeliydi, ama bunun için çoktan geç kalınmıştı.

Sopa yeniden hassas tenimin üzerine indi ve bu sefer yere yığıldım. Çok acıdı ki nefesim kesildi. Karşı koymamdan dolayı bacaklarım ağrıdı ve ipler bileklerimi kesti. Smith etrafımda döndü ve yalvaran gözlerle ona baktım. O, bunu ya fark etmedi ya da umurunda değildi. Farklı biri gibiydi, onu bu şekilde tanıımıyordum. Beni seven adam neredeydi? Bu canavar niçin onun yerine geçmişti?

Bir mum kadar dimdik ve her yerim kan ter içinde yatağın içinde oturdum. Smith komodinin üzerindeki gece lambasına dokundu ve bende nefes almaya çalıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Smith ve sakinleştirmek için kollarına almak istedi beni. Geri kaçtım ve dik dik ona baktım. Smith'in bakışı her şeyi söyledi. Ürkek bir hayvana dönüşmüştüm ve tek düşündüğüm şey, kendi korumamdı.

Smith sessizce, "Sadece bir rüyaydı," dedi. "Bir kâbus."

Bir rüya. Bunların hiçbiri gerçek değildi, bana isabet eden yakıcı darbeyi hissetmiş olduğuma dair yemin etsem dahi. Kollarımı göğsüme sardım ve kendimi bir o yana bir bu yana salladım durdum.

"Güzelim, bir kâbus gördün," diye tekrarladı Smith.

Uykunun, bilincime yaymış olduğu sisin arasında gerçeklik yavaş yavaş sızıverdi.

Yavaş, yavaş kendime gelene kadar, birkaç dakika sessiz kaldık.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin bana?" Smith'in sesi kulağa şefkat dolu geldi, onun sevgi dolu sesi beni derinden etkiledi. O buradaydı, Smith'ti, benim Smith'im.

"Sen... sen bana vurmuştun," dedim zar zor. "Bir sopayla."

Smith, dudaklarını ince çizgi halini alana kadar sımsıkı sıktı. Şakağında bir damar atıyordu. İkimiz de bu rüyayı neyin tetiklediğini biliyorduk. Bu, tamamıyla dile getirmekten kaçındığımız bir konuydu, bunu her ne kadar unutmamıza imkân olmayacağını düşünsek bile. Bunu şimdi anlamıştım. Smith kollarını yeniden bana uzattığında, ondan kaçmaya çalışmadım ve beni kendisine çekmeye müsaade ettim. Smith kulağıma sakinleştirici, neşelendirici sözler fısıldayarak sırtımı okşadı. Yine de bundan kurtulamadım.

"Neden?" diye sıkıştırdım kurumuş dudaklarla. "Bunu neden yaptın? Onu niçin seçtin?"

"Çünkü bir daha arkamı dönmeden, uzaklaşmanı istedim." Smith'in itirafı sert olduğu kadar da dürüsttü. Onun gerçeği söylediğini biliyordum ki asıl neden bu sahneden çıkartacağım sonuydu. Ancak, Velvet'te Georgia'ya vurmasına ve Smith'in niyetinin ne olduğunu anlamama rağmen, hissettiğim bu acının üstesinden

gelemedim. Kemiklerimi sızlatan, aldatılmış olma duygusundan farklı değildi.

"Niçin Georgia?" diye tekrarladım.

"Georgia istekliydi ve canını acıtacağını biliyordum."

Geriye sıçradım ve dehşete kapıldığımı saklamadım.

"Sen itaatkâr bir alt mı istiyorsun?" diye sordum Smith'e.

"Dövebileceğin birini mi? Şayet bunu veremezsem ve vermek istemezsem, benimle hep mutlu olabilecek misin?"

"Bunu istemiyorum," dedi. Smith öylesine kararlıydı ki bundan şüphe etmek imkânsızdı. "Bir yandan bunu senden beklemiyorum ve diğer yandan bu kesinlikle arzuladığım ve karar verdiğim bir hayat değil. Ben kararımı senden yana verdim, güzelim."

"Ama o gece Georgia'dan yana," diyerek, şiddetli bir duygu dalgalanmasıyla kınadım onu. "Bu senin hoşuna gidiyor, öyle değil mi? Savunmasız bir kadına hükmetmek?"

"Hayır. Bu artık hoşuma gitmiyor. Bu benim geçmişim, ama geleceğim değil."

"Eğer buna ihtiyacın varsa," diye devam ettim sözüme ve Smith'in cevabını duymazdan geldim, "o zaman bunu benimle yap. Beni bağla, bana vur, beni al."

"Ben kararımı çoktan senden yana verdim ve bu şeyleri seninle yapmak zorunda değilim. Bizim ilişkimizi şehvet belirlemelidir. Senin gelmen için uğraşacağım ve ben seni güldürmek istiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Onun hızlı cevap vermesi, bu cevabı hazırlamış olmasına ihtimal veriyordu, olayların çok daha karışık olduğunu biliyordu.

"Beni oraya sen çağırdın. Ve sonra canımı yaktın ve ardından yeniden bana geldin!"

"Bu şekilde davranmak zorundaydım. Bununla ulaşmak istediğim şeyi biliyorsun zaten."

"Hayır, bunu bilmiyorum," diyerek patlayıverdim. Smith bana şimdiye kadar sadece parçalar halinde bir şeyleri açıklamıştı. Beni sadece teskin edecek kadarını, fakat bu beni bir türlü bırakmayan kemirici belirsizliği dağıtmaya yeterli değildi. Bir yandan bundan utanıyordum, ancak aynı zamanda çaresizliğim neredeyse saplandı özelliklerini devraldı. "Beni de götür."

"Kesinlikle olmaz."

Smith'in ret etmesi acıyordu ve başımı salladım.

"Demek beni götürmüyorsun? New York'a gelmen için mutlaka bir nedenin vardı. Yüzde yüz burada da bir kulüp vardır. Yok mu yoksa?"

Smith duraksadı ve bende anında on ikiden vurduğumu hissettim.

"Nerede?" diye öğrenmek istedim. Yataktan çıktım ve gömme dolabın içinden elbiseleri çekmeye başladım. "Bir BDSM Kulüpte ne giyilir ki?"

"Yatağa gel."

Ancak bu sefer pes etmeyecektim. "Beni oraya götür. Orayı bana göster." Sesim yumuşamıştı. Smith artık beni hayatının bu yönünden, geçmişinin bu bölümü dışında bırakamazdı. "Sana ait olan her şeyi istiyorum. Yarım olan şeylerle beni savuşturmana izin vermeyeceğim."

Smith anlaşılması zor bir bakış attı. Nihayet sonunda söz aldı. "Elbise giy. Pahalı bir şey olmasın."

"Külöt?" Askıdan basit siyah bir kalem elbise çektim ve anında titremeye başladım.

"Evet. Seni sergilemek niyetinde değilim." Protesto etmek için ağzımı açtığımda Smith elini kaldırdı. "Sana New York'a niçin geldiğini göstereceğim. Seni ziyaret ettiğim kişiye götürüleceğim, ama bununla da bitsin artık. Ve şayet işine gelmezse, o halde seni yarın sabah uçağa bindireceğim."

"Hayatımı nasıl yaşayacağıma dair sen karar veremezsin, Prince."

Smith'e birdenbire soy ismiyle hitap etmem onun irkilmesine neden oldu, ancak bu şu anda hiç umurumda değildi. Şeytanlarımızla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Bunu başaramayacağımız riskiyle yaşayamazdım. Kendime tam tersini kanıtlamak zorundaydım.

* * *

Taksi şoförün bizi indirdiği bina, dışarıdan kesinlikle göze çarpmıyordu. Gece yarısı geçmişti ve hiçbir insan yoktu ortalıkta. Şoför huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. "Adres doğru mu?"

"Evet. Her şey yolunda." Smith öne doğru adama bahşiş uzattı, bu da adamın şüphesini tamamen dağıttı.

Girişe doğru yürüdüğümüzde Smith elimi tutmadı. Velvet'e nazaran, burada kapı anında açıldı ve yumuşak, rüyamsı bir müzik eşliğinde karşılandık. Smith'i içeriye takip ettim ve anında durdum. Burası bir kulüp değildi, aksine kabare tarzındaydı. Sahnede birkaç tane yarı giyinik dansçılar erotik bir gösteri sergiliyorlardı. İki tane adam aralarında duran bir kadını çekiştirdiler, itip sıkıştırdılar. Kadın adamın birinin kollarına düşünce, adam onu havaya fırlattı. Kadının saçları neredeyse sert ahşap zemine değmek üzereyken, diğer adam onu yakaladı.

Bir elin parmak sayısı kadar izleyici vardı. Görünüşe göre gös-

terinin sonu yaklaşıyordu. Smith'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım, ancak bakışı beni sıyrıp geçti.

"Hanımefendi," diye selam verdi birisine Smith. Arkamı döndüm ve loş ışıkların altında yakut kırmızısı gibi parlayan, yere kadar dalgalanan elbisenin içinde bir kadının karşısında duruyordum. Kadın kırklı yaşların ortasındaydı ve saçları zarif bir şekilde çıplak omuzlarından aşağı akıyordu.

"Demek ki geldin ve görüyorum ki kız arkadaşını da getirmişsin." Kadının düzgün kaşları yukarıya doğru kalktı.

"Belle, sana..."

"Samantha," diye lafa girdi kadın. "Müşterilerim bana Alice derler, ama sen müşteri değilsin."

Bu çokça bir şeyi açıklıyordu, buna rağmen burada olanları pek anlamış değildim. Demek ki Smith'in gelmesinin nedeni bu kadındı. Kadının İskoç şivesine bakarak, Smith'in geçmişiyle alakalıydı.

"Looking Glass'a hoş geldiniz. Burası benim için bir gönül meselesi." Samantha, onu bara takip etmemiz için işaret etti. Barmenin bakışını yakaladığında, Samantha üç tane parmağını havaya kaldırdı. Bir dakika sonra önümüzde üç tane kadeh duruyordu.

"Absent." Samantha bana bir kadeh uzattı. "Bu imkânsız olası hale getiriyor."

Bardağı bir yudumda bitirdim, her ne kadar sert içkinin keskin meyan tadını sevmememe rağmen.

"Samantha seninle tanışmak istedi," diye açıkladı Smith ve sunulmuş olan içkiyi görmezden geldi.

Kısa bir an için Samantha beni delici bir bakışla inceledi. "Sanırım buraya gelmesinin tek nedeni bu değil."

"Cevaplar bulmak için buradayım," dedim. Mademki kimse

kendiliğinden anlatmıyordu o halde ben sormaya başlayacaktım.

"Mesela, siz kimsiniz ve Smith sadece sizinle konuşmak için bu uzun yolu niçin katletmek zorunda olduğunu."

"Bu tam olarak vahşi bir şey." Samantha, Smith'le konuştu, sanki ben yokmuşum gibi.

"Bu şekilde istiyorsanız eğer!" diye uyardım Samantha'yı.

"Cevaplar ve aynı zamanda kurtuluşu arıyorsun," diye tahminde bulundu Samantha. "Onun yüreğinde yük olan sırlardan ve bunların sende meydana getirdiği korkulardan."

Sanki lanet olası bir sfenksle konuşuyor gibiydim. Samantha'nın gizemli erkek arkadaşından biraz daha paylaşımcı olmasını dilemiştim. Ancak Smith'le sürdürdüğüm bu karışık, dikenli ilişkide beni hiçbir şey şaşırtmıyordu artık.

"Samantha, Hammond'un eşi."

Yanılmıştım. Smith halan daha beni şaşırtmayı başarıyordu.

"Onu seneler önce terk etmiştim," diye açıkladı Samantha. "Smith, evde olan biten hakkında beni haberdar ediyor."

"Peki, size ne anlattı?" diye sordum. "Mutlaka bana anlattıklarından daha fazlasını."

"Şu anda başka bir rüzgâr estiğini."

Daha fazla gizem.

"Beni uyarmak için geldi," diye devam etti Samantha ve bununla birlikte savurucu bir el hareketi yaptı, sanki bu sıra dışı bir şey değilmiş gibi. "Peki, sen buraya harikalar ülkesi diye mi geldin?"

Yavaş yavaş bu imalardan sıkılmaya başlamıştım. "Bu teyze için bir sözlük var mı acaba?" diye sordum sinirli bir halde.

Samantha sadece güldü.

"Onu niçin köle yapmadığını anladım."

Bununla lanet derecesinde haklıydı Samantha. Bunu kesinlikle yapmazdı Smith. Bunu sesli söylemek için fazlasıyla sinirliydim.

"O halde onu oraya götür ve bunu ona göster. Yoksa daha hiç sakinleşmez." Samantha'nın talimatları açıktı ve Hammond'un eşi, erotik Londra'nın alt kültüründe kendisini tıpkı eşi gibi evindeymiş gibi hissettiğine dair hiç şüphem yoktu.

"Etrafımıza bir bakıyalım." Smith'in bununla ne demek istediği açıktı.

Ama benim onun isteklerini yerine getireceğim anlamına gelmedi.

Samantha Smith'e, "Yolu biliyorsun," dedi. Ardından bana doğru eğildi ve kulağıma şunları fısıldadı, "Tavşan yuvasına zıpla. Ve yeni tecrübelerle karşı açık ol."

Samantha'nın sıcak nefesi tenimin üzerinde bir karıncalanma hissi yarattı, fakat bunu söyler söylemez arkasını döndü ve tiyatronun derinliklerinde kayboldu.

"Bunu bana göster," diye istedim Smith'ten. Bugün yol gösteren kişi ben olacaktım. Bununla baş etmek zorundaydı. Smith bir koridora işaret etti ve bende önden yürüdüm. Korkmak için doğru zaman değildi fakat kalbim heyecandan ağzıma kadar çarpıyordu. Buraya gelmeyi ben istemiştim ve şimdide beni en çok korkutan bu meseleyle karşı karşıya kalacaktım.

Onun ihtiyacı olan şeyi verememem korkusu. Koridorun sonunda ışıldayan renklerle boyanmış bir kapı bekliyordu. Burada, deminki gösteriden çok daha fazla insanlar toplanmıştı. Görünüşe bakılırsa, Samantha'nın da tıpkı kocası gibi günahlarını örtbas etmek için bir ele sahipti. İçeriye girdiğimizde birkaç tane kafa bizim yönümüze doğru döndü, ancak cömertçe dekore edilmiş salonun

içinden yürürken hiç kimse bize hitap etmedi. Önümde gerçekleşen sahneyi, solonun karşı tarafındaki büyük bir ayna geri yansıtıyordu. Kanepede çıplak bir çift oturuyordu ve önlerinde, yerde kımızı bir iple bağlanmış ve tasmanın diğer ucunu dişlerinin arasında tutan bir kadın diz çökmüştü. Velvet'teki gördüklerimden sonra çok fazla şaşırmamıştım, buna rağmen iyi bir hisse sahip değildim. Smith'in bir zamanlar yaşamış olduğu dünyaydı bu. Belki de ait olmak istediği dünya buydu ve onunla birlikte o dünyaya dayanabilir miydim, işte bundan emin değildim.

Smith oturma bölümünden geçerek başka bir kapıya yürüdü. Kısa bir an için duraksadı, sanki kuşanıyormuş gibiydi, ardından kapıyı açtı. Onu takip ettim ve odayı boş bulduğum için şaşkındım. Kapı arkamızdan kapandığında, sıçradım. Ardından odadaki tek mobilyaya ilgimi yoğunlaştırdım. Büyük bir camın önünde kurulmuş tuhaf bir X. Camdan bakınca, salona baktığımı fark ettim. Ayna dünyasına ayak basmıştım. Kanepede oturan insanlara el salladım, ama onlar imimden geçerek bana baktılar ve beni fark etmediler.

Smith ceketini çıkarıp, "Onlar bizi göremezler," dedi. "Bunu gerçekten yapacaksak eğer, o zaman benim oyun kurallarına göre."

Karşı gelmek için tam ağızımı açacaktım, Smith elini kaldırıp beni susturdu.

"Seni başkalarıyla paylaşmayacağım. Ve seni sunmayacağım," diye açıkladı Smith buğulu bir sesle. "Sana eziyet de etmeyeceğim, ama sana seninle ne yapmak istediğimi göstereceğim."

Smith'in sözleri beni ürküttü ve bende başımı salladım.

"Soyun."

Anında elbiseleri çıkartmaya başladım. Birkaç denemeye ihti-

yacım oldu, çünkü ellerim tıpkı bende var olan her şey gibi titriyordu.

"Canını yakmayacağım," diyerek bir kez daha bana güvence verdi Smith.

"Ve rica ettiğin anda her şey biter. Sadece 'kırmızı' kelimesini söyle, sonra hemen bitiririm."

Buna katılabılırdim. Smith'e güveniyordum.

Yoksa güvenmiyor muydum?

Smith elimi tuttu ve beni çarpı işaretinin yanına götürdü.

"Kollarını yukarıya kaldır."

Kollarımı ahşap direklere yasladım.

Seni buna bağlayacağım. Ondan sonrada benden kuşkulandığın için seni cezalandıracağım."

Gırtlığımda oluşan düğümü yutmaya çalıştım.

Smith her bir bileğimin etrafına deriden bir bağ doladı. Ardından eğildi. Kendimi ona bakmaya zorladım, fakat sonra başka bir deri kayışının ayak bileğime sarıldığını hissettim. İki yana ayırık bacaklarla karşıındaydım, çıplak ve bağlanmış bir halde. Ondan bunu yapmasını istemiştım, şimdi de sıradaki başıma gelecek olana güvenmek zorundaydım. Smith yanımda durdu ve yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı. Ardından gömleğini çıkardı. Çıplak üst bedeninin görüntüsü, bacak aramda elektriklenmeye neden oldu. Ama bu kez mesele şehvet değildi. Bunun için burada değildim.

Cezalandırılmak için buradaydım.

Bu düşüncenin beni heyecanlandırmasından çok korkuttuğunu söylemeyi dilerdim. Ancak durum böyle değildi. Utanç içinde başımı aşağı sallandırdım. Demek ki onu bu kadar çok arzu ediyordum. Onun dünyasına ait olmayı çok istiyordum.

Smith, "Nefes kesicisin," dedi. "Korkun seni daha da güzelleştiriyor ve güvenin daha da dayanılmaz yapıyor seni. Şu anda acayip bir şekilde sertleştin. Merhamet diye yalvarana kadar seni sikmek istiyorum, ama sen başka bir şey istiyorsun, öyle değil mi?"

Başımı sallamaya çalıştım ama yapamadım. Smith'in eli beni ensemden tuttu. "Cevap ver bana."

"Evet."

"Ne istiyorsun sen?"

"Cezalandırılmak istiyorum," diye cevap verdim sessizce.

"Uslu kız." Smith beni bıraktı ve odanın içinde hareket etmeye başladı, ta ki onu daha göremeyene kadar. Geri döndüğünde bir şeyin sessizce eline şakladığını duydum. Bir saniye sonra soğuk deri popomun üstenden geçti. "Nefes al, güzelim."

Korku uzuvlarıma saklandığı halde, kendimi buna zorladım. Ardından Smith vurdu. Refleks sonucu irkildim, ancak kırbacın kayışları neredeyse tenime dokunmamıştı bile. Baştan çıkarıcı yapraklar gibi kıçımın üstüne kondular. Etimin kızıştığını hissettim, ama canım acımıyordu. Bunun yerine bacaklarımın arası daha da şiddetli bir şekilde atmaktaydı.

Smith, "İstänmeye başladın bile," dedi. "Bunu görebiliyorum. Bu canını yakmayacak, ama böyle olmasını dileyeceksin. Çünkü o zaman her bir vuruşta amındaki kasılmayı hissetmezdin."

Smith yeniden vurduğunda, inledim. Darbenin kıçımda alevlendirdiği sıcaklık hoştu, ancak özlem duyduğum şey bu değildi. Bağlı bir halde kıvranıp durdum ve uyluklarımı birbirine bastırmaya çalıştım ki arzumu dindirebileyim diye.

Smith dilini şaklattı. "İstediyini sadece ben verebilirim sana. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Nefes nefese bir evet çıkarabildim.

"O zaman seni tekrar kırbaçlamamı iste. Bu kez durmayacağım."

"Lütfen, efendim." Bu rica tıpkı bir nefes gibi pek tabii bir şekilde dudaklarımdan arasından çıktı.

Smith bana bu ricamı bahşetti ve kamçıyı hızlı bir şekilde ardına salladı, bu durum düşüncelerimi toplamayı imkânsız kıldı. Var olan tek şey içimde yükselen arzumdu ve Smith her vurduğunda, kırbacın kayışları bacak arasındaki alevlenmiş olan şehvetime şaklamasını diledim. Ama o ne yaptığını biliyordu. Bana bu doyumunu, o ta ki benim bunu hak ettiğimi düşünene kadar beni bundan yoksun bırakırdı. Dişlerimi alt dudağımın yumuşak etine vurduğum ve heyecanımı dizginlemeye çabaladım. Beni sınırı kadar getirmişti ve orada dayanmalıyım, çünkü şayet kontrolümü kaybedersem, onun nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Ancak Smith devam ettiğinde, kendimi bırakmamak gitgide zorlaştı. Sonunda utanmadan kurtuluş için yalvardım.

Kamçı yere düştü ve kemerini açtığında kurtarıcı klik sesini duydum. Smith gevşek bir şekilde elini cinsiyetimin üzerine koydu. Şayet hareket edebilseydim, kendimi öne doğru bastırırdım ve sadece dokunmaktan dolayı patlayıverirdim.

"Damlıyorsun." Smith'in sesinde şimdi şehvetli bir takdir vardı. Yukarıya uzandı ve çarçabuk ellerimi çözdü. Ayaklarımı serbest bırakarak bana inmem için yardım ettiği sırada, ahşap direklere tutundum. "Cama doğru. Sana bunu sağladığımda, korktuğun o insanlara bakacaksın ve burada olanların sadece ikimizi ilgilendirdiğini bileceksin, başkalarını değil. Bu hiçbir zaman da değişmeyecek."

Smith beni cama doğru götürdü ve bedenimi cama bastır-
dı, ardından kalçamı geriye çekti. Kuyruğunun başı, hassas yarığ-
ıma vurdu ve bende kendimi ona hazırladım, çünkü nihayet içime gir-
diğinde daha kendimi tutamayacaktım.

"Geldiğinde bağırmalısın," diye emretti Smith bana boğuk bir
sesle. "Ardından seni siktiğim için bana teşekkür etmelisin. Seni
aldığım için."

Smith bir ara verdi, aletini yerleştirdi ve nihayet içime nüfuz
etti. Beni parçaladı, şehvet doldu içime ve çığlık attım. Camın diğer
tarafında hiçbir şey değişmedi. Hiç kimse kımıldamadı. Hiç kimse
bana bakmadı. Onlar için var görünmüyordum. Ben sadece burada
vardım, burada, beni kendisi için isteyen adamın yanında.

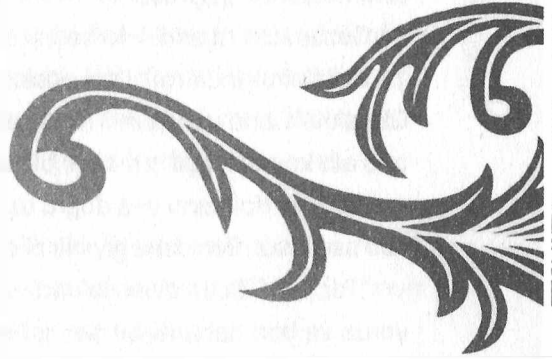
"Böyle iyi. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum, güzelim." Smith
durmaksızın itmeye devam etti, ta ki ben onun etrafında sarsılma-
ya başlayana kadar. Daha sonra spazmlarım yatıştığında, minnet-
tarlığa ait gözyaşları döktüm.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," diye kekeledim, çünkü
daha fazlasını yapacak halde değildim. Smith ihtiyacım olanı ver-
mişti bana. Beni kendi sınırına dayandırmış olsa da beni denge-
lemişti. İhtiyacım olan buydu. Ona ihtiyacım vardı ve hiçbir zaman
bunun karşısında şaşkırmaktan vaz geçmeyecektim.

Smith nihayet hızını dizginlediğinde, içimde kalmayı sürdürdü.
Dudağımın üzerindeki saçımı çekti ve dudaklarıyla kulağıma do-
kundu. "Ben bunu istiyorum, Sana ihtiyacın olan her şeyi vermeyi.
Hak ettiğin her şeyi. Geri kalanın hiç önemi yok."

Smith beni kollarına aldı, uzun bir süre sarıldı ve beni ne kadar
çok sevdiğini söyledi. Ona inanıyordum. Bu kesinlik çok derinleri-
me indi ve orada demir attı. Tıpkı ona hissetmiş olduğum aşk gibi
sarsılmazdı.

16. Bölüm

Altımdaki yatak sallandı ve gözlerimi açtığımda, Belle'nin parılayan yüzüne baktım. Yukarıya kaldırdım kendimi ve uyku sersemi yatağın başlığına dayandım. Belle çoktan giyinmişti ve üzerinde, sabahın ışığında gözlerini neredeyse gri gibi gösteren, kaşmirden bir kazak vardı. Dün gece yaptıklarımızdan dolayı şayet şüpheleri vardıysa, bunu en azından belli etmedi. Elimi çenesinin altına koydum ve bir an onu izledim.

"Günaydın, güzelim," dedim yumuşak bir dilde. Çıplak bir vaziyette yanımda yattığı zaman uyanmak daha güzeldi, fakat gülümseyen yüzünü görmek, ikinci sırada bunu yakından takip ediyordu.

"Haydi, maceraya!" diye açıkladı Belle ve bacaklarını çapraz haline getirdi. Onun çoktan kot pantolonu ve deri çizmeler giydiğini, ancak daha yeni fark ettim. Görünüşe göre duş almasını ve Tanrı bilir daha neleri kaçırmıştım.

Belle'nin bulaşıcı coşkusuna güldüm. "Dün gece bir macera yaşadığımızı düşünmüştüm?"

"Ama bu tür bir macera değil," diye açıkladı ve gözlerini kırıştırmadan önce kaşının birini havaya kaldırdı. "Bu hafta içeride ye-

terince zaman geçirdik."

Gözümünden, 'içeride' derken, vurgulayıcı ses tonu kaçmadı.

Belle'nin içinde mi? Otel odasında mı? Ya da belki de Looking Glass'da ki zindanında mı? Ama şehirde biraz zaman geçirmekten onu ala koymak adil olmazdı; bilhassa daha önce hiç buraya gelmediği için. Kollarımı ona doğru uzattım, fakat Belle benden kaçtı. "Bu sayılmaz. Ben daha giyinik bile değilim."

"Tss tss." Belle dilini şaklattı ve başını salladı. "Yakında gidiyoruz ve ben daha hiçbir şey görmedim. Şimdi ellerini kendinde tutman gereken birkaç saati bana ayıracaksın, Price!"

"Gerçekten mi?" Merak etmişim. Yorganımı kaldırdım ve aşağı baktım. "Üzülme, dostum. O seni yine de seviyor." Belle elime bir tokat attı. Onu kollarımın arasına aldım ve aletimi kışkırtma hissedeceği şekilde döndürdüm.

"Henüz daha turistik yerleri görmedim," diye fısıldadı boynumda. "Benimle bir şeyler yap, ben de bu akşam senin istediğin her şeyi yaparım."

Belle, olmasını istediğim yerdeydi ve buna rağmen pazarlık yapmak zorundaydı. Dün, bir kamçı uzunluğunda birbirimizden ayrıldığımızdan dolayı, bugünü yatakta geçirmeyi ve onu şımartmayı isterdim. "Eğer tatlım dışarı çıkmak istiyorsa, o halde buradakini paket yapıp giyinmek zorundayım."

"Dışarı çıkmak istiyorum." Belle alt dudağını kemirip durdu. Planlanmış olan ve can attığım şey arasında kalmıştı. "Ama buradakinin bozulmasına izin vermek ayıp olurdu."

Belle'nin eli yorganın altına kaydı ve aletimi buldu. O haklıydı. O bu şekilde kalamazdı. Belle'yı sırt üstü çevirdim ve kararını değiştirmesine izin vermeden üzerine çıktım. Yanılmışım. Güne başlamanın en mükemmel şekli buymuş.

* * *

Central Park'ta salınarak yürürken, yaprakları ayaklarımızın al-

tında hışırdayan, ağaçların kel dalları üzerimizde kenetlenmişlerdi. Kış gitgide yaklaşıyordu ve serin hava korunmasız yüzümüze vurdu. İkimizde bu gezinti için sıkıca giyinmiştik. Gerçi sabahki aşk oyunumuzdan sonra Belle kazağını yeniden giymişti, fakat aksiyondan sonra pantolonunun battığını fark ettiğimizde, etek ve külotlu çoraba karar vermişti.

Kot pantolonu yatağın altındaydı, fakat kendimi enayi yerine koyacak kadar aptal değildim ve bundan dolayı bütün gün onun güzel kıvrımlı kalçalarına bakma fırsatım oldu.

Belle bana, "Burada bir yerde bir hayvanat bahçesi olmalı," dedi. "Ve bir gölet ve... oh!" diye devam etti.

Belle, kök salmış gibi kalakaldı ve başından ayağına kadar beyaza boyanmış bir adama baktı. Adam kimildamıyordu ve önüne bir karton yerleştirmişti. Ceplerimi karıştırdım ve içinden birkaç dolarlık banknotları kartonun içine bıraktım. O anda adam hareket etmeye başladı, gözlerini kırıştırdı ve sanki yeniden hayata uyanması onu şaşkına döndürmüş gibi ağırlığının yerini değiştirdi. Belle onu heyecanla izledi ve ağzını parıldayan bir gülümsemeye dönüştürdü. Birkaç dakika sonra sokak sanatçısı başka bir pozisyon alarak dinlenmeye aldı kendisini, çömeldi ve çenesini elinin üzerine yasladı.

"Umarım çok geçmeden yeni seyirci bulur," dedim, yolumuza devam ettiğimizde.

Belle'nin gözleri ışıldıyordu. Ellerimi biraz daha sıkıp, "Bulacak," dedi.

Havanın içinde bir sihir vardı, bu sihir etrafımıza dağılıyordu. O kadar gerçektir ki şayet sabırlı olursak, onu ellerimizle tutabileceğimiz gibiydik. Belki de burada her şey çok huzurlu olduğu için bu böyle görünüyordu ki hemen çitlerin arkasında şehir hayat dolu kaynamaktaydı. Ama aynı zamanda, içinde bulunduğum toplumdan da kaynaklanması muhtemeldi.

Tesadüfen gölette rastladık, burada iki tane erkek çocuğun yelkenlilerini suyun içine bıraktıklarını izlemek için bir mola verdik. Belle yanımda neşe içinde bağırıyordu ve ellerini şaklattı, ardından kayıkların satıldığı küçük arabaya doğru yürüdü ve ikimizde de birer tane temin etti.

"Arkadaşlık yarışı düzenleyelim mi?" diye sordu ve kayığını suya bırakmak için öne eğildi. Arkasına durdum ki arkasına kimse gözlerini dikmesin diye. Kalçalarını tuttum ve onu sıktım. "Kaybetmeyi sevmem."

"Bende sevmem," diye uyardı beni. Kayığını suya bıraktığında, Belle'nin gözleri muzipçe parıldadılar.

"Hile yapıyorsun."

"Bu kadar kolayca ilgin dağılıyorsa, ben ne yapabilirim." Kendi kayığımı gölette bırakmak için acele ederken, Belle de kıcını salladı. İlk başlayan Belle olmasa dahi kazanamazdım. Ama bu beni, günün geri kalanında onu takılmaktan ala koymadı.

"Haksız olanaklarla mücadele etmekten utanmıyorsun sanırım," dedim Belle'ye, kayıkları toplamak için diğer tarafa gittiğimizde. Ardından kayıkları yakınlarda oturan bir aileye bıraktık.

"Ben sadece kazanan bir tipim." Belle bana kibirli bir bakış attı.

"Utanmaz. Ve zaferinden emin," diye mırıldandım kendi kendime.

"Sen gerçek bir Price olmuşsun bile."

Bu sözlerden sonra Belle duyulacak bir şekilde nefes aldı, fakat tepkisini ölçmeye sıra gelmeden, kendisini benden kurtardı ve hayvanat bahçesine girmeyi sağlayan büyük kapıyı işaret etti. Ama doğru görmüştüm, Belle sözlerime tepki vermişti. Tıpkı dün gece terasta, isteklerimin onu korkutmuş ve heyecanlandırmış olduğu tepkinin aynısıydı. Doğrusu benim üzerimde de aynı efekti yaratmıştı, bambaşka nedenlerden dolayı olsa da.

Giriş parasını ödedim ve takip eden saatleri küçük hayvanat

bahçesinde geçirdik. Orada hayvanları gördüğümüz için sevindik ve kendimiz için daha az. Maymunların yanına geldiğimizde, bir şempanze bana bir elma fırlattı ve onu yemem için işaret etti. Elmayı ısırdım ve onu geri attım.

Belle devam edip bunu kovalama oyununa çevirdiğimizde, "Bu hayvanat bahçesi kurallarına aykırı olduğundan eminim," diye azarladı beni.

"Hayvanlara karşı ilgim var," dedim, kolumun tekini kalçasına doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Belle gülerek bana sokuldu.

"Bazen senin de bir kafese ait olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Bunda çok haksız sayılmazsın, güzelim," diye fısıldadım oldukça kulağına yakın. "Sonra sana nasıl basit olabileceğimi göstereceğim."

Belle başını salladı ve kıkırdamaya başladı, bakışları küçük bir kıza ve onun annesine kayarken. Belle'nin yüzünde bir özlem ışığı parladı, buna rağmen çocuk yanımızdan koşarak geçerken geniş, geniş sırttı. Bu benim tahminlerimi güçlendirdi. Belle için bir aile kurmak, bir iş kadını olmak kadar önemliydi. Bu onun biyolojik saatindense, benimle daha çok alakalı olduğu, sadece belirsiz bir tahmindir, ancak tanıştığımızda buluşmalara dahi ilgisi yoktu onun.

Belle beni düşüncelerimden koparıp çekerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Acıktığımı düşünüyorum," diye yalan söyledim. Bu tür şeylerin kendisinin farkında olmadan önce, onunla düşüncelerimi paylaşmak istemedim. Bir Hotdog standı bulup, iki tane sipariş ettik. Bir bankın üstünde yerken, Amerikalıların yemeklerin üstüne ne kadar tuhaf şeyler koyduklarından bahsettik.

"Bunun hepsi tek bir Hotdog'un üstüne koyulmaz ki!" Belle'ye Chicago'da yemiş olduğum bir Hotdog'u anlattığımda, başını salladı.

Elimi havaya kaldırdım. "Yemin ediyorum."

Belle tam ısrar edecekken, rengârenk bir top ayaklarımızın önüne yuvarlanarak geldi. Belle hızlı refleks gösterdi. Çocuğun annesi yukarıdan koşarak gelirken, düşmüş olan küçük bir çocuğa kalkmasına yardım etti. Çocuk ağlamaya başlayacaktı ki Belle yumuşak ses tonuyla onu sakinleştirdi. Üstüne pantolonundaki kirleri eliyle sildi. Annesi gelir gelmez, "Çok teşekkür ederim!" dedi heyecanla. Çocuğun elinden tuttu ve yanında götürdü. "Durmadan kaçmalısın, Gabriel."

Belle yeniden banka oturdu ve ikisinin hayvanat bahçesine doğru gittiklerini izledi. Açıkça özlem duyduğu gözlerinden okunuyordu. Bir aile ve bir çocuk istiyordu.

Tanrım, ona bir çocuk hediye etmeyi ne kadar çok istiyordum. Hayatı sezgisel anlamda yaşamayı bile bu iyi kalpli, güzel kadınla her şeyi paylaşmak istiyordum. Aynının yapmayı öğretmeliydi bana. Benden iyi bir insan olabileceğini, asla düşünmemiştim. Fakat onunla her şey mümkündü. Belle, bende geçmişimdaki hatalarımın sayısından çok daha fazlası olduğuna dair buna beni inandırıyor.

Bir keresinde ondan fazlasını istemiştim. Bu, onun ciddi bir ilişki düşünüp düşünmediğini ölçmek istediğim zamandı. Ama bu kez farklıydı. Sanki ömrüm boyunca bu anı beklemişim gibi ve her şey, bundan önce olanların önemi yoktu artık. Bu anın olabileceğinden bile haberim yoktu.

"Bitirdin mi?" Bellenin ağız kenarlarında kalmış bir parça haradadı sildim.

Belle merak içinde bana baktı. Sesimin birdenbire daha boğuk olduğu gözünden kaçmadı. Sanki bu uyanışım beni varlığımın en ücra köşesine kadar sarsacakmış gibi davranamazdım. Belle peçetesini buruşturdu ve onu çöp kutusuna attı. Yeniden bana döndüğünde, ağzını yakaladım ve ona vermek istediğim bütün sözleri,

öpücüğümün içine koydum.

Belle'nin narin eli boynuma sarıldı.

Hissetmiştim. Ve o da bunu hissetti, biliyordum.

Üzerinde konuşmamıza gerek yoktu. Bedenlerimizin buluşması kadar gerçektir. Aynı zamanda uzuvlarımız kadar karmaşıktı. Kendimizi tamamen birbirimize kaptırana kadar, doğanın kendi işleyişine tanıklık eden bir kadın ve bir erkektik sadece. Tam da şimdi ve burada onu almak isterdim. Ancak kendimi hızlıca toparladım.

Belle nefes nefeseydi. Nihayet bir şey söylemek için dillerimizi ayırmayı başardığımızda "Beni yatağa götür," dedi.

Hiçbir şey söylemedik. Acele edip plazaya geri döndük. Gök gü-rültüsü, yağmurun habercisiydi. Birkaç saniye sonra ilk damlalar yüzümüze çarptı. Sağanak öylesine hızlı ve beklenmedik bir anda gelmişti ki tıpkı az önce öğrenmiş olduğum açıklama gibi. Otele vardığımızda ikimiz de sırlıslık olmuştuk. Asansöre koştuğumuzda hiç kimse hakkımızda yanlış bir şey düşünmedi. Bu mükemmel bir kanıttı.

Yirmi kat beklemeyi başaramadım. Parmaklarım Belle'nin kazağının altına kaydı ve sırlıslık olan giysi parçasını üzerinden çıkardım. Ardından sutyenin askılarını omuzlarından aşağı indirdim ve asansör bizimle birlikte yukarıya hızla çıkarken, onun nazik meme uçlarını ağzımın içine aldım. Beni emerken ve ısırırken, Belle ellerini aynaya dayadı. Sonra eteğinin altına uzandım ve aminin üzerine denk gelen, külötlü çorabının ağının parçaladım.

Dışarıda Japon iş adamlarından oluşan bir delegasyon durabiliirdi. Bu dikkatimizi çekmezdi. Dudaklarımı onun üzerinden çekmeden Belle'yi kaldırdım ve onu süitimize taşıdım. Onun dudaklarının üzerinden çekmeden. Onun teninin üzerinden çekmeden.

Belle ideal bir resim çiziyordu. Tanrıça ve günah birleşimiydi. Ve aynı zamanda bundan daha da fazlasını. Ömrümün sonuna kadar sözlüklerde arayıp durabilirdim ve buna rağmen, gerçekten tam

anlamıyla onun ne kadar vahşi, şehvetli ve inanılmaz harika olduğunu dair bir kavram bulamazdım.

Kapıya çarptığımızda, "İçinde olmalıyım," diye inledim. Ben kapıyı kapatırken, Belle de pantolonumu çıkartması için el yordamıyla kurcalayıp durdu. Neredeyse düşecektik, ama onu kapıya bastırdım. Ardından slipini kenara ittim ve ıslak amının içine girdim. Doruk noktaya ulaşmak için çok az kalmıştı. Onu doldurmak istedim. Aletim onun içinde seller gibi akarken, Belle'nin yüzüne bakmak istedim. Ama Belle başını arkaya attı ve inledi.

Belle, zevkten çığlık atmadan önce, "B-b-böyle iyi," diye içini çekti.

Oh, bunu hissedecekti. Yarın da bunu hissedecekti, ona bunu tattıracaktım ve bana kalsa, diğer haftanın tamamında da.

Belle daha bir sürü ahlaksız şeyler söyledi, ta ki ben onun ağzını dudaklarımla mühürleyene dek. Uzun uzun yalvarmasına gerek yoktu. Asla bitirmek istemedim, onu asla terk etmek istemedim. Belle nihayet etrafımda daraldığında, duvara yaslandı ve ikimizi de olağanüstü bir doruk noktasına taşıdı. Fakat sonrasında Belle üstüme düştüğünde, kendimi onun içinden çekmedim, aksine ellerimi kışının altına koydum ve bacaklarını belime dolmasına izin verdim. Sonra onu merdivenlerden yukarıya taşıdım, yatağın üzerine yatırdım ve sıırsıklam kıyafetleri ateşli bedenlerimizden sıyırdım.

Güçlü bir orgazmı arkamda bıraktığım halde, aletim inmemişti. Belle, üzerine çıktığımda ve yeniden içine nüfus ettiğimde itiraz etmedi. Hemfikirdik. Tırnaklarını sırtıma gömdü ve tenimi tırnakladı. Onun narin göğüsleri benim göğsüme sürtündü. Kalçası yavaş yavaş kasıklarımın altında daireler çizmeye başladı.

Daha derine girebilmem için ağırlığımı ellerimin üzerine verip, "Sen bana aitsin," diye hırladım.

Belle'nin gözlerinin içine bakma riskini aldım. Hissetmiş ol-

duğum aynı şevki gözlerinde bulmaya cesaret ettim. Gördüğüm sadece korkuydu. Ağırlığımı üzerine bıraktım ve elimi yanağına koydum. O korkuyu yok etmek istedim, ilişkimizi gölgede bırakan tüm korkularını ve şüphelerini silmek istedim. Fakat bunun düşündüğüm kadar kolay olmadığını biliyordum. Ona ne kadar değerli olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi ona söyleyebilirdim. Tanrı şahidim olsun ki bu kadını seviyordum ve her yeni gün bunu ona göstermek zorunda kalsam da bunu yapmak istedim.

"Her daim," dedim soluk soluğa, iki nefes arasında.

"Seni sonsuza dek istiyorum."

Ve daha da fazla.

Sadece bedenini istemiyordum. Sadece kalbini değil. Her şeyden çok ruhunu. Onda olan her şeyi istedim. Son nefesine kadar.

Belle'nin gözünün kenarında bir gözyaşı parladı. Onu öperek sildim. Çekingen bir halde gülümsedi, bana doğru kıvrıldı ve dudaklarını sundu. Dudaklarından öpücükler topladım, nefesini paylaştım. Onu aldım ve her bir zerresiyle sahiplendim.

17. Bölüm

Sonraki günler su gibi akıp geçti, çünkü birlikte geriye kalan zamanımızı elimizden geldiğince doldurmaya çalıştık. Seks ve müzeler ve şovlar ve seks ve alışverişler ve seks. Hayatımızın nasıl olabileceği hakkında, kendimizi hayal gücüne adanmıştık ve bu da şahane hissettirdi. Abartılı, bencil ve lanet derecede heyecanlı. Londra'ya yaklaşan dönüşümüzün anlamı ise Smith'i yeniden sevmediğim ve güvenmediğim başka kişilerle paylaşmak demekti. Aynı zamanda hayatlarımızı aynı çatı altına nasıl getirebileceğimiz konusunda, bizim bir yol bulmamız anlamına da geliyordu. Çoğu zaman Heathrow'a vardıktan sonra, nasıl devam edeceği konusundan konuşmaktan kaçındık. Birlikte olmak istiyorduk. Bu konu hakkında uzlaşmıştık. Geri kalanını da bir şekilde becermek zorundaydık.

Ancak şehirdeki son gecemiz kapıya dayandığında, bir baskı göğsümün üzerine ağırlık verdi. Çünkü bu baskının histerik bir ağlama ya da hiperventilasyon şeklinde boşalmasını istemedim, bu

yüzden giriş şartlarını okuyup dikkatimi dağıttım. Londra'da bizi bekleyen bütün o sıkıntıları unutmak kolay gelmişti. Smith'te aynı benim gibi gergin görünüyordu. Sabahı telefonunun başında geçirmiş ve terasta telefonla konuşurken kaplan gibi oradan oraya gidip gelmişti. Bu yüzden geri kalan saatlerimizi bu şekilde geçirmek istemedim. Ancak Smith'in endişelendiğini biliyordum. Daha önce beni iş ortaklarından korumaya çalıştığını biliyordum. Görünüşe bakılırsa şimdi de beni elimden tutup, cehennemden içinden birlikte yürümeyi planlıyordu. Öğlene doğru dışarıya baktım ve onunun sakın bir halde terasta oturduğunu gördüm.

Kucağına oturup, "Her şeyi tamam mı?" diye sordum.

Smith beni kollarına alıp, başını salladı, ancak bakışları dalgın gibiydi. "Çoğu şey tamam. Birkaç şeyi son dakikada tamamlamam gerek."

"Bu her zaman böyledir." Fakat cevabım onu sakinleştirmedim. Bir şekilde Smith benimle değildi. Düşünceleri, endişeleri bambaşka yerdeydi. Her ne kadar ilgisini çekmeye çalışsam da neler olduğunu anlıyordum. İşvereniyle nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrendiğimden beri, onun güvenliğinden endişe duyuyordum. Kendisi, bütün o iğrenç detaylardan haberdar biri olarak, kim bilir ne kadar kötü durumdaydı?

"Üzgünüm, güzelim. Hal etmem gereken birkaç işim daha var." Smith alnımdan öptü.

"Bu akşam yemeğe gidelim mi? Saat 19:00 için bir masa ayırttıracağım."

"Tamam," dedim düşünceli bir halde. "O halde alışveriş için bana bir sürü zaman kalıyor."

Uzun sürmeyen bir sırtma yüzümde belirivermişti. "Kartımı al. Sana bir vekâletname çıkardım."

"Kendi param var," diye karşı çıktım.

"Belle," Smith çenemi tutup, gözlerine bakmam için beni zorla-
dı ve sözlerine devam etti, "*bizim paramız var. Buna alış.*"

Onunla daha fazla tartışmadım. Aksine onun için bir şeyler al-
maya karar verdim. Hesabını boşaltmam için ısrar ediyordu zaten.
Giyinecek bir şeylere ihtiyacı olduğundan değil, hesabındaki parayı
harcamak için ona kravat almayı düşünüyordum. Smith'ten neler
umduğum düşünülduğünde kulağa kuşkusuz bencilce geliyordu.
Saks'da, erkek aksesuarları satan mağazanın önünden geçerken,
kök salmışçasına kalakaldım. Vitrine dikmişim gözlerimi.

Cama vurup, "Oradakilere bakabilir miyim?" diye sordum.

Tezgâhtar kadın, "Zevkiniz çok iyi," dedi. Altın tüyden oluşan
manşet düğmeleri vitrinden çıkartıp, tekini bana uzatırken "Eşsiz
ve kibar," diye ekledi.

Ancak düşüncelerimde geçmişe dalmıştım. Benim için bir tüyle
başlamıştı her şey. Smith'in şefkatli, heyecan verici girişini hatırla-
dım. Yutkunup, onun yanında olmaya diledim. "Bunları alıyorum."

Tezgâhtar kadına Smith'in kartını verirken, kendimi suçlu his-
setmemeye çalıştım. Onları her ne kadar kendi paramla almak
istemiş olsam da sadece hesabımı boşaltmakla kalmaz, aynı za-
manda mali durumuma kocaman bir delik açmış olurdum. Tez-
gâhtar kadın imzalamam için kart ekstresini uzattığında, neredey-
se topuklarımı yağlayacaktım.

Dakikalar sonra özenle sarılmış ufak kutuyu çantamın içine
koydum.

Daha çok vakit harcamam gerekse de alışverişi şimdi bitirmem
yerinde olacaktı. Ancak cep telefonuma baktığımda saat henüz
dörttü, akşam yemeğine daha çok zaman vardı.

Bu durumda piyasa araştırmasına karar verdim. Kadın reyonu-na yol alırken, bir şeyler almayacağımı dūřundum. Aktüel trend-lerle ilgilenmem, mesleğimin bir parçasıydı. Birdenbire vicdanım rahatsız oldu, yani bunun için New York'ta daha fazla zaman ge-çirmeliydim diye dūřundum. Ne de olsa geçerli bir moda dergisine röportaj vermeden eve dönecektim.

Ne Lola ne de Katherine, herhangi yeni bir haberle beni arama-mışlardı.

Bahar koleksiyonları yavaş yavaş raflarda yerini alıyordu, fakat karşılaştığım çoğu parçalar hala geçen sezona aittiler. Ensemizde alelacele bir açılış yapmak için zorlayan bir şey kalmadığına göre, sadece piyasaya çıktığı anda aktüel koleksiyonlar satın almak en iyisiydi. Cep telefonumu çıkardım ve Lola'ya bir SMS gönderdim. Gerçi Londra'da gecenin bir yarısıydı, ama bunun gibi stratejik fi-kirleri onunla karşılıklı konuşmayı ihmal etmek istemedim. Bu ara-da saat beş olmuştu, bu yüzden dönüş yoluna koyuldum. Böylece araba gelmeden önce, hazırlanmam için zaman kalacaktı. Bugün bütün ayartılmalara karşı koyduğum için, bir köpük banyosu cez-bedici geldi. Neredeyse yürüyen merdivenlere ulaşmıştım ki cansız bir manken iğlimi çekti. Karşı koymanın faydası yoktu. Fiyat etike-tini görmeliydim, kumaşa dokunmak zorundaydım. Elbise, kolları neredeyse örtmemekteydi ve boyun kısmı köprücük kemikleri açık bırakmasına rağmen, inkâr edilemez bir şekilde klasik bir tarzda seksiydi. Küçük siyah bir şeyden fazlasıydı. Belki arkası zarif bir çizgi olarak yere kadar olan uzun eteğinden dolayı böyleydi, fakat önü yarıya kadar uzun ve hafiften verevdi.

Tanıdık bir ses arkamdan elbiseyi incelerken, "Bunu almalısı-nız," dedi.

Arkamı döndüm ve Katherine Harper'i gördüm. "Meslektaşlar arasında bir öneri, hm?"

"Bu bir elbise değil, bu bir ifade." Hiçbir şey söylemeden birlikte elbiseyi hayranlıkla inceledik.

"Böyle bir şeyi giymek için vesileler olur mu, bilemiyorum. Erkek arkadaşımın akşam yemeğinde bunu giymek belki biraz abartılı olur."

Kath gülererek, "Bunu giyebilmek zaten bir vesile olmalı," diye karşılık verdi. Kızıl saçlarından fırlayan saç telini kulağının arkasına itti. "Eğer bunu giyerseniz büyüğü bir şey olacak."

"Burada çalışmalısınız." Katherine bana elbiseyi adeta satmıştı.

"Bu haftadan sonra belki de gerçekten buraya müracaat etmeliyim." Katherine sinirli bir şekilde dudağını ısırды. "Bu görüşme yolunda gitmediği için çok üzgünüm."

Katherine'nin, "Bundan dolayı üzölmeyin," diye sözünü kestim.

"Her acımasız bir şirret tarafından durdurulmama izin verseydim, asla buraya kadar gelemezdim."

"Kulağa sanki bu tür şeylerle tecrübe edinmişsiniz gibi geliyor."

"Annemle tanışmalısınız."

"Biliyor musunuz, Abigail'le uğraşıyorum. Onun beynini kimin doldurduğunu..." Katherine hızlı bir şekilde elini ağzına vurdu. "Pardon. Sadece son zamanlarda hırçınlığı üzerinde demek istedim. Bir ay sonra bana mutlaka kadın girişimcilerle ilgili bir röportaj önerecektir."

"Teşekkür ederim." Ona bunu söylemek, kendisini zorlamasını söylemekten daha kolay geldi. Abigail Summers benim açımdan kaybetmişti. Böyle fahişelerle uğraşarak sinirlenmek için hayat çok kısaydı.

Tezgâhtar bayan tarafından elbise için hesabı hazırlattırırken, Katherine biraz daha benimle sohbet etti. Tam otele gitmek için yola koyulacaktım ki Smith'in SMS'i ulaştı bana.

Halletmem gereken bir şey daha var. Limuzin seni saat yedi-
de alacak.

Elbisenin büyüğü etkisi buraya kadardı. Smith eğer vaktinde orada olursa, bunu şans olarak sayabilirdim. Ancak sinirlenmemeye karar verdim. Sonuç itibarıyla ikimiz de iş için buradaydık. Hatta tek başıma gidip restoran masasında oturup, hiç değilse şarabımı söyleyebilirdim.

Gerçekten, bir kadın ara sıra bir elbise ya da bir çift ayakkabı giydiğinde, *büyülü* bir şey ortaya çıkıyordu. Bu büyüğü, Clara'nın yüzünde gelinliğini giydiği zaman görmüştüm. Bunu ilk kez Louboutin'lerimi giydiğimde hissetmiştim. Kendimde bunu biraz çalginca bulmuştum ama daha iyi tarif edemezdim. Ve şimdi bu büyü yeniden ortaya çıkmıştı. Siyah elbiseyi giydiğimde, bu büyüün beni nasıl ele geçirdiğini de hissettim.

Bir çift siyah ayakkabı giydiğimde, aynaya bakma zahmetinde bulunmadım bile. Bunlarla nasıl görüldüğüm önemli değildi. Bu elbisenin içinde değildi. Sadece kendimi nasıl hissettiğim önemliydi. Baloya giden bir prenestim. Ben Audrey Hepburn'düm, odadaki her erkeğin ilgisini çeken kadın. Ben Belle Stuart'dım ve ben büyüleyiciydim. Lobiye indiğimde ve herkes çekinmeden bana bakmak için döndüklerinde, haklı olduğumu anladım. Bir otel görevlisi kapıyı açmak için yetiştirdi ve ona gülümsedim.

Yanından geçerken, "Bu akşam göz kamaştırıcı görünüyorsunuz," diye beni pohpohladı. "Taksiye ihtiyacınız var mı?"

"Beni buradan saat yedide bir araba alması gerekiyor." Etrafıma bakındım ve limuzinin şoförünü aradım.

Görevli, "Ah, Bayan Stuart?" diye tahminde bulundu.

Başımı salladım ve görevli uzun, kaldırımın kenarında motoru çalışır vaziyette olan, havalı bir limuzini işaret etti. Şoför dışarıya fırladı ve kapıyı açmak için aracın etrafından koştu. Arabaya binerken bana yardım etmesine izin verdim ve Smith'in yanımda olmasını diledim. Beni şımartmak onun hakkı olmalı. Yolculuğun nereye gittiğin sormadım. Bunun yerine camdan dışarıyı baktım. Central Park'ın içinden gittik ve burada geçirdiğimiz gün gözümün önüne geldi. O gün bir şeyler değişmişti. Smith bana, alışkın olmadığım bir kırılganlık göstermişti. Aramızdaki aşk şiddetli ve tutkuluydu, ancak kesinlikle sert ya da kaba olmamıştı. Hayatımın en heyecanlı gecesi olmuştu. Aramızdaki hiçbir engel kalmamıştı. Güç mücadelesi sona ermişti. Sert dokunuşları ve yatakta sağladığı otoriteden aldığım hazla eriyip bitmiştim.

Beni işten çıkartmadan önceki hafta sonunda olduğu gibi, mü-kemmeldik. Ya da insanların içinde kendimizi bir çift olarak gösterdiğimiz o son hafta sonundaki gibi. Ayrılıyormuşuz oyununa başlamadan ve gerçekten ayrılmadan önce. Elimi, kramp girmeye başlayan midemin üzerine bastırdım. Bugün New York'ta birlikte olacağımız son geceydi. Londra'ya bir çift olarak geri dönmeyi planladık, ama şüpheli bir durumda, Smith benim güvenliğimin mutluluğumuzdan önce geldiğini hiçbir zaman gizlemedi. O ilişkimizi yeniden bitirmeye çalışırdı. Ama bununla kaçması için ona izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Bu sefer olmayacaktı.

Benim güvenliğim önemli değildi, değil mi ki ondan uzak durmayı başaramıyordum ve bu sefer bizi daha hiçbir şey ayırmamalıydı.

Ancak bir okyanus, diye ufak bir ses girdi araya. Smith, New York'ta kalabileceğini anlatmaya çalışmıştı. Ben bunu istemedim. Aslında son günlerin tamamında hep benden vedalaşmıştı. Birlikte geçirdiğimiz zamanı ve zevkini çıkardığımız seksi düşündükçe, bu daha da anlaşılır hale geliyordu. Bana, beni ne kadar çok sevdiğini göstermek istiyordu ve beni yeniden terk etmeden önce bunu ispat etmek istedi.

Gözyaşlarıma engel oldum. Beni yeniden yok edecekse, neden inşa ediyordu?

Çünkü seni seviyor, dedi o ses. Bu mantıklı bir gerekçeydi. Beni sadece korumak için böyle bir karar vermesini sonradan anlamamı sağlaması için, belki de öncelikle sevgisini göstermek zorundaydı. Fakat aşk rasyonel ya da sabırlı değildi ve öylesine bir kenara bırakılmıyordu. Aşk insanı kemiriyor ve değiştiriyordu. İki insanı bir araya getiriyor ve onları kalplerini birleştiriyordu. Ne mesafe ne de ölüm, hiçbir şey onları ayıramazdı. Ve şayet hayat o iki kalbi yeniden ayırıyorduyorsa, o zaman asla iyileşemezlerdi, çünkü fazlasıyla kırılmışlardır. Smith başka bir çözüm bulmalıydı. Gözyaşlarıma serbest bırakmayı ret ettim, tıpkı onun gitmesine izin vermediğim gibi. Eğer bir tehdit varsa, ona birlikte karşı duracaktık.

Başka bir şey söz konusu değildi.

Bunu içimden tekrarlardım. Sözler beynimin içine yazılmalıydı ki güçlü olmak zorunda olduğumda onlara tutunabileyim. Limuzin fren yaparak, olağanüstü camdan bir küpün önünde durdu. Ne-

redeyse hiç ışıklandırılmamış binanın içinde büyük mavi bir küre parlıyordu.

"Bağışlayın," diye seslendim şoföre. "Adres doğru mu?"

Ancak şoför çoktan arabadan inmişti ve bana kapıyı açtı. "Rose Uzay Merkezi. Sizi buraya getirmem söylendi. Burada bekliyor olacağım."

Smith'le bu konu hakkında birkaç şey daha konuşurdum. Birlikte yaptığımız akşam planını alt üst etme konusundaki tuhaf kapisini. Sanki içeride yeterince yemek olup olmadığından biraz şüphe duydum. Şoförün elini tuttum ve arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim. "Sanki kapatmış gibi görünüyor."

Sanki bir işaret üzerine bir güvenlik görevlisi göründü ve girişin önünde durdu. "Bayan..."

Ancak adamın yanına geldiğimde el çantamı unuttuğumu fark ettim. Bir an dönüp onu almayı düşündüm, fakat sonra merakım galip geldi. İçerisi hafif aydınlatılmıştı, birkaç tane galeri görmek mümkündü, ancak onlarda bu geç vakitte kapalıydılar. Müze bekçisi beni takip etti ve ne yapacağımı bilmeyerek döndüm ve soru sorarcasına iki yana ellerimi açtım.

"Sürekli izi takip edin," dedi bekçi ve gözlerini yere doğrulttu.

Bekçinin gözlerini takip ettim ve iki sıradan oluşan yanan mumların ışıkları bir yol oluşturduklarını gördüm. Yavaşça ilerledim ve elbisemin eteği mumlardan birini devirip alev alabileceğinden endişe duydum. Öylesine yoğunlaşmışım ki birdenbire bir kapiya geldiğimde şaşkınlık içerisinde durdum. Öylesine karanlıktı ki içeride hiçbir şeyi göremedim. Kapının çerçevesine tutundum ve dikkatli bir şekilde içeriye girdim. Topuğum yere değdiğinde, milyonlarca parlayan ışıklar odayı aydınlattılar. Hayret ederek yuka-

rıya baktım. Orada, başımın üstünde geceye ait gökyüzü ışık saçıyordu. Uzakta bir yıldız karanlığın içinde kaydı ve kayboldu. Öylesine büyülenmişim ki Smith'in gelişini ancak o elimi tuttuğunda fark ettim.

Smith kulağa boğuk ve heyecanlı gelen alçak bir sesle, "Senin için o yıldızları buldum," dedi.

"Bu olağanüstü güzel." Ne kadar istesem de daha fazlasını söyleyemedim. Smith kalbimi çalmıştı şimdi de konuşma yeteneğimi.

"Olağanüstü güzel olan sensin." Smith kollarımı iki yana açtı ve beni inceledi. Hayatımda görmüş olduğum en nefes kesici gökyüzünün altında duruyorduk ve Smith de gözlerini benden alamadı. "Kendime her gün yeniden seninle tanışmayı nasıl hak ettiğimi soruyorum. Her gün sana nasıl sahip olabildiğimi soruyorum."

"Smith..." diye başladım, ama Smith başını salladı ve bende sustum.

"Yarın Londra'ya dönüyoruz."

İşte şimdi. Ayaklarımın altındaki zemin dönmeye başladı ve Smith beni belimden yakaladı. "Hayır," diye yalvardım. Benden uzaklaşma. Buna izin vermiyorum."

Smith sessizce, "Seni terk etmiyorum," diye söz verdi. Yıldızların solgun ışığı, Smith'in yüzünün bir tarafını gölgede bıraktı ve diğer tarafını keskin, şahane hatlarını öne çıkardı. "Hiçbir zaman."

Smith'in sözleri yolda gelirken biriken gözyaşlarımın akmasına neden oldu. Akmaya başladıklarında, Smith onları yanağımdan sildi.

Smith yumuşak bir sesle, "Bana elini ver," diye rica etti.

Ona titreyen elimi uzattım ve bekledim.

"Dizlerimin üstüne çökmeyeceğim. Sana bir teklifte bulunma-

yacağım. Bu bir nişan yüzüğü değil." Avucumun içine bıraktığı yüzük, karanlıkta dahi ateş gibi parlıyordu. Pırlantaların içinde başımızın üstündeki yıldızların ışığı toplandı.

"Bunu anlamıyorum," dedim çaresizce, yüzüğe baktığımda.

"Bu bizim geleceğimiz. Bu bizim hayatımız. Bu bir alyans, Belle. O şimdi senin avuçlarının içinde. Tıpkı kalbimi ve sana her şeyi vermek zorunda olduğum gibi." Smith parmaklarımı yüzüğün üstüne kapattı. "Ben seni istiyorum. Bu zamana kadar sahip olmak istediğim tek kişi sensin. Bütün hayatım boyunca seni bekledim. Benim hayatım şimdi sana ait."

Beni öptüğünü neredeyse algılamadım ve kendisini yeniden geriye çektiğinde, Smith konuşmamı talep etmedi.

"Sen karar vereceksin. Kapa orada. Yüzük orada."

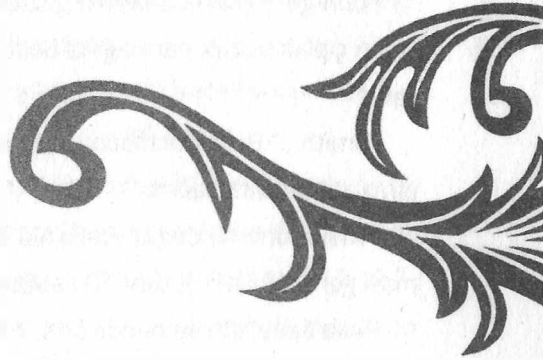
"Smith. Ben..." Fakat ne demek istediğimi çoktan unutmuştum.

"Hayatımız karışık. Bu değil."

Elimi açtım ve yüzüğü parmağıma taktım. Evet, karışık olduğu duygusu vardı ve zor ve kelimelere sığmayan daha milyonlarca başka duygular.

Ama Smith haklıydı. Bu benim kararımdı.

18. Bölüm

"Bana bir Cin Tonik lütfen."

Belle, sanki içki seçimimi aşağılar gibi kaşını kaldırdı. "Çay."

Hostes devam etti ve siparişimizi not etti.

Belle, hostes uzaklaştığında, "Alkol için biraz erken," diye yorum yaptı.

"Zaman eşit bir çizgi halinde hareket etmiyor. Bilhassa bir uçağın içinde." Koltuklarımızın arasındaki konsola gözümü diktim. "İlk kez ekonomi sınıfındaki insanları kıskanıyorum."

"Sanırım bana yedi saat dokunamayacağın için buna dayanabilirsin." Belle buna rağmen elini benim onu tutabileceğim yere koydu.

"Hiç değilse ellerimi tamamen üzerinden çekmek zorunda değilim." Belle'yi koltuğunda nasıl rahatlamış bir şekilde geriye yaslandığını izledim. "Biraz uyumalısın."

Belle gözlerini kırptırıp, "Ama dün gece bambaşka bir şey söylemiştin," diye karşılık verdi.

"Dün gece olaylara benim gözümle bakmanı istemiştim." Belle'nin çıplak yüzük parmağına baktım. "Onu takmadığını görüyorum."

"Smith..." Belle duraksadı ve ısıltılı gözlerle bana baktı. "Sadece biraz zamana ihtiyacım..."

"Yüzük önemli değil." Belle'nin elini kaldırdım ve yüzüğün olması gerektiği yeri öptüm. "O sadece bir nesne. Daha fazlası değil."

Belle bana aitti ve bende ona. Yoğunlaşmam gereken buydu.

Belle gözlerini yumdu. Ellerimiz iç içe kenetlenmiş bir vaziyette kaldılar. "Sanırım henüz hazır değilim."

Ona ait bu sözlerde kalbime sancı girdi ve dudaklarımı sıkı, sıkı birbirine bastırdım. Benim ondan duymak istediğim bu değildi, fakat düşüncelerini ifade etmek için her türlü hakka sahipti. "O halde muhtemelen sana tam tersini ispat etmek zorundayım."

Belle umutsuzluğunu gizlemek için çaba göstermeden, "Demek istediğim henüz Londra'ya dönmeye hazır değilim," diye açıklama yaptı. "Tam tersini ispatlamayı şahane bulmama rağmen."

Ona, "Ancak bu kulağa çok farklı geliyor, güzelim," diye takıldım. "Bunu yanlış yorumlama. Aksini ispatlamak benim mesleğime ait."

Belle bana, "Ama sen benim avukatım değilsin," diye hatırlatmada bulundu.

"Bana savunmanın şahidi olarak bak."

"Kendini kendin mi müdafaa etmek istiyorsun?" diye sordu.

"Geçen yıllar içinde oldukça iyi ilerleme kaydettim."

Sataşmalı söz düellosu beni haklı çıkardı. Belle'nin dikkatini memleketimizde bir araya toplanan beladan başka yere çekmeliydim. Bütün gece uyumamıştık ve birlikteliğimize benim neler ka-

tabileceğimi ona ayrıntılı olarak kanıtlamıştım. Şimdi dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Uyu," dedim bir kez daha.

"Bu, kulağa neden bir tehdit gibi geliyor?" Belle konuşurken esnedi ve haklı olduğumu anladığında yüzünü ekşitti.

"Çünkü bu bir tehdit," dedim. "Seni eve götürür götürmez, çok fazla uyuyamayacaksın. Dün gece, başına geleceklerine dair sadece bir tadımlıktı. Bu koltuk ayırıcı sürekli aramızda olmayacak."

"Belki de ayrı yatak odaları edinmeliyiz. Eski evimizde ki fikrin çokta kötü değildi," dedi Belle ve bununla ona önermiş olduğum kendi odasını kast etmişti. Bir kere bile o odada uyumamıştı.

"Bizim evimiz. Bizim yatağımız." Bu benim hoşuma gitmişti ve uykulu gülümsemesine bakacak olursak, onun da hoşuna gitmişti. Her ne kadar biraz endişeli olsa da. Yüzük yoktu. Ama bana taşınmaya razı olmuştu. Zaten başka bir şey de tartışma konusu dahi olamazdı. Günün yirmi dört saati onun güvenliğini sağlamak zorundaydım. İki gün, azami bir hafta sonra, Hammond'un bizim birlikte yaşadığımızı öğrenirdi diye düşündüm. Bu bana, özel bir güvenlik ve bir şoför işe almak için yeteri kadar zaman veriyordu. Bu konu hakkında henüz konuşmamıştık ve Belle'nin karşı çıkacağına dair kendimi hazırlıyordum.

Ama bununla yaşamak zorunda olacağını öğrenecekti ve benimle.

"Çok emredicisin." Belle yeniden esnedi. "Mağara adamı."

"Daha sonra seni omuzlayacağım ve sana ne kadar basit biri olabileceğimi göstereceğim. Ama önce uyu."

Belle'nin göz kapakları düştü ve birkaç dakika sonra derin ve düzenli nefes almaya başladı. Hostes geldi ve kendi içkimi alırken, Belle'nin fincanını geri gönderdim. Kadehimi yudumladım ve onun

huzurlu, hayalperest yüz ifadesini hafızama kazıdım, eimacık kemiklerin hatlarını ve dudaklarının şeklini. Bu resmi iyice hafızama kazıdım ve bunu içimin derinliklerinde saklamış olduğum tüm o diğer hatıralara ekledim. Öyle bir yerde ki, hiç kimsenin karıştırımayacağı ve hiç kimsenin benden bir şey çalmasına imkânı olmayan. Her ne olursa olsun, bu anlar bana aitti, ta ki son nefesime kadar.

Bardağı elimden bıraktım ve dalgın bir şekilde çıplak parmağın üstünü ovuşturdum. Bir zamanlar alyans takmayı, köle tasmaşından daha kötü bulurdum. Tanıdıkları ve meslektaşları izlemiştim, onların ilk başta bu bağlılığı nasıl kabul ettiklerini ve sonra yıllar boyu bu prangalardan şikâyet ettiklerini görmüştüm. Evli tanıdıklarımın çoğu bir zaman sonra yeniden ayrılmışlardı. Hatta Margot ölmeden evvel bizim bile bu yolda olduğumuzdan hiç şüphe duymadım. Kendi avukatımla bu konuyu konuşmuştuk. Evlilik sözleşmesini yapan aynı avukatla.

İlk karımla evlenmek bir hataydı. Gençtim ve onun büyüleyici gülümsemesi başımı döndürmüştü. Fakat sözleşme yaparak, kendimi güvenceye almıştım.

Belle de buna gerek kalmayacaktı. Bu yüzden de Tiffany'ye gitmiştim ve çantasının içinde hapsedtiği o pırlanta yüzüğü seçmiştim. Kararım kesindi. Şimdi geriye sadece benim aklımlı kaybetmediğime dair onu ikna etmem gerekiyordu. Düşüncelerim dün geceye gittiler. Belle, koltuklarımızın konsoldan dolayı ayrı oldukları konusunda şanslıydı, yoksa anında üzerinde olan haklarımı yeniden geçerli kılardım.

Londra birdenbire daha da uzaklara gitmiş gibi göründü. İçimi çekerek dizlerimin üstüne bir battaniye koydum. Biraz uyumanın zararı olmazdı. Belle'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı ve ben de şeh-

vetli duygularıma kısa bir ara vermeliydim ki bu halimle dört saat-ten fazlasına ihtiyaım olurdu. Belle iını çekerken dudak kenarları yukarıya doğru seğirdi. Uykusunda sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi.

"Tatlı rüyalar gr, güzelim," diye fısıldadım, aletimi düzelttim, gözlerimi yumdum ve kendi kendime yedi saat boyunca ellerimi Belle'den uzak tutmayı başarabileceğimi söyledim.

Bunu her ne kadar istemesem de.

19. Bölüm

Heathrow'da, nihayet kontrolden geçerek bagaj bandına doğru giderken, sayısız insanların olduğu bir kalabalığa girdik. Her adımlı düşünerek attım, çünkü başıma geleceklerden korkuyordum. Smith'e, arkadaşlarımla beni havalimanından almalarına gerek olmadığını söylemediğimi, ondan saklamıştım. Şimdi elini tutmuş güç almaya çalıştım ki kaçınılmaz karşılaşma karşısında hazırlıklı olmam için.

Daha yürüyen merdivenlerin sonuna gelmeden, Edward'ın kıvrık saçlarını görmüştüm bile. Üzerinde rahat bir kıyafet vardı, bir kot pantolonu ve uzun bir tişört giymişti. Edward mutlaka bu şekilde kalabalığın içinde kaybolmaya çalışıyordu. Fakat çabaları baştan başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûmdu. Çok sayıda insanlar yanından geçerken birbirlerine heyecanlı bir şekilde fısıldandılar, ancak Edward bunun farkında değil gibiydi. Kalbim duracak gibiydi, Edward'ın insanların arasında gözlerini gezdirip beni aradığını gördüğümde. Bu arada Lofa'ya lanet okudum ki içeriye girip beni

almadığı için. Yürüyen merdivenleri terk ederken, Edward beni gördü ve içten gülümsemesi, benim yalnız olmadığımı fark ettiğinde, aniden kayboluverdi. Bana kalmış olsaydı o anda dönmek isterdim, ancak çok geçti. Görülmüştüm ve ex-sevgilimin aniden tekrar ortaya çıkmasını açıklamaktan kaçamayacaktım.

İnsanın ihtiyacı olduğu zamanlarda bu jüri üyeleri nerede olurlardı ki? Edward'ın yüzünde okunan hayal kırıklığını görmektense, acımasız bir hâkimin önünde olmayı tercih ederdim. Edward, bagaj teslim yerinden ona doğru ilerlediğimizde, bana dik dik baktı ve onun yanına geldiğimizde beni anında kollarının arasına aldı. Ardından şunları mırıldandı, "Çoğu insanlar geziden dönerken hediye olarak bir tişört getirirler."

"Kendini toparla," diye uyardım onu. Ama bu anlaşmazlığı kasıtlı olarak çağırmıştım, bunu da Edward'ı beni karşılamasına engel olmayarak yapmıştım. Edward dimdik bir hal aldı elini uzattığında. Smith eli karşıladı ve tokalaştı. Her iki taraftan da kibar tavırlar, fakat gerçek dostluk farklıydı. Bu ikisinin önlerinde daha uzun bir yol vardı.

"İkiniz göğsünüze vurmayı bitirdiyseniz, o halde bagajları alabiliriz." Aceleyle oradan uzaklaştım. Maço şovlarını tek başlarına da sürdürebilirlerdi.

Smith beni takip etti, elimi yakaladı ve beni kendisine doğru döndürdü. Başıma geleni anlamadan daha, onun sert dudaklarını hissettim, ağzımı derin ve sahiplenici bir öpücükle sahiplendi. Birazcık öz saygıya sahip her bir kız onu kendisinden uzaklaştırmış olurdu, fakat ben öylesine eriyip gittim. Nihayet beni bıraktığında Smith başını salladı. Daha sonra işiteceklerim vardı.

Şimdi önümde iki tane tartışma vardı, oysaki ayağımı daha he-

nüz sert zemine basmıştım.

Smith, "Onunla gideceğini tahmin ediyorum," dedi ve omuzlarının üzerinden Edward'a baktı. O da Smith'in bakışlarına sert bir ifadeyle karşılık verdi.

"Evet." Bu konu hakkında tartışmak istemedim, Smith de buna girmeden zaten.

Smith bagajlarımızı ayarladı, ancak benimkini vermedi. "Bunu eve götürüyorum. Bu akşam orada görüşürüz." İrkildim ve başımı salladım. Bütün bunların Edward'ın gözünden kaçmasına imkân yoktu. Smith huysuz bir halde beni en iyi arkadaşşıma teslim etti, bir veda öpücüğü verdi ve parka giden yola koyuldu.

Yola koyulduğumuz esnada Edward sessiz kaldı. Kaldırırma ulaştığımızda, Lola arabasının sürücü koltuğundan doğru bize el salladı. Yüzünü buruşturdu ve yanına oturduğumda, güneş gözlüğüünü yukarıya kaldırdı.

"Bagajın mı kayboldu?"

"Hiçte değil. Bagajı geldi," diye cevap verdi Edward benim yerime. "Fakat aklı... işte bu konuda çok emin değilim."

"Artık gidebilir miyiz?" Lola'nın sesi, tıpkı benim hissettiğim gibi şaşkın geliyordu kulağa.

"Evet," diyerek içimi çektim.

Lola güneş gözlüklerini yeniden gözlerinin önüne düşürdü, sinyali yaktı ve trafiğin içine süzüldü. Lola başka açıklamalar beklemedi, ama bu meseleden kolayca sıyrılamayacağımı biliyordum. Burnumun köprüsünü çimdikledim ve kendimi bir sürü şeye hazırladım, fakat Edward sessiz kaldı. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı, ancak beni susarak cezalandırmasını hak etmemiştim. Sıkı sıkıya bağlı arkadaşlarımızdan birisinin tekrar eski sevgilisine

dönmesi ilk kez olmuyordu ki. Onların kızgın olacaklarını hesaba katmışım fakat bu, bu durumu kolaylaştırmadı, bilhassa Edward tek beni suçlar gibi arkamda oturduğu sürece.

"Peki, şimdi bana bağırarak mı istiyorsun, ya da ne?" diye tısladım sonunda daha fazla dayanamayarak.

"Neden?" diye sordu Edward. "Az önce olanlar hakkında en ufak fikrim bile yok."

"Konu bagaj mı?" Lola meraklı gözlerle bana baktı ve bende başımı salladım.

"Konu, Belle'nin Smith Price'yla uçaktan inmesi," diye bilgilendirdi Edward, Lola'yı.

"Nasıl yani?" diye cıvıkladı Lola.

"Hayır. Bundan dolayı mutlu değiliz," diye girdi araya Edward ve arkasına yaslandı.

"Değil misiniz?" diye sordu Lola. Ardından bana baktı ve tekrarladı. "Değil miyiz?"

"O mutlu değil," diye açıkladım. "Ben çok... karışığım."

"Sen delirdin mi? Price sana boktan davrandı. Canını yaktı. Öylesine kötü bir şekilde ki bunun hakkında konuşmak dahi istemedin. Lanet olsun, bir kere onunla sen nasıl karşılaştın? New York'ta milyonlarca insan yok mu ki?"

Lola dudağını ısırды, her türlü yorum yapmaktan kaçındı. Edward oturduğu yerden doğru Lola'nın yüz ifadesini göremedi, ama ben çok iyi görüyordum. Gözlüğünün kenarından bana suçlu bir halde baktı.

"Belle'nin oraya uçacağını ona ben söyledim," diye itiraf etti Lola belli belirsiz.

"Lütfen sağa yanaşır mısın?" diye rica etti Edward. "Bendeki

izlenim, ikinizin de bir araç kullanmak için gerekli zihinsel şartlara sahip olmadığınız.”

“Hadi ama sakinleş. O yetişkin biri.”

“Bunu göreceğiz,” diye mırıldandı Edward.

“Sen ona New York’tan mı bahsettin?” diye sordum Lola’ya.

“Daha çok bunun hakkında böbürlendim,” diye karşılık verdi Lola ve sinirli bir halde parmaklarıyla direksiyona vurup durdu. “Onu dışarıda büronun önünde dolanırken yakaladım.”

“Sen ne yaptın?” Bunu ilk kez duymuştum. “Bundan bahsedebilirdin.”

“Neyse, onun neden orada olduğunu bilmiyordum, bu yüzden senin New York’ta önemli bir röportaj yapacağın için ona, seyahat hazırlıklarınla meşgul olduğunu söyledim. Dinle bak, sana iyilik yaptığımı düşündüm. Çünkü hiçbir adam, sevgilisinin kariyer yapmakla meşgul olurken unutulduğunu duymak istemez.”

Lola gerçekten de bana bir iyilik yapmıştı, Edward ona her ne kadar öldürücü bakışlar atsa da.

“Teşekkür ederim,” dedim ikna olmuş bir halde. “Birlikte biraz zaman geçirdik ve konuştuk.”

“Ve sonra birbirinizin üstüne üşüştünüz ve o, senin ona sürünerek dönmeni sağladı.”

Bu oturdu. Bu durumun bizim için ne kadar karmaşık olduğundan Edward’ın fikri yoktu. Ve bilhassa şimdi onun desteğine her zamankinden fazla ihtiyacım vardı.

“Ben ona aşığım,” diye açıkladım. “Ve eğer bu sizin işinize gelmiyorsa o zaman beni kolumdan yalayabilirsiniz.”

Bu kulağa, benim düşündüğümünden daha az olgun geldi. Lola kendisini kontrol edemeyene kadar yanımda uzaklaştı. Sonunda gülmekten sarsıldı.

İki kahkaha arasında, "Anlaşıldı," dedi.

"Ben sadece onun canını yakmasını istiyorum." Edward, açıklamanın kendisini etkilemesine izin vermemiş görünüyordu.

Oturduğum yerden döndüm ve ona baktım. "Benim senin onayına ihtiyacım yok, ama buna rağmen olmasını isterim. Senin düşüncelerin benim için çok önemli. Smith'i kestirmek zor olduğunu biliyorum."

"İmkânsız, demek istiyorsun muhtemelen." Edward nefesini verdi, ardından da sırtıttı. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Sadece onun aptallık yapmamasını umut ediyorum. Yavaş hareket edeceğine dair söz ver bana."

Şimdi çantamda yanarak delik açan pırlanta yüzükten söz etmenin zamanı değildi muhtemelen. Smith'in yeniden hayatıma girmiş olması, arkadaşlarım bunu öğrendiklerinde beni neler beklediğini bilememiştim. İyi ki durumumuzun gerçekte ne kadar tehlikeli olduğundan haberleri yoktu. Bunu ve Smith'in Ortodoks evlenme teklifini henüz kendime saklamak istedim.

"Bunu yapacağım," diye yafan konuştum.

"Ve evde görüşeceğinizi söylediğinde..." Edward konuşmasını sürdürmedi. Onun cümlesini nasıl tamamlayacağımı düşünmeliydim.

Sonunda doğruları söylemeye karar verdim. Önümüzdeki aylarda nasılsa çok şeyleri ondan saklamak zorunda kalacaktım. "Onun yanına taşıyorum."

"Şu yavaş hareket et konusunda ikimiz farklı şeyler anlıyoruz," diye karşılık verdi Edward lafı dolandırmadan.

"Philip'le hiç birlikte yaşamadık. Bu hatayı Smith'te yapmayacağım." Bu acınası bir bahaneydi ve bunun karşısında Edward'ın

tepkisi dudaklarını inceltmesi, onun da hemfikir olduğunu kanıtlıyordu.

"Birkaç tane modelist beni aradı," diye değiştirdi Lola konuyu. Ona minnettarlığını ifade eden bir gülümseme bahşettim.

"Peki, kim?"

Lola birkaç tane isim sıraladı, fakat düşüncelerimle başka bir yerdeydim.

Yarın Bless'e yoğunlaşmalıyım, ancak şu anda eve getirdiğim bütün bu değişikliklerden dolayı kafamın içi vızıldıyordu. Smith, şimdiye kadarki yaşantımı bütünüyle değiştirecek olan teklifi yaptığında bunları önceden görmüştü. Bu yüzden kararı resmen benim ellerimin içine bırakmıştı. Çünkü nihayetinde sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Tek tesellisi ise, bunları yaşarken onun yanımda olmasıydı.

* * *

Arabanın içine yayılmış olan nahoş gerginlikten kaçmak için jet yorgunluğu şahane bir bahaneydi ve hızlı bir şekilde vefakâr arkadaşlarımdan vedalaştım. Evime ulaştığımda çantamı yere bıraktım, kapiya yaslandım ve cesaretsizlik hissine karşı savaştım. Edward'ın eleştirisi beni zorluyordu. Bir arkadaşımın kavgalı olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Üstelik bir erkek yüzünden.

Zaten bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ama şimdilik Edward'ın eleştirisini sineye çekmek zorundaydım ve Smith beni şehrin diğer sonunda bekliyordu. Uçakta uymuş olmamdan dolayı kendimi zinde hissediyordum ama buna rağmen yorgun. Yarın dinç olurdum ve işimi yoluna koyardım, ama bu akşam son yirmi dört saat içerisinde gelişen olayları hazmetmem gerekiyordu.

Bakışlarım açık mutfakta dolaştı. Bu ev ve buna çok benzer başka bir ev, son bir buçuk senedir benim yuvam olmuştu. Ancak normalde kapıdan girer girmez duyduğum huzurun yerini şimdi bir huzursuzluk almıştı. Ben artık buraya ait değildim fakat ait olduğum yer Smith'in evi miydi? Şu anda iki yerde sanki bir şekilde sadece uyuma yerleri gibi geliyordu bana.

"Seni duyduğumu biliyordum." Teyzem ipek pijamalar için oda-ya geldi. "Yorgun görünüyorsun."

"Hem evet hem hayır," diye karşılık verdim, teyzem bir şişe şarabı eline aldığı anda. "Bana lütfen koyma."

"O halde senin şerefine bir kadeh içeceğim," diye cevap verdi kuru bir ses tonuyla. "Gezinin nasıl geçtiğini sorabilir miyim?"

"Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum." Bir sandalyeye oturdum ve dirseklerimi masanın üstüne dayadım.

"Röportaj nasıl geçti?" diye sordu teyzem, kendisine bir kadeh doldurdu ve yanına oturdu.

Burnumdan soludum. Seyahatimin asıl nedeni şu anda en az ilgi çekici kısmı oluşu, bu nasıl mümkün olabiliyordu?

"Bir hayal kırıklığıydı. Genel yayın müdürü birinci sınıf bir kaltak çıktı."

"Neyse, hiç değilse bu tür insanlarla nasıl baş edildiğini biliyorsun."

"Mademki şu anda annemden bahsediyoruz, seni aradı mı?" Cevabı çoktan biliyordum.

"Her gün." Jane sinirli bir şekilde dudaklarını büzüştürdü.

"Üzgünüm. Yarın bununla ilgileneceğim." Nahoş görevler listesine eklenecekti. Annemin mülkle alakalı evraklarına henüz bakmamıştım. Aslında evrakları kontrol etmesi için abime vermek

istiyordum. Ancak Atlantik'in diğer tarafına gitmek zorundaydım. Yavaş yavaş annemin yolundan çekilmeyi sanat haline getirmiştim.

"Önemli değil. Zaten benim başka bir işim yok ki. Frederick yeni bir eseri tamamlamak için kendisini stüdyoya kapattı."

İçinde sıkışmış olduğum kaosa rağmen sırtıtmak zorunda kaldım.

Jane'in fethinden bahsederken dinlemek, dünyanın en güzel oyalanma taktiği idi. Ancak onun vahşi hikâyeleri bile kendi romantik karışıklıklarımı düşünmekten tamamen alıkoymuyordu.

"Sen bir zamanlar evliydin değil mi? Peki, ama neden?" diye patlayıverdim aniden.

Jane düşünceli bir halde kadehini elinden bıraktı. "Bunu sebez sormuyorsun?"

Yüzüm kızardı, ama başımı sallamayı başardım.

"Evliydim ve değildim de." Jane başını salladı ve içini çekti. "Eşlerim vardı, Belle. Ama aslında hiçbir zaman gerçekten evli olmadım. Bu kulağa çalınca geliyor, öyle değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim ve gülmesine katıldım.

"Erkekler evlenme teklifi ettiler ve bende onları kabul ettim. Bazıları öldüler, diğerleri ise beni terk ettiler ama hiçbirleriyle kendimi gerçekten evliymiş gibi hissetmedim."

"Muhtemelen bu kendini zaman zaman yaşlı bir bakire gibi ve bazı zamanlar boşanmış bir kadın gibi davranmanı açıklıyor." Jane'nin sevgililerine karşı olan tuhaf hayalleri beni zaten her zaman eğlendirmiştir, bazı zamanlarda da ama oldukça şaşırtmıştır.

"Bazı günlerde diğerinden daha fazlası oluyorum." Jane kadehine vurdu. "Şimdi de mutlaka neden böyle olduğumu öğrenmek istiyorsundur."

Kesinlikle, çünkü bazı insanların neden evlendiklerini ve bazı-
larının bunu yapmadıklarını anlamak zorundaydım. Belki de var
olmayan cevapları arıyordum, buna rağmen bu hakkında benimle
konuşmak isteyen herkesi dinlemek istedim.

"Bir zamanlar bir adamı sevmiştim. Ve şayet bu senin için hü-
zünlü bir hikâyenin başlangıcı gibi geliyorsa, işte o zaman haklısın."

"Ne oldu o adama?" diye sordum sessizce.

"Yaşam. Gurur. Korku. Hiç tutmak niyetinde olmadığın bir sözü
vermektense, tepeden tırnağa kadar âşık olup ve belirli bir insana
güvenmek çok daha kolaydır. Bunun için insanın güvenmeye ihti-
yacı vardır."

"Ve sen de ona güvenmedin mi?"

"Ben kendime güvenmedim," diyerek açıklık getirdi Jane ve
platin sarısı saçlarını sıvazladı. "Ve nihayet kendimden emin ol-
duktan sonra, geç kalmıştım. O, başkasıyla evlenmişti."

"Onu özölüyor musun?"

"Her gün. Pişmanım. Sevgililerim beni oyalıyorlar, fakat hiç
kimse onun yokluğunda ardından bırakmış olduğu boşluğu doldu-
ramadı. Belki de bu yüzden her seferinde, bir adam bana evlenmek
isteyip istemediğimi sorduğunda, evet demişimdir. Belki de bir
gün geriye düşünerek, aynı pişmanlıkla bu ilişkiyi hatırlamaktan,
korkuyordum."

"Eğer elinde olsaydı, sonradan bazı şeyleri değiştirmek ister
miydin?"

"Ben bu dünyada diğer birçok insandan daha fazlasını gören
yaşlı, varlıklı bir kadını. Bu yüzden cevabını hayır olarak vermek
yerinde olurdu. Ama evet. Şayet zamanı geri alabilseydim, bazı
şeyleri farklı yapardım."

Jane omuzlarını silktili, bakışları bilinmezli içinde kayboldu. "Belki de bir gün bundan pişmanlık duyardım. Ama hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Belki de beni hala zorlamakta olan şey budur."

Jane oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve bakışlarını yeniden bana doğrulttu. "Ve şimdi bana bunu niçin sorduğunu söyle."

"Çünkü korkuyorum." Yutkundum. Dünyadaki en çok istediğim şeyden korktuğumu itiraf etmek hiçte kolay gelmiyordu bana ve tam olarak bunu istediğim için.

"O zaman sana şu öğüdü vereyim, *seni korkutan neyse onu yap*. Bu seni canlandırıyor. Ayrıca bir ilişki yürümüyorsa eğer bununla başedebilir insan. Sevgilisinden vazgeçmek çok daha zordur." Jane masanın üzerinden elimi tuttu. "New York hakkında çok daha fazla şey anlatacağını tahmin ediyorum."

"Evet," diye fısıldadım. Fakat bunun hakkında konuşmak için henüz hazır değildim. Öncelikle nasıl karar vereceğime dair bu konu hakkında kendim netlik kazanmam gerekiyordu.

"Bunun hakkında anlatmak istersen, ben buradayım." Jane beni sıkıştırmadı.

Gözlerime yaşlar hücum etti ve Jane'nin elini sıkı sıkı tuttum. "Teşekkür ederim."

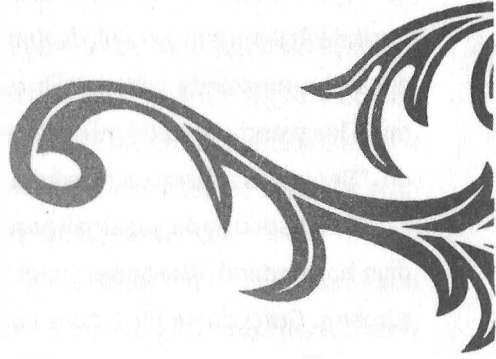
"Eğer hatalarımla yaşamak zorundaysan, hiç değilse sen bunlardan ders çıkart." Jane hafiften elimin üzerine vurdu, ardından elimi bıraktı. "Şimdi bir kadeh şarap ister misin?"

"Hayır. Görmem gereken birisi var."

"Bunu tahmin etmiştim," diye karşılık verdi Jane anlayış içinde. "Kalbine güvenmekten korkma, Belle. O senin pusulan, bırak seni o yönlendirsin."

Başım vızıldadığı halde başımı salladım. Sakin durup ta kalbi-

min ne istediğini hissetmeden, onu nasıl takip edecektim ki? Şu anda kalbimin beni sadece Holland Parkta bir yere çektiğini biliyordum. Ondan sonra ne gelirdi, bunu bilmiyordum. Ama her bir seyahat, tek bir adımla başlar. Ve bu ilk adımı atmaya hazırdım.

20. Bölüm

Onunla ilk kez karşılaşıyorduk, fakat anlaşmamızda herhangi bir şeyin değişeceğinden endişe duymadım. Ona sadece geçmişimden kurtulmak istediğim için yönelmiştim ve Hammond'un mahvettiği insanlara karşı kendimi sorumlu hissettiğim için. Bu arada artık bunlardan hangisi daha önemli olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Onun karşısına oturduğumda bana içecek bir şeyler ikram etmedi. Selamlaşmak için ona elimi uzatmadım. Bizim ilişkimizde asla nezaket ifadeleri var olmamıştı ve bugünkü gün de bir istisna teşkil etmedi.

"Ben kendimi açıkça ifade etmiştim." Bu buz gibi bir karşılamaydı, fakat ona ait bu sabahki SMS den sonra, kendimi buna hazırlamıştım.

Hiç şüphe yoktu ki birdenbire Belle'nin havalimanında ortaya çıkmış olduğum çoktan ona ulaşmıştı. Bu Belle'nin arkadaşları bizi birlikte görmüş olduklarının sonucuydu. Belle dün gece dolu valiz-

lerle evimin, bizim evimizin, önünde durduğu için, şimdi acilen sonuçlarla ilgilenmem gerekiyordu. Koltuğumun koluna sıkıca sarıldım, ancak bu meselede çekingenlik özelliğime uyumuyordu. Sadece onun karşısında kendimi müdafaa etmem bile beni sinirlendiriyordu. "Benim kararlarım sadece beni ilgilendirir."

"Fakat sonuçlarla yaşamak zorunda olan tek kişi siz değilsiniz," diye homurdandı Alexander sinirli bir halde, az önce soğuk ve ketumken. Gerçi böyle bir tutum bir kralın hakkıydı, ancak bundan dolayı ona hayranlık duymadım. Alexander omuzlarını agresif bir şekilde arkaya doğru bastırdı. Aşağı yukarı aynı boydaydık, ama benzerliğimiz bununla kalmıştı bile. Her birimiz kendimizi o büyük kuklacı zannediyorduk ve diğerini sadece oyundaki figür olarak görüyorduk.

"Bu cadı avına katılmaya hazırdım," diye hatırlattım ona sessizce. Eğer Alexander hâkim olmak istiyorduysa, ona bu alanda her şeyin insanın kendisini kontrol etmesine bağlı olduğunu gösterirdim. Alexander bunu bizim süre gelen uzun ve kirli iş birliğimiz akışı içinde asla anlamamıştı. Onun yükselişini ve düşüşünü ve sonunda tahta çıkmasını izlemiştim. Bu gelişimeye saygı duyuyordum, fakat onun kararlı çıkışının arkasındaki gerçeği de görüyordum. "Ben onu seçmedim, onu bana gönderdiler."

"Ve hangi niyetle gönderildiğini anladıktan sonra, onunla buluşmaya devam ettiniz," diye sitem etti Alexander. Alexander'ın mavi gözleri şimşekler çakıyordu. "Beile Stuart'la ilişkinizi bitirmek için talimat aldınız."

Öne doğru eğildim ve ellerimi düz bir şekilde masanın üzerine koydum.

"Ben İskoç'um. Bizler hiçbir zaman krallar tarafından emir al-

maktan hoşlanmadık."

"Aklanmanız için bunu bana gelmeden önce düşünmeliydiniz."

"Benden bilgi istediğiniz için ben sizin yanınıza geldim. Bunları size teslim ederek, mesleki duruşuma ait temel prensiplere karşı gelmiş oldum." Eğer sakinleşmeyi başaramazsam, sonunda sözlerimden daha fazlası için pişmanlık duyacaktım.

Alexander bana korkutucu bir şekilde baktı. Eylemlerimden ne kadar çok nefret etmesi tıpkı Belle'nin güvenliği hususundaki endişeleri kadar apaçıktı. Onun küstahça emirleri karşısında düşündüklerimi göstermeyişimin tek sebebi, sonuncu nedendi. Kravatımın düğümünü gevşettim ve arkama yaslandım. Aramızda ki mesafe ne kadar çoksa o kadar iyiydi.

Onun güvenliği açısından.

"Kendinizi onunla birlikte herkese göstermeye devam ettiğiniz sürece, ona güvenlik tahsis edemem." Alexander beni uyarmak açısından bunları söyledi, fakat bu gereksizdi.

"Bunun bilincindeyim, emin olun." İçimde biriken gerginliği azaltmak için yumruklarımı sıktım ve eklemelerimi çıtlattım. "Kendim de gelecekte onun güvenliğiyle ilgileneceğim."

"Bugüne kadar hiç bununla ilgilendiniz mi ki?" Alexander kollarını başının arkasında birleştirdi, sandalyeyle birlikte döndü ve pencereden dışarıya baktı.

Bahçesinin manzarası onu sakinleştirmesini umdum. "Siz ayrıcalıklı bir hayat sürdürünüz," dedim. "Siz hiçbir zaman birinden güvence istemek zorunda kalmadınız. Bunu anlamanızı beklemiyorum, fakat saray duvarlarının dışındaki hayat biraz farklı görünüyor, dışarıda hiçbir şey ve hiç kimse tek adamın kaprislerini takip etmiyor."

"Yoksa siz onun güvenliği konusundaki endişemin, bir kapris olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Alexander yeniden bana yönelmesi için zahmet etmedi bile. Onun için diğer hizmetkârlarından daha önemli değildim. "Siz düşündüğümünden daha da soğukmuşsunuz ve bununla birlikte sizi her zaman kalpsiz bulmuşumdur."

Alexander sözünü bitirmeden önce ben sandalyeden fırlamıştım bile. Ellerimi masaya vurdum, ancak Alexander bana dönmedi. "Ne yaptığınızı bilmediğinizi düşünüyorum, yoksa bu mesele çoktan hal olmuştu," dedim Alexander'ın sırtına doğru. "Size aylar öncesinden onu suçlarından dolayı hesaba çekmeniz için ihtiyacınız olan şeyleri vermiştim. O zaten şah konumundaydı, fakat siz hiçbir şey yapmadınız."

"Bizler satranç oynamıyoruz, Smith. Ve size kral olduğumu hatırlatmak istiyorum. Bir tehdidin ortadan kaldırılıp kaldırılmayacağına ben karar vermek zorundayım."

"Peki, sizi engelleyen nedir? Hammond'dan vazgeçile bilinir. Ve o olmayınca başka bir tehditte kalmıyor. Yerine geçmek için yetiştirdiği kişiler ise onu ele verdiler."

Alexander şimdi bana döndü. Karşısında nasıl kurulduğumu fark ettiğinde, yüzü taşlanmış bir hal aldı sanki. "Böyle bir aldatma yeteneğine sahip bir adama gerçekten güvenemeyeceğimi, mazur görmelisiniz."

"O suikastla benim bir alakam yoktu." Bunu ilk kez savunmuyordum ve son olmayacakmış gibi bir his vardı içimde. Alexander paranoyak olduğu sürece. Bundan daha da sağlam bir delil olsa da tehlike oluşturan kişinin tek Hammond'un olduğuna dair onun ikna olmayacağı çok açıktı. "Onun, canavarın başı olduğunu biliyorsunuz. Boynunu vurursanız, geri kalanı da ölecektir."

"Onun boynunu öylesine vurmak istemiyorum." Alexander dış-
lerini birbirine sıkı sıkı bastırarak konuştu. "O azap çekmeli. Onun,
korkmanın ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum."

"Durum böyleyse, insanların hayatını riske eden kişi ben de-
ğilim." Bir adım geri attım ve başımı salladım. Şimdi bende tıpkı
Alexander gibi iğrendiğimi gösterdim. "Bu meselenin tamamını
bitirmek sizin elinizde ve sizde bunu yapmayı reddediyorsunuz."

"O benim babamı öldürdü."

"Takıntınızın, babanızın intikamını alma arzusundan doğru ge-
liyorumuş gibi davranmayalım. Bunu çoktan geçtik. Bu çılgınlık."

Bıkmıştım artık. Bu kedi fare oyunundan bıkmıştım artık. Alexan-
der beni hedef tahtası yapmıştı. Ve şimdi aynısını Belle'yle yapı-
yordu.

Alexander tüm şaşkınlığıma rağmen, "Haklısınız," dedi. "Bu
mesele babamla çok alakalı değil. Ama şayet benim Hammond'un
kaderiyle olan özel bağlantım ortaya çıkarsa, bütün bu hikâye bu-
nun üzerinde asılı kalır. Babasının katilinden intikamını alan bir
adamı kim suçlayabilir ki? Bir katili öldüren bir adamı kim yargıla-
yabilir ki? Bu ulusal bir güvenlik sorusudur."

Alexander'ı, "Ama sizin için bunun fazlası var," diye sıkıştırdım.

"Bu mesele çok daha özel!" diye tısladı Alexander. "Sizden,
Hammond'un düşüncümün olduğu gün Daniel'i kullanmış olduğu-
nu öğrendim. O gün hedef ben değildim, aynı şekilde babamda de-
ğildi. Henüz anlamadığım nedenlerden dolayı Hammond, Daniel'in
kanımı öldürmesini istedi. Bu yüzden babamın cinayetini ona ödet-
mek istiyorum, çünkü kanımı öldürmesini emreden kişi nihayetin-
de kendisiydi."

"Bunu anlayışla karşılıyorum." Ve bu gerçektir.

"Bu beni şaşırttı." Alexander ellerini kucığına koydu ve düşünür bir ifadeyle beni inceledi, sanki beni ve gayelerimi okuyormuş gibiydi.

"Durumunuzdan dolayı bana sempati duyup duymadığınız umurumda değil, fakat daha fazla geri durarak ve hiçbir şey yapmanıza daha fazla seyirci olmayacağım." Yoksa Alexander tam olarak bunu mu amaçlıyordu? Şayet beklerse, o halde zorunlu olarak bizden birisi bu meseleyi ele almalıydı. Bir kral ellerini neden kirletsin ki?

"Onun eziyet çekmesini istediğimi söylemiştim size. Babarıdan ya da bana yapmış olduklarından dolayı değil, bilakis Clara'nın canını almak için bunu üç kez denediğini ve bundan zerre kuşku-mun dahi olmadığını bildiğim için. Daniel'in ahlaksız sapkınlık fikrini besleyen oydu. Bir kez değil aksine iki kez. Ve bununla başarılı olamayınca, Clara'yı yoldan süpürmek için bir infaz ekibini yolladı. Nedeninin öğrenmek istiyorum ve sonra canlı canlı onun derisini soyamak istiyorum."

"Ama bunun için Clara'nın hayatını riske etmeye değer mi? Siz-de tıpkı benim gibi kalpsizsiniz." Sözlerime sınır koymadım, çünkü makul argümanların bu adamı beynine kazımış olduğu sabit fikrinden vazgeçirmeyeceğini şimdi anlamıştım.

Alexander parmaklarını öylesine kenetlemişti ki tepeleri bembeyaz kesildi. "Bunu, sözüm ona kendisi için değerli olan kadının hayatını riske atan adam söylüyor."

"Ben Belle'yi seviyorum. Ve onun içinde bulunduğu tehlikeyi, hafife almıyorum. Size yakışan, Clara için endişelenmeniz."

"Clara benim karım," diye geri atakta bulundu Alexander. "Ve hal böyleyken, bu sadece beni ilgilendirir."

"Ve Belle de benim karım," diye patlayıverdim. "Ve lanet olsun bu da aynı şekilde beni ilgilendiriyor. Endişe ettiğim tek kişi o."

Alexander suskun kaldı ve beni inceledi, sanki ciddi olduğuma dair emin olmak istemiş gibiydi.

"New York'ta evlendik," diye devam ettim soğuk bir ses tonuyla. "Onsuz yaşamayacağım. Ne kralın uğruna ne de vatan uğruna."

"Böyle olması, bu işi zorlaştırıyor."

Bu çok hafif kalıyordu. "Bana yeni bir şey anlatın."

"Onu siz koruyacaksınız." Alexander nefesini dışarıya verdi ve şakağını ovuşturdu. "Ve bunda sizi sadece kısıtlı bir şekilde destekleyebilirim. Hammond bunu elbette öğrenecektir."

"Bunu düşündüm, ama aynı zamanda bu meseleyi bitirmek üzere olduğumuzu da düşünmüştüm."

"Bunu şimdi yapmak zorundayız." Alexander birdenbire gerçekten de kendim için fayda sağlamayacak nedenlerden dolayı hareket ettiğimi anlıyor gibi göründü.

"Evlilik", Alexander'a bir kapı açan bir kod kelimesi gibi göründü. Rakip güçler birdenbire sürpriz bir şekilde birleşince, odanın içindeki hava değişti. Biz birbirine karşı otoritelerini konuşturan iki adam değildik artık. Görevimize başladığımızdan bu yana ilk kez karşımda oturan adamda bir müttefik gördüm.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Sizi hiçbir zaman bir şey için zorlamak istemedim."

"Belki de bunu yapmalıydınız. Sanırım onun sizin için ne kadar önemli olduğunu hafife aldım."

"Sizin durumunuzda yanlış bir değerlendirme tehlikeli olabilir." Alexander'ın sadece kendi küçük intikamı karşısında sorumlu olmadığını, sözde sevdiği insanlara karşı da sorumlu olduğu konusu

ona hatırlatılmalıydı. Bu konu hakkında onu bilinçlendirdiğim için kesinlikle özür dilemezdim. Karımın güvenini sağlamak için gerektiren hiçbir şey için özür dilemek istemiyordum.

"O halde bize sadece birkaç gün kalıyor." Alexander cep telefonuna sarıldı ve bir SMS yolladı. "Bu bilginin gizli kalacağına dair önleminizi aldınız, öyle değil mi?"

"Evet." Belle ve ben bu evliliği en iyi arkadaşlarımızdan dahi gizli tutma konusunda anlaşmıştık. Bununla birlikte bu mutlu haberi verecek kimsemde yoktu zaten. Tam tersi Belle için geçerliydi. Ama onun için sevdiği insanları aldatmak kolay olmamasına rağmen, bana karşı gelmemiştii. Korkarım ki bu karar onun içini kemiriyordu.

"Hammond bunu yine de öğrenecektir. Buna hazırlıklı olun. Size neden her seferinde Clara'nın peşinde olduğunu anlamadığımı anlatmıştım. Benim tek teorim, bana bu şekilde isabet etmeye çalışması." Alexander başını salladı, Hammond'un nedenleri onun için anlaşılır gibi değildi. "Şayet Clara'ya karşı ilk saldırıdan sonra arkasının geleceğini bilmiş olsaydım, onu korumak için her şeyi yapardım. Belki ondan vazgeçerdim bile."

"Ama bunu yapmadınız," diye kaydettim.

"Durumun tam boyutunu anladığımda, Clara çoktan benden hamile kalmıştı bile."

Alexander'ın gözlerinin derinliklerine baktım. Onun gibi sahiplenici bir şekilde seven hiçbir adam, sırtını öylesine dönemezdi. "Peki, ya hamile olmasaydı?"

"Bu tür spekülasyonlarla zamanımı harcamıyorum. O benim hayatım. Seçimimi ondan yana kullandım."

"O halde şimdi onu korumak için gerekenlerin yapılmasına ka-

rar verin." Bu kez emirler veren kişi bendim. Alexander'ın intikam hususundaki hırsı aşılması gerekiyordu. Hızlı bir çözüme ihtiyacımız vardı. Hepimizin iyiliği açısından.

"Öyle olmalı."

Bu söz, Belle'ye vermiş olduğum söz kadar esaslıydı. Beslemekte olduğum bütün şüpheleri ortadan kaldırdı.

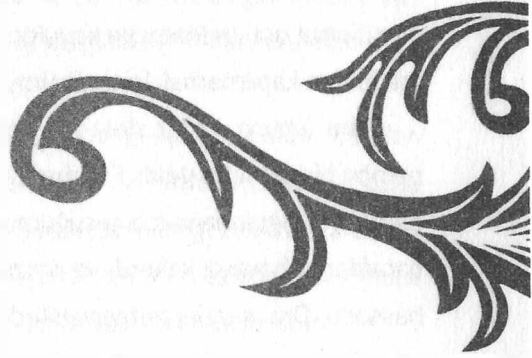
Ayağa kalktım ve Alexander'a elimi uzattım. Alexander elimi yakaladı ve anlaşılmamızı mühürledi. İçimi huzur kapladı. Hayalini kurduğum hayat gerçekleşecek kadar yakın görünüyordu nihayet.

Gitmeye yöneldim, fakat kapıya ulaştığımda, kendimi birdenbire Alexander için her şey demek olan kadını karşısında gördüm. Clara, Alexander'ın bürosunun önündeydi. Görünüşe bakılırsa bizi dinlemişti. Kendini korurcasına kollarını beline dolamıştı ve soru soran gözlerle bana baktı. Fakat aradığı cevapları ona veremiyordum. Bu kadını tanı mıyordum, ancak Alexander için ne kadar değerli olduğunu biliyordum ve benim karım için. Bu yüzden başımı eğdim. Bu bir savunma hareketi değildi, Clara'nın yüzünde endişe okunuyordu. Alexander bütün bunları ondan uzak tutmuştu. Clara'nın solgun, donakalmış yüzü bunu bariz bir şekilde belli ediyordu. Onu kollarıma almayı isterdim. Fakat bu şimdi Alexander'ın işiydi. Onun ve Alexander'ın arasına girmeye cesaret edemedim, kısa bir an için bile.

Hepimizin korkularımızla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Onları daha fazla görmezden gelmemeliydik ya da karşısında boş boş durmamalıydık. Sadece onun da âşık olduğum kadın kadar güçlü olduğunu umut edebiliyordum. Ancak Clara'nın hakkında çok şey bilmememe rağmen, onun gerginliklerde ve felaketlerde, insanların arasında nasıl tutumunu koruduğunu görmüştüm. Alexander

bunca zamandır ondan gerçeği saklamakla bir hata işlemişti. Şimdi sonuçlarla uğraşmak zorundaydı.

Hepimiz bunu yapmak zorundaydık.

21. Bölüm

Tüm bu e-mailleri halletmem imkânsızdı. Görünen o ki geçen ay iletişime geçmiş olduğum bütün insanlar, ben New York'tayken benimle bağlantı kurmak istemişler. Lola sadece birkaç tane modelistin haber bıraktıklarından bahsetmişti, oysaki aksine tüm modelistler haber bırakmışlardı. Belki de zamanımı daha çok çalışarak geçirmeliydim, transatlantik kaçışımı Smith'le yatakta geçirmektense.

"Sen güçlü, becerikli bir kadınsın," dedim sesli bir şekilde, sadece bunu duymak zorunda olduğum için, buna tamamen inanmasam da. Buna muhtemelen her şeyi tekrar kontrol altına aldıktan sonra inanacaktım.

Öğlene doğru cep telefonum titrediği sırada, laptopumu odanın içine rastgele fırlatmayı düşündüm.

Uğrayacağım, tamam mı?

Clara'ya bunu oldukça hoş karşılayacağıma dair cevaplandırdım. Sonra onu beklemeye koyuldum ve bilgisayarı duvara fırlatma fikrine kapılmamak için, gözümü bir daha kapıdan ayırmadım.

Clara ağzına kadar dolu bir bebek çantasıyla ve kucağında pembe bir demetle geldi. Elisabeth'i anında kollarından kaptım ve en içten duygularla vaftiz çocuğumu bağrıma bastırdım. Elisabeth bacaklarını havaya kaldırdı ve omzuma sokuldu. O küçüktü ve hassastı. Onu saatlerce taşıyabilirdim. İçgüdüsel olarak onu bir o yana bir bu yana sallamaya başladım.

"Dikkat et, yoksa bluzuna tükürür," diye uyardı Clara beni, yakınımızda durarak.

"Sorun değil," diye gurladım ve Elisabeth'in kadife gibi yumuşak alnını öptüm.

"Bu Belle teyzen için önemli değil."

Clara bana bir tükürük mendili uzattı ve onu aldığımda ve Elisabeth'in küçük kafasının altına yerleştirdiğimde, Clara kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordum ve bebekle koklaşmaya devam ettim.

"Sende bebek ateşi var," diye belirtti Clara.

Alt çenem aşağı düştü. Bütün akılsız suçlamaların arasında muhtemelen bu en saçma olanıydı. Girişimci ateşi? Evet. Ayak-kabıllara karşı acımasız bir tutku? Kesinlikle. Sırılsıklam âşık? Tartışmasız. "Onu kucağıma almak istemeseydim, bu hoşuna gider miydi?"

"Hayır." Clara başını salladı ve kollarını uzattı.

"Ama şimdi onu tekrar alacağım."

Gözlerimi kıstım ve yana döndüm.

"O hep senin yanında ve ben bir hafta yoktum."

"Bu da söylediklerimi kanıtlıyor." Şayet Clara ağzının içine pamuk petlerini tıkamış olsa da söylediği sözler daha kuru olamazdı. "Bu arada seyahatin nasıl geçti?"

Ona doğru döndüm ve onu şüphe içinde inceledim. Benden sadece Central Parktaki ziyaretimden ya da röportajımdan daha fazlasını öğrenmek istiyordu. İlk bakışta mavi gözleri rüzgârsız bir günde deniz gibi ıslık, ıslık görünüyordu, ancak o sakın yüzün arkası kaynıyordu. Bunu görememek için onu çok iyi tanıyordum.

"Anlatacak çok bir şey yok." Ona yalan konuşmaktan nefret ediyordum. Bu yalanın içimde yayılmasında, mideme vurmasından ve göğsümü sıkıştırmamasından nefret ettim. Böyle bir şeyi daha öncede yapmıştım, aşk acısının büyümesini engellemek için ondan Alexander'ın mektuplarını saklamıştım. Ama bu kez özverili bir bahane sunamazdım. Kendime ait geçerli sebeplerim olsa dahi. Ve solgun yüzünde beliren acı dolu ifadesine bakılırsa, gerektiğinden çok fazlasını biliyordu.

Derin bir nefes aldım ve en doğrusu olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, "Smith'le yine birlikteyim."

Clara başını salladı, fakat bununla birlikte nasıl yutkunduğunu gördüm. Daha fazlasını biliyordu.

Hazreti İsa, neyi biliyordu ve neden?

"Bu sabah oldukça tuhaf bir kavgaya kulak misafiri oldum. Alexander'ın kapısından geçiyordum ve içeride misafiri vardı."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim, ardından geriye bir adım attım ve çalışma masasının sandalyesi bacaklarıma vurduğunu hissettim. Muhtemelen oturmam daha yerinde olacaktı, üstelik kucagımda bebek varken.

"Alexander, daha önce hiç görmediğim bir adamla konuştu,"

diye devam etti Clara kırık bir sesle. "Ve onlar kavga ettiler. Düşün günümüzde olanlar hakkında. Eğer bunların hepsinden haberin varsa, sözümü böl."

"Clara, benim... haberim yok..." Clara'nın bana anlattıklarına inanamadım. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmediğimi inanmak zorundasın."

Clara sinirli bir halde gözlerine dolan yaşlarını silerken, "Hiçbir şey mi?" dedi. "Çünkü bu adam seni tanıyor ve anlaşıldığı üzere sana yakın biri."

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmayacaktım. Clara, Smith'le karşılaşmamıştı, fakat Alexander'ın çalışma odasındaki misafirin o olduğunu düşünecek kadar bir şeyler öğrenmişti. Clara'nın sözlerinin anlamını algıladığımda, bu bana bir tokat gibi geldi. Smith ve Alexander. İnanılmaz.

Demek ki Smith, biz daha tanışmadan uzun zaman önce bu meseleye karışmıştı. O ikisi, ben Smith'i tanımadan çok daha önce, birbirini tanıyorlardı. Ve birdenbire Smith'in doğruluk payı içeren sözleri bir resim oluşturdu. Bu, severek uzaklaştırmak istediğim bir gerçeğe çıkıyordu. Clara ve Alexander'a yaklaşmak için beni Smith'e göndermişlerdi. Ve beni geri çevirmiş olması sadece beni korumak için değil, aynı zamanda o ikisini korumak içindi.

Elisabeth kollarımda ağlamaya başladı. Daire biçimden sırtını ovuşturdu ve bir an için beni de böyle tutmalarını diledim. Onun gibi masum ve dertsiz olmayı isterdim, sadece temel ihtiyaçlarıma bağlı olmayı. Çünkü artık neye ihtiyacım olduğunu ve ne istediğimi birbirinden ayırt edemiyordum.

"Artık bana karşı dürüst ol. Hemen." Clara'nın sertliği beni yeniden gerçeğe döndürdü.

Daha önce onu hiç bu şekilde görmemiştim. Korkuyordu, bu yeni bir şey değildi, ama buna cesareti de ilave oldu. Ona ne dersem diyeyim, bununla baş edebilirdi. En iyi arkadaşım her zaman böyle değildi.

"Smith. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Duraksadım ve Clara'nın yüzünde benden nefret etmediğine dair emareler aradım. Ne yazık ki boşuna. "O, Hammond isminde bir adamı mahkeme önüne çıkartmaya çalışıyor."

"Hammond?" diye tekrarladı Clara dehşete düşmüş bir halde. "Kuyumcuyu mu?"

"Adam kuyumcudan biraz fazlası," diye açıkladım ifadesiz bir şekilde. Bu anda, Lola'yla bahsetmiş olduğumuz büro barını doldurmak için fırsatının olmasını diledim.

Bu kez sandalyenin üstünde titrek bir halde oturan kişi Clara'ydı.

"Bunu anlamıyorum."

"Doğrusu bende anlamıyorum." Sadece bunun benim için ne kadar ciddi olduğunu anlamasını umut ettim.

"Başka ne?"

Clara'nın çalışma odasının kapısının önünde çok daha fazla şeyler duyduğuna dair bir izlenim vardı bende. Bizim ilişkimizin bu şekilde bir sınavdan geçmesi canımı acıttı. Şimdiye kadar neier öğrendiğinden haberim yoktu, bu yüzden benim için tek bir şans vardı, zarar almadan sorgusunun üstesinden gelmek, bildiklerimin hepsini ona anlatmak zorundaydım.

"Onun Alexander'la birlikte çalıştığından haberim yoktu." Bu konuya hemen açıklık getirmeyi önemli buldum. O ikisinin birbirlerini tanıdıklarından bile haberim yoktu.

"Ki dur. Bu çok da doğru değil," diyerek kendimi böldüm. "Smit-h'in tanıdığı bir kadın, ikinizi tanıdığından bahsetmişti. Ama buna şimdiye kadar hiçbir anlam yüklemedim."

"Kim?" diye sordu Clara mezarlık ses tonuyla.

"Georgia Kincaid."

Clara'nın benzi attı. Bana daha başka bir şey söylemesi gerekmedi. Onu benim kadar iyi tanıyordu, bunun anlamı ise çokta iyi tanı mıyordu. Ancak ikimiz onun hakkında en önemli şeyi biliyorduk. Ona, onu nereden tanıdığını sormayı çok isterdim, fakat Clara'nın sandalyeye nasıl sıkıca tutunduğunu gördüğümde, bundan vazgeçtim.

"Sanki onu gerçekten tanıyormuş gibisin." Espri olarak düşünülen, ortamı yumuşatmadı.

"Daniel evimize zorla girdikten sonra, Alexander onu benimle ilgilenmesi için işe almıştı. Görünüşe göre harika bir iş çıkardı ve Daniel'i en iyi şekilde bilgilendirdi. Sonunda düşüncümüzde muhafızlardan geçmeyi başardı."

"Georgia'dan hoşlandığımı söyleyemem."

"Ama bu olan her şeyin bir açıklaması değil ki." Clara konuşurken tırnaklarını yedi.

Ayağa kalktım ve Elisabeth'i ona geri götürdüm ki elleri oyalansın diye. Clara kızını aldı, onu kendisine yakınlaştırdı ve yüzünü bebeğin başına koydu. Yeniden başını kaldırdığında, yanakları göz yaşlarından dolayı ıslaktı.

"Her şey iyi olacak," diye fısıldadım ve buna kendimde inanmak isterdim.

"Gerçekten mi? Çünkü her şey yanlış gibi geliyor bana. Alexander'ı sorguya çektiğimde, neredeyse benimle konuşmak istemedi

bile." Clara'nın sözleri hıçkırık tarafından kesildi.

"Ve şimdi senin de benden bazı şeyleri gizlediğini fark ediyorum."

"Bunu istemedim." Clara'nın yanına diz çöktüm ve elimi bacağının üstüne koydum. "Bunların seninle bir ilgisi olduğunu bilmiyordum. Aksi takdirde ben..."

"Sen ne yapardın?" diye sordu Clara. "Bana anlatır mıydın? Üzgünüm, ama bunu yutmam." Dizlerimin üzerinden kalkarak çömeldim. Clara'nın suçlamaları beni incitti. "Smith'in bu insanlarla işi olduğunu öğrendiğimde, seni endişelendirmek istemedim."

"Peki, onunla evlenmene ne demeli?" diye karşı atağa geçti Clara. "Bunda da mı endişelendin ve bunu bana anlatmadın?"

Ağzım açık kaldı. Demek ki Clara'nın dilinin altında olan buydu. İfşa olmanın içimde yarattığı hissi dağıtabilecek bir açıklama aradım. Ama işe yarayacak hiçbir şey aklıma gelmedi. "Biz hiç kimseye bir şey anlatmadık," dedim sessizce.

"Muhtemelen davetiye postada kaybolmuş olmalı." Belle kafasını çevirdi; gür saçları tıpkı aramızda kapanan bir perde gibi omuzlarından aşağı indi.

"Çok bir şey kaçırmadın, buna inanabilirsin. Otelin kâhyası süitimizde nikâhımızı kıldı." Bunu hatırlarken, kalbim sanki bir mengenenin içinde sıkışmış gibi hissettim. Clara'ya şimdi her şeyi anlatmak beni müdafası mümkün olmayan bir duruma sokardı. Tanrım, ona bütün detayları anlatmayı ne kadar çok isterdim, onunla kıkırdamayı ve şu anda evli olduğum için şaşırmaı. Fakat bağlantımızın koşulları nedeniyle bu imkânsızdı. Belki de yüzüğün kutusunun içinde, çantamda bulunmasının sebebi buydu.

"Ben herhangi biri değilim. En iyi arkadaşım! Kocam! Siz he-

piniz bana yalan söylediniz ve bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

"Biz seni korumaya çalıştık." Bu doğrudu. Ve bunun arkasında da durabilirdim. Clara, geçtiğimiz yıl hayal edebileceğimden daha çok korku ve acı yaşamıştı. Onu daha fazla üzmemek istemedim.

"Bana yalan söyleyerek, beni korumak mı? Sevdiğim insanlar onlara destek vereceğimi inanmıyorlar."

"Peki, bana destek verir miydin?" diye saldırdım. "Kendim dahi bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum."

"O halde bunu niye yaptın? Onun nasıl bir adam olduğunu bil-mene rağmen, onunla neden evlendin?"

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. "Onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilen, tek kişi olduğum için."

Clara sessizce, "Edward bana, onun senin canını yaktığını söyledi," dedi. Elisabeth, Clara'nın kollarının arasında tekmelemeye başladı ve Clara sakinleştirerek onun üzerine eğildi.

Aslında bu Clara'nın tek endişesi olmalıydı, çocuğu için endişelenmek. Ama hissetmesi gereken sevinci, elinden alınmıştı ve bunun sorumlusu bendim.

"Smith bu ilişkiyi bitirmeye çalıştı." Clara bir açıklamayı hak etmişti ve nüfuzlu bir adama âşık olunduğunda, her şeyin nasıl kar-makarışık bir hal aldığını bilen biri varsa, bu kendisiydi. "Ve şimdi bunu neden yapmak istediğini de biliyorum."

"Demek ki tehlikeyi biliyordun ve buna rağmen kararını onun için verdin?" Clara duyulacak bir şekilde nefes aldı. "Belle seni kandırmak istemiyorum. Kızgınlam ama aynı zamanda senin için endişeleniyorum."

"Benim korkmadığımı mı düşünüyorsun? Elbette korkuyorum.

Ama onu kaybetme korkusu daha büyük. Ve seni kaybetmek. Şu anda seni eve götürüp orada üzerine kilidi vurmak istiyorum."

"Alexander gibi konuşuyorsun." Clara burun kanatlarını şişirdi ve kendi kendime Alexander'ın bu sabah nasıl bir azar işittiğini sordum. "Buraya gelmek için gizlice kaçmak zorunda kaldım."

"Bu doğru olamaz," diye bağırdım. Ayağa fırladım ve çalışma masasının üstündeki cep telefonumu kaptım.

"Sakin ona bir SMS göndermeye cesaret etme."

Duraksadım, ikisi için hissettiğim sorumluluk duygusu beni parçaladı. Clara'yı koruması olmadan ortalıklarda gezmesine izin verdiği için Alexander manyaktı, fakat aramızda var olabilecek güveni riske etmeyi korkunç buluyordum.

"Senin daha çok tehlikelere karşı durmana izin veremeyecek kadar seni çok seviyorum. Ve sende onu çok seviyorsun," bebeği gösterdim, "onu tehlikeye atmayacak kadar."

Clara'nın gözleri iyice kısıldı. Şimdi, sevdiğin bir insanın mutluluğundansa, onun güvende olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm." Clara'nın özrümü ciddiye almadığını görebiliyordum.

Clara, ben daha mesajı yazamadan, "Benimkini al," dedi. "Norris'i ara. O beni alacak, sende Alexander'la tartışmak zorunda kalmazsın."

Kaşımı kaldırdım. "Ben Alexander'la iyi anlaşıyorum."

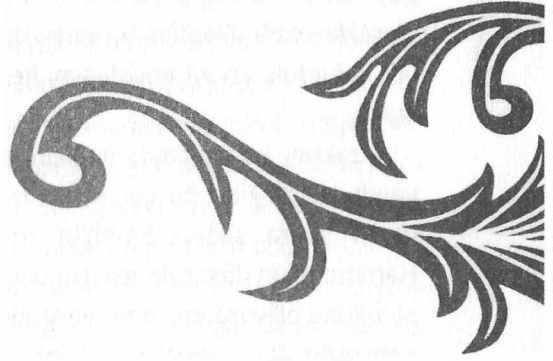
Clara sessizce, "Ben anlaşıyorum," dedi. "Onu seviyorum, seni seviyorum. Ama şu anda yalnız kalmak istiyorum. Norris bunu anlayacaktır."

Onunla tartışmamaya karar verdim. Alexander'ın özel koru-

ması, konu Clara ise, zorluklara rağmen her zaman sakin kalmasını başarmıştır ve o asla Clara'nın saçının tek bir teline dahi zarar gelmesine izin vermezdi. Bebek çantasının içinden cep telefonunu arayıp buldum, onun numarasını aradım ve ona durumu anlattım.

Hiçbir şey konuşmadan onu bekledik ve nihayet Norris, Clara'yı almaya geldiğinde, Clara bana tek bir bakış dahi layık görmedi. Selsamsız ve sarılmadan gitti.

Smith'e Londra'da bir hayatım olduğunu ve geri dönmek zorunda olduğumu anlatmışım. Ancak bu değişmiş gibi göründü.

22. Bölüm

Stüdyoda kaldım, çünkü Smith'le tartışmak için henüz hazır değildim, ama çalışmamda mümkün değildi. Akşam karanlığı çöktüğünde, son saatleri sadece bilgisayarın koruma camına bakarak ve hiçbir şey yapamadan geçirdiğimi fark ettim. Keyifsiz bir halde kendimi kalkmak ve eşyalarımı toplamak için zorladım. Gözlerim sandalyemin arkasında asılı olan açık pembe örtüye takıldı. Clara, onu unutmuştu. Trans halinde son saatlerde belirgin bir kararlılık hissettiysem de bu şimdi hiçlik içerisinde yok olmuştu. Elisabeth, Clara ve Edward onlar benim ailemdiler. Bunu gözden kaçırmıştım ve yaptığım şey onlarla olan ilişkiye telafisi olmayacak bir şekilde zarar verebilirdi.

Örtüyü aldım ve onu göğsüme bastırdım ve gözlerimi yumdum. Hür olmayı diledim. Herkes gibi.

Ancak dilekler sadece masalarda anında gerçekleşiyorlardı ve kâinatın bana bir mucize göndermesi konusunda umut beslemedim.

Elisabeth'in örtüsünü katladım ve onu çantamın içine tıktım, ardından dükkânı kapattım ve sokağın sonunda park etmiş oldu-

ğum arabama doğru yürüdüm. Yarın örtüyü geri götürürdüm ve Clara'dan özür dilerdim. Ve sonra devam etmesi için bir şekilde bir yol bulurduk. En iyi arkadaşımı kesinlikle kaybetmek istemiyordum.

Uzaktan kumandayla kapıları açtığımda, Mercedes'in ışıkları yandı. Hiç değilse bu geç saate trafik olmazdı. Clara'nın ziyaretinden sonra, sadece Smith'in verebileceği cevaplar istiyordum. Hammond'un düşürülmesi için onun büyük bir komplonun içinde olduğunu biliyordum, ama Alexander'la birlikte çalışması beni şaşırtıyordu. Aynı şekilde spontane evliliğim hakkında, Clara'nın nutukları beni üzmüştü.

Bunu gizli tutmayı onaylamıştım ve Clara'ya kendim anlatmadan önce, onun öğrenmiş olması beni çok etkilemişti. Clara'nın Smith'i bizzat tanıma fırsatı olmadan önce.

Muhakeme gücüne güvenmedim. Kendimi köklerinden sökül-müş hissettim. Smith benim çapamdı, o yoksa beni aşağı mı çekiyordu? Muhtemelen bir hata işlemiş olduğumu ve bunu kendime itiraf etmek, canımı acıttı. Bunun sebebi, hayatımdaki bu ani değişiklikleri sindirmek için zamanım olmamıştı.

Sürücü kapısını açtım ve çantamı tam yan koltuğa atmak isterken, yalnız olmadığımı fark ettim.

Hiçbir şey anlamadan, birisi beni arkadan yakaladı. Etrafıma vurup durdum ve kendimi kurtarmaya çalıştım. Ancak beni tutan eller daha da güçlendiler. Adam beni arabanın yan tarafına attı ve ciğerlerimin havasını sıktı.

Nefes alamadım bu aynı zamanda çırpınmadığım anlamına da geldi.

Adam saçımdan tuttu ve başımı geriye çekti.

"Böyle güzel bir hanımefendiye, böyle şık bir araba."

Midem isyanlardaydı ve bende gırtlığımı yükselen safrayla boğuştum, bununla beraber sesimi tekrar bulmaya çalıştım.

Çığlık at!, diye emretti bir ses derinlerimden. Ağzımı açtım fakat adam o anda elini dudaklarıma bastırdı ve imdat çığlığımı tükürü-

ğümde boğdu.

"Hayır, hayır, güzelim," diye azarladı beni adam. "İyisi mi bundan vazgeç. Seninle şimdi küçük bir gezinti yapacağız."

Güzelim. Bu sözleri bu tuhaf sestem duymak, beni aşağılamak isteyen biri tarafından ve belki de belirgin bir şekilde daha kötü şeyler planlayan bu kişi, bende bir şalteri çevirdi. Bu söz ona ait değildi. Bana bu şekilde hitap etmeye hakkı yoktu onun. Aynı şekilde, ellerinin de bedenime dokunmaya hakkı yoktu. Beni uyuşturan korku, ansızın öfkeye dönüştü ve dirseğimi geriye vurdum. Az zararla kurtulmak istiyordusam, kesinlikle arabaya binmemem gerektiğini biliyordum. Darbem, adamın kaburgalarına isabet etti ve tutuşunu gevşetmesi için elinden kurtulacak kadar zamanım oldu. Ancak kaçmak için zaman yeterli gelmedi. Adam beni arkadan, bluzumdan yakaladı ve sendeledim, kaldırımın üzerine boylu boyunca vurdum ve bununla birlikte bileğimi burktum. Bacağıma ağrı saplandı, ama adamın sokulmasına izin vermedim. Öne doğru süründüm; yeniden ayağa kalkmayı denediğimde, tırnaklarım betonu çizdi.

Adam beni geri çekti ve bluzum omuz kısmından yırtıldığında o korkunç sesi duydum. Sallanıp durdum ve bluzu sıyrıp atmayı umut ettim. Şu anda beni hapseden tek şey oydu. Fakat saldırgan daha hızlıydı. Ağırlığı beni yere bastırdı ve ağır gövdesinin altında nefes almaya çalıştığım sırada, göğsüm düğümlendi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye emretti adam bana soğuk bir sesle. Elleri bedenimin altında kaydı, karnımı, göğüslerimi yokladı. Bir yırtılma daha, sonra bluzum yana kaydıığında ve çıplak sırtla yerde yattığımda, gecenin serin havasını tenimde hissettim. Adam dizini kuyruk sokumuma bastırdı ve ellerini bedenimde gezdirmeyi sürdürdü.

Bu gerçek olamazdı.

Buna izin vermek istemedim. Çıkartmak için çabaladığım çığlık, gırtlığımdan çıktı ve sessiz gecenin içinde cınladı.

"Çeneni kapat, kaltak!" diye homurdandı adam.

Ama bunu yapmak niyetinde değildim. Çıglık atmaya devam ettim. Birisi bu çıgılları duyacaktı. Duymak zorundaydı.

Fermuarımın iğrenç sessi beni susturdu. Kendimi biraz öne ittim, kollarımı uzattım ve çıplak çimentonun üstüne çaresizce herhangi bir silah aradım. O anda ellerim soğuk, metal gibi bir şeye dokundu. Arabamın anahtarlarını kaptım, her bir düğmesine bastım ve bununla birlikte arabamın alarm sistemini çalıştırmış oldum.

"Bunu yapmamalıydın," diye bağırdı adam ve anahtarı elimden kaptı. Ama çok geçti. Alarm sistemi yardım için inleyip dururken, adam saplantılı bir halde onu susturmaya çalıştı.

Ardından her yer sessizleşti.

Sokak hala bomboştu. Hiç kimse duymamıştı ve adam şimdi anahtarına sahipti. Son güç rezervlerimi topladım, sarılması-na karşı geldim ve onu üzerimden attım. Adam yeniden üzerime çullanmadan, yana yuvarlandım. Topuğumu doğrudan midesine sapladım ve çok az bir farkla alt bedenini iskaladım. Bu pas geçen tekmeyle ödemek zorunda kaldım. Onu silmek yerine, bu aksiyon onu daha da öfkeli yapmıştı. Adam ellerini gırtlığıma sardı. Anahtarlardan bir tanesinin keskin ucu, tenime saplandı. Onu halan daha tekmiyordum, ancak tutturamıyordum artık.

"Sen aptal, küçük bir kızsın." Yüzüme tükürük damladı ve başımı yana çevirdim. Yakın olan ağzından ve tükürmüş olduğu nefretten korktum.

Adam, bir eliyle beni gırtlaklamayı sürdürürken, diğer eliyle de çenemi yakaladı ve yüzümü yeniden kendisine doğru çevirdi. Parmaklarını açtı ve onları ağzımın üstüne koydu, ardından onları içine soktu ve ağzımı ayırdı. Isırmayı denedim, fakat bunun için gerekli olan kaldırıcı gücünü isabet ettirmeyi başaramadım. Adam, beni bu pozisyonda tuttuğu için güldü.

İstem dışı titremeye başladım.

"Ben sadece senin arabanı istedim, seni aptal keçi." Adam dizini karnıma bastırdı. Mücadele ettim ve başarısız bir halde nefes almaya çalıştım. "Ama belki şimdi başka bir şey alacağım."

Çaresiz kaldım, soluk soluğa nefes aldım, gözlerim yanıyordu. İrade gücüm beni ortada bıraktı. İçten içe yabancıya yalvardım, hatta kavisli burnunu ve şakağındaki uzun yara izini hafızama kazıdığım da bile.

Ona karşı gelmeyi kesersen, ne olurdu? Şu anda başka çarem yok gibi göründü. Bu meseleden zarar almadan çıkmayacağıma dair razı geldim, ancak öyle ya da böyle bundan kurtulmaya kararlıydım.

"İşte böyle iyi," diye fısıldadı adam. "Bunu sende istiyorsun, öyle değil mi? Bunun için can atıyorsun. Senin gibi kaliteli bir hanımefendinin becerilmekten hoşlandığını, herkesin bilmesi gerekmiyor. Biraz daha karşı koymak istiyor musun? Ama ihtiyacın olan şeye sahibim, bebek."

Bedenim gerildi ve artık tutamadığım kusmuğumda boğuldum. Adam tutuşunu gevşetti; başım yana kaydı ve acı safra kusmaya başladım.

"Pis sürtük!" diye bağırdı adam. Adamın eli kalçama gitti ve ağırlığını değiştirdi, ardından beni karnımın üstüne döndürdü ve eteğimi yukarıya sıyırdı. "Bu anında daha güzel göründü. Her yerden hoşlandığına dair iddiaya girerim."

Parmağını, string tangamın ağına taktı ve titremeye başladım. İçimde her şey çılgık atıyordu, ancak içimde hapsedilmiştiler. Felç olmuş gibiydim ve kötünün keyfilğine teslim olmuşum.

Ve sonra sireni duydum. Onların benim için gelip gelmediklerini bilmiyordum, ama buradaydılar ve bu ses bağırmam için bana güç verdi.

"Lanet olsun!" Adam elini çekti, ama üzerimden kalkmadı.

Aynı şeyi yaptığımızı biliyordum. Bunun daha ne kadar süreceğini hesaplıyorduk.

"Bu kez şanslıydın," diye tısladı adam ve kendisini dümdüz üzerime bastırdı ki kulağıma tıslayabilmesi için. "Ama merak etme. Seni bulurum, bebek ve sonra kaldığım yerden devam ederim. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Adam alt gövdesini kıçımda döndürüp durdu ve hiçkırı hiçkırı ağlamaya başladım.

"Karılar zırlamaya başladıkları zaman nefret ediyordum." Adam kafamın arkasından tutarak, saçlarıma tutundu. Ardından başımı geriye çekti ve dudaklarıma koyuldu. Dilini dudaklarımin arasındada aceleyle hareket ettirdi. Bu kez ısırdım. Sert. Demir tadı sardı dilimi. Aynı anda başım taşa vurdu, şakağımda ağrı yayıldı, ancak neler olduğunu anlamadan, adam başımı yeniden asfalta vurdu.

İşte o anda öleceğimi biliyordum. Bilincim kaybolurken, gözümün önüne Smith'in yüzü geldi. Kendisini suçlamamalıydı. Her şeyin bu şekilde bitmesini istemedim, ama boynum bir kez daha geri gittiğinde ve yeniden asfalta hızla bana doğru geldiğinde, hiçbir şeyin karanlığı durduramayacağını biliyordum.

23. Bölüm

St. Mary's Hospital acil servisin resepsiyonunu es geçerek, doğruca hemşirelerin odasına giderken kalbim hızla çarpıyordu. "Belle Stuart," diye havladım şalterin arkasında duran hemşireye.

Hemşire sinirli gözlerle bana baktı ve sandalyeyi işaret etti.

"Sadece en yakın akraba fertleri yanına girebilirler. Doktor şu an yanında."

"Ben ailedenim." Sabırsızlıktan neredeyse patlayacaktım. Bu dar kafalı insan ve dar görüşlü kuralları için vaktim yoktu. Karımı bulmalıyım. Onu görmek zorundaydım. Eğer kimse bana nerede olduğunu söylemezse, onu tek başıma bulurdum. Bir kapıyı açtım. Kapıda "Sadece yetkili personel" yazıyordu ve devamında, aşağısında küçük yazıyla "Teşekkür ederiz".

İnsan, İngiliz nezaketine her zaman güvenebilirdi. Ancak bu karakter özelliği benim beşiğime konulmamıştı. Damarlarımda fazlasıyla annemin kanı vardı.

"Beyefendi!" diye seslendi hemşire arkamdan, ancak ben çoktan koridordan aşağı koştum ve her açık duran kapıdan içeriye

baktım.

Yaklaştığımı hissettim, fakat her bir adımla içimde bir panik büyüyordu. Hastanelerden nefret ediyordum. Koridorlarda dalgalanan bu steril ölü kokusundan iğreniyordum. Korkutucu haberler alındığında, bu soğuk, kişiliksiz kuruluşlardan nefret ediyordum.

Margot'un ölümünden beri böyle kuruluşlardan uzak durmuştum. Kendimi yeniden aynı şeye hazırlarken, bir kez daha doktorların klişeleri geldi aklıma.

Tek farkı, bu sefer daha kötüsüyle.

Sekizinci katta bulunduğumu idrak ettim. Yeteri kadar yüksekti, şayet açık bir pencere bulduğumda, kesinlikle hayatta kalmayacağımı garanti altına alarak. Huzursuzluğum büyüdü, bu arada kapalı olan kapıları da açtım ve acele ederken onları öylece açık bıraktım. Öfkeli protestolar yolumda bana eşlik etti vahşi savaşçı gibi hastane ünitelerinde öfkeden kudururken.

Ve sonra onu buldum. Gözleri kapalıydı, bağlı olduğu aletler sessizce biliyordu.

İki tane el omuzlarımdan tuttu ve beni onun odasından çıkartmak istedi. Ama ben kendimi kurtardım.

"Beyefendi, lütfen benimle gelin," diye talep etti bir güvenlikçi. Elini, kemerinde asılı olan copun üstünde tuttu. İkinci bir adam sessiz bir halde birkaç adım arkasında durdu.

"O benim karım," diye açıkladım adama sımsıkı sıkılmış dişlerle. "Yakın aile fertlerinin yanına girebileceklerini söylediler bana."

"Girebilirsiniz elbette," diye karşılık verdi güvenlikçi. "Ama önce evraklarınızı kontrol etmek zorundayız. Ve açıkçası, şikâyet edilip edilmeyeceğiniz ise, hastaneye bağlı."

Yeniden sakinleşmek için takım elbisemin ceketini düzleştirdim. "Dr. Roget'i arayın ve ona, Smith Price'in bir hastayı ziyaret ettiğini söyleyin. O benim için kefil olur."

"Bunu lobide de yapabiliriz." Güvenlikçi bana bir el işareti yaptı ki onu dışarıya takip etmem için, fakat yerimden kılmıdım.

"Ayrıyeten Dr. Roget'e, kanımın tedavisinden dolayı çocuk ünitesine cömert bir bağışta bulunacağımı da söyleyin. Yeni bir onkoloji doktoruna ihtiyacınız olduğunu biliyorum."

Güvenlikçi derin bir nefes aldı ve seçeneklerini gözden geçirdiğini gördüm. İşini iyi yapan bir adam, beni sokağa atardı. İyi bir adam, az önce yapmış olduğum bu teklifi görmezden gelmezdi. "Onun yanında kal," diye emretti meslektaşına, ardından yeniden bana döndü ve işaret parmağını göğsüme yöneltti. "Hikâyenizin elle tutulacak bir tarafı olduğumu umuyorum, yoksa bizzat kendim, gireceğiniz bir sonraki hastane odasının, size ait olmasını sağlayacağım."

Adamın tehdidine karşılık vermek için zahmette bulunmadım. Kesinlikle umurumda değildi. Benim hikâyem inandırıcı olacaktı ve Roget parasını alacaktı. Bu aynı zamanda, ortak bir tanıdıkla olan ilişkisinin detaylarını kullanarak şantaj yapmaktan daha kibar bir davranıştı. Gerçi zor durumda Georgia'nın ismini de kullanırdım. Belle'nin hasta yatağının ayağındaki hasta kâğıdını aldım ve onun yanına geçtim. Yaralanmalarının tarifini okumak, ona bakmaktan daha kolaydı. Sağ gözünde bereler, elmacık kemiğinde ince bir çatlak, şakağında on tane dikiş.

Cinsel suça yönelik net olmayan kanıtlar.

Dizlerimden derman çekildi ve yere yığıldım. Tanrıya inanmıyordum, ancak şimdi başımı şilteye dayadım ve hak etmediğim af için dua ettim. Onun gözlerini açması için dua ettim. Beni bağışlaması için değil, ondan bunu beklemiyordum, aksine gözlerinin içine bakabilmek ve onu terk etmek için gücü bulabilmem için.

Çünkü bunu yapmazsam eğer, onu öldürecektim. Kendi ellerimle değil, ama kanı bende yapışık kalacaktı ve bu aynı sonuca

çıkardı. Ben bencil davranmıştım, artık bunu inkâr edemezdim. Monitörün üzerinde yanıp sönen her bir kalp atışı, onun bu gece neredeyse son nefesini vermiş olabileceğini aklıma getirdi.

"Bay Price!" diye selamladı birisi beni kısa ve sert bir şekilde. Başımı kaldırdım ve genç bayan bir doktorun içeriye girdiğini gördüm. Yatağın etrafından dolandı ve dosyayı eline aldı. "Adım Dr. Grant. Karınız yeniden iyi olacak. Uyuması için ona sakinleştirici verdik. Gördüğüm kadarıyla durumu hakkında kendinize bir resim çizmişsiniz."

"Kendine gelmiş miydi?"

"Gözünü ambulanza açtı ve neredeyse, tedavi ettiğimiz sürece kendindeydi. Sizi aramamızı rica edecek kadar zihni açıktı."

Daha birkaç dakika önce bunu hemşirenin başına fırlatmış olurdum, ancak artık sadece tek bir şey önemliydi benim için.

"Dosyada, net olmayan kanıtlar diye yazıyor." Cümlemin tam ortasında duraksadım, sözleri söyleyemedim.

"Kurtarma ekibi yanına geldiğinde, çoğunlukta elbiselerine dokunulmamış."

Kendimi sıkıp, ellerimi yumruk şekline getirerek, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

Dr. Grant sessizce, "İç çamaşırları hala üzerindeydi," dedi.

"Fakat biz kısa zaman önce cinsel ilişkiye girmiş olduğuna dair kanıtlar bulduk. Biliyorum bu çok özel bir soru, ama karınızla en son ne zaman seks yapmıştınız?"

"Bu sabah," diye cevaplardım anında. "Ve dün gece iki kez."

Dr. Grant şaşkın bir halde gözlerini kırıştırdı ve başını hasta raporuna eğdi. Cevabımın onu etkilediğini düşünsem de bu kesinlikle umurumda değildi. "O halde elde etmiş olduğumuz DNA, büyük olasılıkla size ait."

Bunun farklı olabileceğini hayal bile etmek istemedim.

"O ne zaman uyanacak?" diye sordum. Bir kez daha gözlerini nasıl açtığını görmek zorundaydım. Ona aşkıma itiraf etmek zorundaydım. Artık onu bu tür tehlikeye atamayacağıma dair, kendisinin de bunu anlayacağına inanmalıyım.

Ama bir şey daha öğrenmeliydim. "Adam yakalandı mı?"

"Hayır." Doktor üzgün bir şekilde başını salladı. "Planlanmamış bir araba hırsızlığı, rayından çıkmış gibi görünüyor. Karınızın çantası suç mahallinde bulundu. Polisin onun ensesinde olduğundan eminim."

Doktora kasvetli bir şekilde gülümsedim. "Onun yanında kalacağım."

Doktor bunu ret etmedi ve bunu yapmayarak akıllı bir davranış sergiledi, çünkü bu bir rica değildi. Plansız. Bu durum için geçerli bir kelime değildi. Arabayı çalmak isteyen biri, bir kadına saldırmazdı ve onun cüzdanını orada bırakmazdı. Bu olay planlanmış ve hedef odaklıydı, bunun anlamıysa, Hammond'un, bizi beklediğinden daha çabuk öğrenmiş olmasıydı.

Zar zor ayağa kalktım, Belle'nin yatağının yanına bir sandalye koydum ve oturdum. Sonra cep telefonumda kayıtlı olan bir numarayı aradım. İntikam zamanı gelmişti artık.

* * *

Anlımı okşayan bir el tarafından uyandım. Başımı kaldırdığımda, düşünülebilecek en kötü pozisyonda uyuduğumu fark ettim. O anda birdenbire onun gözlerinin içine baktım. Belle'nin yüzü şişmişti, tek gözü mor rengini almıştı ve buna rağmen daha önce de olduğu gibi, şimdi de her zamankinden daha da nefes kesiciydi.

"Hey, güzelim," diye fısıldadım, doğruldum ve Belle'nin elini tuttum.

"Bir ayna istesem mi?" Belle konuşurken dudağını yaladı. Başımı salladım. "Gerek yok. Şahane görünüyorsun."

"Pislik herifin teki, benden arabayı çalmaya çalıştı, bende ona uymadım."

Yutkundum ve cevabından korktuğum soruyu sormaya zorladım kendimi. "O sana... o sana tecavüz etti mi?"

"Hayır." Belle doğrulmak isterken sızlandı. Ona yardım etmek için ayağa fırladım. Yükün bir kısmı üzerimden düştü. Gerçi mesele bundan dolayı daha iyi bir hal almadı, fakat buna rağmen rahatlamıştım.

"Doktorlar emin değildiler," diye açıkladım.

"Adam buna niyetli olduğunu çok açık bir şekilde belirtti." Belle bana huzursuz bir bakış attı. "Bunu yapmış olsaydı, bu bir şeyleri değiştirir miydi?"

"Sadece onu ne kadar hızlı öldürürüm konusunda." Onu herhangi bir şekilde kandırmanın anlamı yoktu. Bunun arkasında Hammond vardı, ama aynı zamanda bu pis işi yapması için gönödermiş olduğu vuran kişi de bunun bedelini ödeyecekti.

"Smith." Belle'nin yalvaran ses tonu benden sekti.

"Sen şimdi bunun için endişelenme," dedim onu sakinleştirerek.

Eğildim ve dudaklarımla alnına sakınarak dokundum.

"Bu senin suçun değil," diye fısıldadı Belle.

Ancak ikimizde bunun doğru olmadığını biliyorduk.

"Belle, bu şekilde devam etmesine izin vermemeliyim." Duraksayarak konuştum, her bir hece bir öncekinden daha zordu benim için.

Belle'nin büyük mavi gözleri yaşla doldu, ama akmadılar. "Üzgünüm, Smith, ama ben kararımı verdim. Senin benden daha kuruluşun yok."

"Ama bunun anlamı eğer..."

"Düğününüzün biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum,"

diyerek sözümü böldü Belle. "Ama 'ölüm bizi ayırana dek' ve 'iyi günde olduğu gibi kötü günde de' olan bütün bu yeminlere ve buna ait şeylere kadar geldiğimizden eminim."

"Sen benden, hiçbir şey olmamış gibi davranmamı isteyemezsin," diye cevap verdim amaçladığımdan daha da sert bir şekilde.

Fakat Belle korkmadı, aksine doğruldu ve bana baktı. "Hayır, bunu isteyemem. Ama sen benim kocamsın ve bununla baş etmek zorundasın."

Gözlerimi yumdum ve dudaklarımın çevresinde seğirmeye başlayan bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. "Sen beni ne zaman dinlemeye başlayacaksın?"

"Oysa seni provoke etmemi seviyorsun," diye hatırlattı Belle bana.

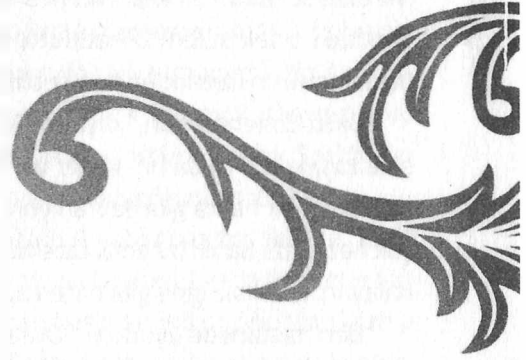
Belle'nin haklı olduğunu inkâr edemezdim.

"Eğer sana bir şey olursa, kendimi asla affedemem, güzelim."

"Eğer bende kaçarsam, asla bir daha aynaya bakamazdım. Muhtemelen birlikte yaşamayı öğrenmek zorundayız."

Onun sözünü dinlemek, sorumsuzca davranmaktı, kalbimi takip etmek, sorumsuzca davranmaktı. Ama birkaç saat sonra doktor geldiğinde ben hala oradaydım. Belle'yi bu duruma sokan bendim. Onu şimdi terk edemezdim. Bu savunmasız haliyle olmazdı. Hatta nefes aldığım sürece asla.

Onun bana ait olmasını istemiştim. Şimdi onu korumak, benim görevimdi. Belki de bugün olanlardan sonra onu arzulamak delilikti, ama biz birbirimize aittik ve şeytan beni alıp götürene kadar, hiç kimse onu benden alamazdı.

24. Bölüm

Bugatti sokağın kenarında, Westminster Royal'ın önünde durduğunda, Smith'e şaşkınlıkla baktım. Evden birkaç parça eşyayı almıştık. Alışverişe çıkan Jane'i kıl payı kaçırmıştık. Hareket ettiğimizde, Smith'in evlerinden birine gideceğimizi düşünmüştüm. Gerçi lüks otellere diyecek bir sözüm yoktu, fakat yavaş yavaş paranoyaklığıyla durumları biraz abarttığını düşündüm.

"Başta el çantası, kimlik, cep telefonu olmayacak." Uzun bir iç çektim. "Ve şimdi de bir otel?"

"İyisi mi, biz tedbirimizi alalım." Smith, bunları söylerken bana bakmadı. Hastaneyi terk ettiğimizden beri gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Hatta dairenin yatak odasında üstümü değiştirdiğim sırada dahi arkasını dönmüştü.

"Polisin demesine göre, bu sadece planlanmamış, tesadüf bir eylemdi." Bu sözleri tekrarlardım. Buna inanmayı ne kadar çok isterdim. Hiç değilse böyleymiş gibi davranmam, Smith için daha iyiydi.

Smith cevap vermedi. Onu içeriye girerken takip ettim. Penthouse süiti, aynen beş yıldızlı bir otelden beklenildiği gibi lükstü.

Neredeyse bütün bir katı Thames Nehrine baktığından, bana New York'taki ortak süitimizi hatırlattı. Nasıl oluyordu da oradaki konaklamamızın üzerinden henüz birkaç gün geçmişti?

"Biraz dinlenmelisin," diye seslendi Smith, çantamı yatak odasına taşıırken. "Ya da bir şeyler ye. Kendimiz bir şeyler getirebiliriz." Bana bir hasta gibi davranıyordu, bu da bana olanları daha da çok hatırlattı. Sanki bu anıyı taze tutmak için yüzümün yarısını hırpalayan, aralıksız iğne gibi batan ağrılar, bana yetmiyormuş gibi.

"Ben hastanede uyudum." Duraksadım ve yere baktım. "Başka bir kâbusu kaldıramam."

Smith içgüdüsel davrandı ve beni kollarının arasına aldı. Beni tutarken çok dikkat etti ki şişkinliklere dokunmasın diye. "Ben yanındayım, güzelim. Gel birlikte bir film izleyelim."

Canı beni çekmedi. Bu durumda değil. Başka bir zaman olsaydı beni yatağa götürür ve severdi. Bunun şimdi farklı oluşu, ruh hali mi iyileştirmede, ama gülümsemek için kendimi zorladım.

Smith, süitteki kanepeyi öyle ayarladı ki yanına uzanma imkânım oldu. Rahatımıza baktık, Smith sakınarak bana sarıldı ve televizyon kanallarında gezindi. Nihayet BBC geç saat programında eski siyah beyaz klasik bir film buldu. Ama ekran dramlarına hevesli değildim. En azından kendi hayatım baş aşağı olduğu müddetçe hevesli olmayacaktım.

Tuhaf bir durumun içindeydim ve ilaçlardan oluşan bir kokteylin etkisi altındaydım, görünüşe göre bu kokteyl, beni kâbus dolu hatıralar dünyama çekmeyi hedeflemişti.

Smith beni yeniden fark etsin diye, "Daha önce bu filmi hiç izlememiştim," dedim.

"Cidden? O halde Humphrey Bogart'ı sana yaklaştırmamız gerekecek." Bunu söylerken Smith öylesine sevgi dolu baktı ki adeta kalbim parçalandı.

Olan her şeye rağmen o beni hala seviyordu.

Ama şimdi başka bir adamın elleri bedenimi ele geçirmeye çalışmıştı, benim Smith'le paylaştığımı kirletmeye çalıştı ve bunu her ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da fark etmiyordu. Hâlâ derinlerimdeydi. Kendimi yaralanmış hissettim. Uyumak istemedim ve uyanık olmakta. Bütün bunları çekemiyordum, ancak Smith her şey yolundaymış gibi davranmaya kararlı görünüyordu.

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Anlatılamaz bir şekilde. Elimi ağzıma bastırdım ve kendimi banyoya taşıdım. Orada tualetin başına tünedim, istifa edeceğimden kesin emindim. Mideme kramp girdi, ancak hiçbir şey çıkmadı. Sadece kuru bir boğulma ve inleme. Smith aceleyle yanıma geldi, yanıma diz çöktü ve saçımı tuttu.

"Senin miden mi bulanıyor?"

Başımı salladım. Fiziksel olarak iyiydim. Her şeyin sadece kafamın içinde gelişmesi, bunu daha da dayanılmaz kıldı. Göğsümdeki kramplar, bedenimi sarsan hıçkırıklara dönüştü.

"Özür dilerim." Ama öylesine ağlıyordum ki sesim kırıldı ve ne-redeyse hiç konuşamadım.

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok." Smith saçlarımı bıraktı ve yanıma çömeldi. "Kesinlikle hiçbir şey yok."

"Peki, o zaman bana dokunmaktan niye bu kadar çok korkuyorsun?" Histeriktim, bunu biliyordum, fakat ne duygularımı kontrol edebiliyordum ne de olanları görmezden gelemiyordum.

"Yoksa sen buna mı inanıyorsun?" diye sordu Smith. "Canını yakacağım diye korkuyorum ya da..."

"Ya da?" Bu cümlemin nasıl devam ettiğini mutlaka öğrenmek istedim, ikimizin de içinde bulunduğu bu kaostan nasıl geri çekileceğini, sürekli bunu düşünmediğini onun ağzından duymak zorundaydım.

Smith parmağıyla kolumu okşarken, boğuk bir sesle, "Şu anda seni sevmekten başka hiçbir şeyi daha çok istemiyorum," dedi. "Sıkılmak değil. Hâkim olmak değil. Kendimi sadece senin içinde

hissetmek istiyorum. Ama bu, bu şekilde olmuyor."

"Niçin olmuyor?" diye sordum küstahça. Aslında ikimizin de ihtiyacı olanı, birbirimizden esirgememiz beni yavaş, yavaş sinirlendiriyordu.

"Çünkü senin sıhhatinle ilgilenmek benim görevim ve bunda sefil bir şekilde başarısız oldum."

Smith'in yeşil gözlerinin içindeki korkuyu daha fazla kaldıramadım.

"Bana, benim hâlâ sana ait olduğumu göstermelisin. Beni hâlâ arzuladığını."

Smith ayağa kalktı ve kalbimi, son kez ardında bırakmış olduğu ve henüz daha yeni iyileşmiş olan yerinden bir daha kırıldı. Gün gelecek, kalbim sadece yara ağlarından oluşacaktı. Bu gece ise kalbim hissedebiliyordu. Smith'in kalbime çektiği eziyet, yaşadığım fiziksel acılardan çok daha kötüydü. Smith bana doğru eğildi, ayaklarının üstüne kaldırdı ve kucağına aldı. Dikkatli bir şekilde beni yatak odasına taşıdı ve birkaç gece önce etmiş olduğu yeminleri fısıldadı. Sakınarak yatağa yatırdı ve ardından tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerini çıkardı. Yaklaştı ve pantolonumun bel kısmından parmaklarını içine sokarak onu tek bir akıcı hamleyle çıkardığında, aleti seğirdi.

"Hastaneye gelip seni yataarken gördüğümde, orada ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Smith ve bacaklarının arasını yakaladı. "Erekte oldum. Senin için öylesine yanıp tutuştum ki yastıkla aletimi gizlemek zorunda kaldım. Sebebini biliyor musun, güzelim? Çünkü senin için her zaman yanıp tutuşuyorum. Aldığın her nefes bana ait ve hiç kimse bunu değiştiremedi. Senden uzak durmak, canını yakmak istemediğim için sana dokunmaktan kaçınmak zorundaydım."

"Benden uzak durma," diye sızlandım ve bunu söylerken de külotumu çıkartmaya çalıştım. "Beni hâlâ arzuladığını hissetmem

gerekiyor.”

“Ama sadece benim oyun kurallarına göre. Ve bunu sana hâkim olmak için söylemiyorum...” Smith bacağını havaya kaldırdı ve baldırlarının iç kısımlarını öpebilmesi için aşağı eğildi, “aksine, bunun sebebi canını yakarsam şayet, kendimi bağışlayamazdım.”

Bizim ilişkimizde amaç, her zaman acıyı ve şehveti birbirine karıştırmaktı. Bu bizi birleştirmişti ve bu samimiyet şimdi elimizden alınmıştı. Ne çok isterdim her şey yolundaymış gibi davranmayı. Yatağın kenarına sürünmek istedim ve onun aletini ağızıma almak istedim. Ancak buna izin vermeyeceğini biliyordum ve bu durum karşısında ki kontrolü, bu sabah paylaştıklarımızın kalıntılarıydı.

“Seni seyretmek istiyorum,” diye hırladı Smith. Üzerime eğildi ve ağırlığıyla yük olmamak için ellerinden destek aldı. Onu kendime doğru çekmeyi ve şu anda benden esirgediği o vahşi erkekliği hür bırakması için onu zorlamak isterdim. Ancak sakın durdum. Smith parmağıyla korsemin yakasının üzerinden geçti ve bunu yaparken gözlerini yüzümden çekmedi. “Dikkatli olmak istiyorum. Buna çok fazla takılmazsın diye umuyorum.”

Smith iki eliyle kumaşı tuttu ve doku daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar, onu iki ayırdı. O, dün gece başka bir adamın bluzumu bedenimden yırttığını bilemezdi, bununla birlikte kendisinin bunu şimdi son derece dikkatli ve özenle yapması, o anıyı sildiğini ve bu şiddet eyleminin yerine sevginin bir resmini yerleştirdiğini bilemezdi. Smith temkinli bir şekilde korseyi çözdü, göğüslerimi açıkta bırakarak, parçalanmış çaputları kenara koydu.

Parmakları tenimin üzerinde dans etti ve saldırdan geriye kalan çürüklerden sakındı. Sonra beni öptü. Smith’in ağzı derinlere gitti, dudakları ve dili tenime öylesine narin dokunuyordu ki tüyle olan anıyı hatırladım. Bu akşam kırbaç darbelerine ve tokatlara yer yoktu, sadece arzulamak vardı. Arzum muhteşem bir alev halinde yanmaktaydı ve tüm korkumu yaktı geçti.

Kendimi Smith'in ellerine bıraktığımda, korku hissetmedim, tutukluk kalmamıştı. Bedenimi sahiplenmişti ve bunun yerine bana tüm ruhunu vermişti.

"Seni şımartacağım, güzelim," diye fısıldadı. Nefesi bacak aramı gıcıkladı. "Elimden geldiği sürece, bütün acılarını yok etmek istiyorum."

Smith dilini bacaklarımın arasına gömdüğünde, başım geriye düştü. Ardından yarığım boyunca beni yaladı. Kendinden geçmiş ve sabırlı tüm duyularım uyandı. Bedenimin tek bir yerde birleşti. Smith şehvet tomurcuğumu öptü ve açgözlü gibi onu emdi. Göğsünden doğru sessiz bir inilti geldi ve bedenimden bir ürperti geçtiği sırada dikildim.

Aman Tanrım, bu Adam! Bu günahkâr, kibirli, mahvolmuş adam kapımı bile açmadan benim orgazm olmamı sağlayacaktı.

Smith, alt bedenim gerilir gerilmez beni bıraktı, kollarını kalçamın altına itti ve bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırdı. Elleri kıkımın altına kaydı ve beni havaya kaldırdılar. Ardından yeniden amımı öptü.

"Seninle daha işim bitmedi, sadece bölünmemiş dikkatinden emin olmak istedim."

Bu kulağıma oldukça bir vaat gibi geldi. Çarşafa tutundum ve kımıldamadım.

"Yüzümü bekleyiş içinde olan amına bastırmaya ve dilimin üstünde senin şeker gibi tadını tatmaya bayılıyorum. Sadece kısa bir an durmak zorundaydım ve bacakların boynumdayken, bana dolgun, hazırda olan amını gösterdiğinde, ne kadar güzel görüldüğünün tadını çıkartmak istedim. İkinizle de iyi ilgileneceğim. Ömrüm boyunca, güzelim."

Smith, bana bu zevki temin etmesi için dudaklarını aşağı götürdüğünde, gözlerini hiç kırpmadan bana baktı. Dili yarığımı araladığında, gözlerim bulanık gördü. Dilinin ucu zevk tomurcuğumun

üzerinde gidip geldi, ta ki ben soluk soluğa nefes alıp yalvarıncaya kadar. Ama Smith, bana gerisini henüz vermek istemiyordu, dilini dümdüz etti ve onunla ağır ağır cinsiyetimin üzerini okşadı. Altında kıvranıp durdum, neredeyse beni tuttuğu şekilden çıkıp doğru-lacaktım. Smith parmaklarını kalçama bastırdı ve beni yorulmak bilmeyen diline, bir ileri bir geriye bastırdı.

"Lütfen, lütfen, lütfen." Dili zevk tomurcuğumun üzerinden geçtiği her seferinde bu kelimeyi her defasında sürekli söyledim.

Önce duraksadı, bacak aramdaki zevk neredeyse acı verici olana kadar kısa bir süre için ardından da dolgun tomurcuğumu ağzıyla yutuverdi.

Belimi sonuna kadar kıvırdım ve kendimi sıkıca dudaklarına bastırdım. Ondan ve içime yaymış olduğu zevkten başka daha hiçbir şey kalmamıştı. Kırılan dalgaların arasında bana ait olan kaya, kurtuluşum.

Beni nihayet yatağa bıraktığında, tamamen bitkindim. Bacaklarım omuzlarından aşağı kaydı ve orgazm dalgaları hâlâ bacaklarımın arasında gidip geliyordu.

"Sen, geldiğin o anda inanılmaz derecede ıslandın," diye inledi Smith ve aletini ıslak girişime vurdu. "Tadın haftalarca dilimde olacak."

Utanarak dudağımı ısırdım ve ardından geleceklerin beklentisi içinde yatak odası manzarası oluştu bende.

Belki daha fazlası ve asla yeteri kadar değil. Bu, üzerinde bir gelecek inşa etmek için sağlam bir temel olabilirdi.

"Aminin, aletimin başına nasıl vurduğunu hissedebiliyorum. Daha fazlasını mı istiyor?"

"Evet, efendim," dedim soluk soluğa.

"Hayır. Bu gece olmaz. Bu gece benim karımsın, *esimsin*."

"Eşit haklara mı sahibim?" diye takıldım.

"Buna her zaman sahipsin." Smith diliyle alt dudağını yaladı.

"Sadece senin için eş olarak da işine yaradığımı umuyorum."

Bunu yapıyordu. Akla gelebilecek her şekilde. Bunu ona söylemek istiyordum, bedenimi ona dayamak, benim ona ait olduğum gibi onun da bana ait olduğu bu adamı hissetmek istiyordum. Ve kınıldamam için yeteri kadar gücümü toplayamadan daha, içime girdi ve etkileyici bir şekilde hareket etme imkânını elimden aldı. Onunla birlikte, çok derin bir şekilde birleştik.

Yavaş, şehvetli bir ritim tutturduk. Birleşmemizi kutlarken, ikimizin de acelesi yoktu. Ta ki tek beden olup, birlikte eriyene dek ve mükemmel bir armoniye bağlanana kadar. Smith tüm bedenimi doldururken, ben de onu tamamen yutmuştum. Tempomuzu yükseltip birbirimizi sallamaya başladık. Ancak Smith aniden durdu ve içimden çıktı.

Onun eksikliğini anında hissetmiştim. Bedenime sadece onun bahşedebileceği o bütünlük duygusuna ihtiyacım vardı.

Yatağın içinden çıkmadan yukarıya doğru kaydı ve sırtıyla yatağın başlığına yaslandı. "Seni tutmak zorundayım."

Karnımın üzerinde yuvarlandım ve kucağına doğru emekledim.

Bacaklarımı ata biner gibi iki yana ayırıp üzerine çıktığımda "Yavaş," diye rica etti Smith. Tam da bir elimle aletine hücum ediyordum. Smith öylesine derin bir şekilde içime nüfuz etti ki çılgılık attım. Kırım, bedenimi dolduran şahane gerginliğin etrafında daireler çizip durdu. "Evet. Aynen böyle. Muhteşem."

Güçlü kollarıyla üst bedenime sarıldı. Sıcak avuç içleriyle kürek kemiklerime baskı uyguladı. Smith temkinli bir şekilde beni tuttu ve kalçalarını döndürmeye başladı. Smith en iyi açığı ararken, ben de sıkıca göğüslerine tutundum. Smith pozisyonunu değiştirdi. Bu hareketten dolayı daha çok açıldım ve zevk tomurcuğum, harika bir şekilde gövdesinin kökündeki kaşındırıcı kıllara sürtündü. Başım öne eğildi ve alnımı onun omzuna bastırdım. Artık iğne kadar bile acı hissetmiyordum.

"Ömrümün sonuna kadar, her gün senin içinde olmak istiyorum. Senden vazgeçecek kadar güçlü olmamı dilerdim, ama değilim," diye hırladı kulağımın içine.

"Sonsuza kadar yemin etmiştin bana," diye sızlandım ve onu içime girmesi için sıkıştırdım. Daha kaçış yoktu, bu şekilde benden kurtulamazdı.

"Ve sonsuza dek bunu almalısın," diye tekrarladı Smith ve daha sert vurdu, öyle ki neredeyse havalanacaktım. Kollarını sırtımdan çekti, elimi aldı ve göğsüne bastırdı. "Bu senin. Hepsi. Bu sana ait. Geleceğim, kalbim, tüm hayatım."

Gözlerimi yumdum ve hızlı, fakat düzenli kalp atışına yoğunlaştım. Aslında kendi hayatım şimdi başlamıştı, onunla karşılaştığımda ve eğer bir gün olurda benden giderse, bende çok geçmeden kendim biterdim. Ama o zamana kadar, onun için her zaman savaşıyordum.

Birlikte karar vermiştik ve bir yemin ettik. Ama şimdi bizi ayırarak parçalamakla tehdit eden şeyin birlikte üstesinden gelmek zorundaydık. Biz bir çifttik.

"Seni seviyorum, Smith Price." Dudaklarım onun dudaklarının üstüne kapandı, şefkatli bir şekilde dudaklarının üzerinden geçtim.

Smith altımda titredi ve ortak bir ritim içinde sonsuzluğumuza doğru yol aldık, aramızda şefkatli öpücükler takas ettik ve sürekli birbirimize daha yakın olmak istedik, çünkü dışarıdaki bizi beklemekte olan muhaberelelere karşı güç depolamak zorundaydık. Sonunda nihayet tiz bir çılgınlık geldiğinde ve Smith hızını azalttığında, yüzünde alaycı bir sırıtış yer aldı.

"Kendinle oldukça memnun görünüyorsun," dedim, bitkin bir halde Smith'in omzuna düştüğümde. Bu kadar memnun görünmekte haklıydı. Orgazmların dünya sıralamasında, o hepsini son sıralara göndermişti.

"Şu anda seni sevdiğimi düşündüm, Belle Price."

Başımı arkaya attım ve şaka olsun diye yüzüme kötü bir ifade yerleştirdim. Hâlbuki tam şu anda tatlı bir huzur tüm yanıma sarmıştı.

"İtiraz etme süren 'istiyorum' dediğin anda dolmuştu, güzelim."

Smith işaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve incinmiş olan dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Hâlâ birkaç sözleşme detaylarının müzakere edilmesi gerekiyor. Mesela isim." Gerçekte onun soyadını tıpkı kendisini istediğim kadar çok istiyordum. Kendi soyadım sadece üzücü anılardan ibaretti. Bu babamın soyadıydı, benim değil. Hangi ismi taşıyacağıma dair bir seçeneğim olsaydı, o da Smith olurdu.

Smith soğuk bir tavırla, "Avukatın bundan yana olacağından şüpheliyim," dedi.

Burnumdan soludum ve şakadan kendimi yenik gösterdim. "O halde Belle Price olarak kalacağını farz ediyorum."

"Aklıma gelmişken..." Smith beni yavaşça yatağa yatırdı ve halının üstüne zıpladı. "Hemen geliyorum."

Kendimi yatağa bıraktım, bütün uzuvlarımda rahatlatıcı bir duygu vardı. Smith geri döndüğünde, ona uykulu gözlerle baktım.

"Bunu çantandan alma özgürlüğümü kullandım." Smith yenden yatağa girdi ve alyansımı başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu. "Çünkü bu sana ait."

Smith elimi kaptı ve şefkat içinde yüzüğü parmağıma taktı. Yüzüğe baktım ve onu şimdi neden takmak için hazır olduğumu düşündüm. Kusursuz, altın tırnaklar içinde ki pırlantalarla bezenmiş halka, daha önceki gibi ağır değildi ve beni artık korkutmuyordu. Doğru hissettiriyordu. Yüzük aşkımız gibi zamansızdı. Ne bir başlangıcı, nede bir sonu vardı, ebediyen.

"Eğer başka bir yüzük istiyorsan..." diye başladı Smith.

Fakat ben başımı salladım, öne doğru eğildim ve ona kocaman bir öpücük verdim. Bunu yaparken çenemi istemeyerek Smith'in

çenesine vurduğumda, kısa bir an canım yandı, ancak o fark etmeden acımı yuttum. "Sakın bu yüzüğü parmağından çıkarmayı düşünme bile."

"Tamam. Benim yüzüğümü sen seçebilirsin." Smith kolunu sırtıma koydu, sonra öylece yattık ve parmağımı seyrettik.

Şaşırarak Smith'e baktım.

"Senin neyin var?" Smith omuzlarını silkti. "Seninim, güzelim. Eğer benim takmamı istemiyorsan..."

"Hem de ne kadar çok istiyorum, senin yüzük takmanı!" diye kararlaştırdım.

"Böyle kıskanç olmana bayılıyorum," diye takıldı Smith ve parmaklarımızı birbirine doladı.

"Herkesin senin benim kocam olduğunu bilmesini istiyorum," diye fısıldadım. "Ki herkes nasıl şanslı olduğumu görsün diye."

"Benim için de aynısı geçerli. Ve şimdi dinlen, Bayan Price," diye emretti Smith ve üstümü örttü, ardından kolunu uzattı ve ışığı söndürdü. "En önemli şey Price olman," diye mırıldandı Smith.

"Sonsuza kadar." Gözlerimi yumdum ve rüyasız bir uykuya daldım.

25. Bölüm

Ağrı kesicilerden dolayı kafam iyice bulanmıştı. Aklıma gelen tek şey mordu. Elimi kaldırdım ve şişmiş olan yanağıma narince dokundum. Acı çektiğimde, aynadaki kadın sıçradı. Smith'in çekinerek dokunmasına şaşmamalı. Korkunç görünüyordum. Bunu kapatabilecek bir makyaj yoktu. Üstelik fondötenle mor lekeleri ve sıyrıkları kapatmak çok da akıllıca gelmedi.

Smith arkada bitiverdi ve aynadaki resmime karşı tepkimi izledi. Güçlü elleriyle kollarımı tuttuğunda, dokunuşun tadını çıkarmak için gözlerimi yumdum.

"Acele etme," diye önerdi bana sessizce. "Bugün için yanında kalması için bir hemşire ayarlayacağım."

Ona döndüm ve başımı salladım. "Hayır, bunu yapma."

Yabancı bir kadınla yalnız kalmayı düşünemedim."

"Seni yalnız bırakamam ki güzelim." Smith kolunu kaldırdı ve saçımı geriye itti, yaralarımı dokunmamak için oldukça dikkatliydi. Gözlerindeki dehşeti gördüm ve onun arkasında nefesimi kesen bir duyguyu.

"O halde benimle kal." Baştan çıkartmak için alt dudağımlı

ısırmak istedim, fakat hemen pişman oldum, çünkü şakaklarıma
arında şiddetli bir sancı girdi.

Smith bunu fark etti ve endişe içinde bana baktı, ama onu ke-
nara ittim. Acımasına dayanamıyordum artık. Aynı zamanda bü-
tün bunların gerçekten vukuu bulduğu kesinliğine de. Polis arabayı
bulmuştu, ancak bana saldıran adamı değil. Bu durum ve uyku ge-
tiren ağır kesicilerle birlikte beni oldukça duygusal yapıyordu.

Sürekli boğazımı düğümleyen gözyaşlarına karşı yutkundum.
"Teyzemi arayacağım."

"Emin misin?" Smith'in bakışları yumuşadı, sanki gizleyemediği
öfke kesinlikle bana karşı olmadığını göstermek ister gibiydi.

"Evet, eminim."

Otelin telefonundan çağırımı yapana kadar bekledi. Belki de
telefon etmek niyetinde olmadığını düşündü. Jane'le görüşmem
bittikten sonra dudaklarıma bir buse kondurdu.

"Seni seviyorum."

Smith'in elini tuttum ve onu sıktım.

"Dönerim yine," diye söz verdi. Bunun üzerine elini sıkmayı
kestim ve şefkatle serbest bıraktım.

Gitmemesi için ricada bulunmayı istedim. Ya da ne zaman dö-
neceğini sormayı. Ancak dünkü saldırıdan yara almayan tek yerim,
bu içgüdüye karşı geldi. Ben böyle bir kadın değildim. Böyle olmak
istemiyordum ve olmayacaktım da.

Smith gider gitmez, bir tane daha ağır kesici aldım ve onu bir
yudum şarapla yuttum. Değil mi ki bütün gün otel odasımdaydım o
halde hiç değilse düşünmek zorunda olmak istemedim.

Ancak yavaş yavaş ağırlaşp uykum geldiği halde, aklım işleme-
ye başladı ve saldırıyı tıpkı sürekli bir döngü gibi tekrarlardı. Smith,
saldırının hedefi ben olduğum konusunda hiçbir şey söylememişti,
ama bundan kasıtlı olarak kaçındığından şüphe ettim. Çünkü ben
bunun böyle olduğunu biliyordum. İnsan restoranda sürpriz bir şe-
kilde bir arkadaşına rastlarsa, bu tesadüftü, ama kocası organize

suç için çalıştığı zaman, dövülmek tesadüf değildi.

Kapı çalındığında donakaldım ve kendimi Jane'nin tepkisine hazırladım. Ona telefonda bir otelin oda numarasını söylemiş olmamı tuhaf bulduysa eğer, bunu en azından göstermedi. Ancak buna hazırlıklı değildi. Kapıyı açmadan önce dışarısını gözetledim.

Jane'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Onu içeriye çekmek zorunda kaldım ve kapıyı arkamızdan çarçabuk kapatıverdim.

"Bunu kim yaptı?" diye öğrenmek istedi Jane. Sesi, sessiz odanın içinde gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Arabam çalındı." Bu hikâyenin arkasında çok daha fazlası vardı, fakat ona bunu anlatmak için gücümü toplayıp toplayamayacağımı bilemiyordum.

Ve ardından sorgulama başladı. Herifi yakalamışlar mıydı? Niçin oteldeydim? Esasen sevgilim nerelerdeymiş?

"Birkaç şeyi hatırlamak için dışarıda," dedim ve söylediklerimin kulağa çok basit şeylermiş gibi gelmesini umut ettim, mesela polise uğrayacakmış gibi.

Jane beni kanepeye götürdü. Endişelendiğini belirten kırışıklar narin yüzüne kazılmıştı. "Belle, başın belada mı? Bunun arkasında başka şeyler mi var?"

Gözlerimi yumdum, ancak bunu yaparak gözyaşlarımı durduramadım. "Bunun hakkında konuşamam."

"Bunu o mu yaptı?" diye sordu Jane sessizce ve öldürme arzusuyla doluydu.

"Hayır!" diye cevap verdim kararlı bir şekilde.

"Ama o bunun kimin yaptığını biliyor." Jane cevabımı beklemedi bile, tam tersi çantasını kaptı. "Benimle şimdi eve geliyorsun."

"Hayır!" Aceleyle ayağa kalktım. Smith döndüğünde ve burada olmadığımı anladığında, neler olacağını hayal dahi edemedim. Bu sabah onu benden kopartan şeyin ne olduğu konusu zaten derinden huzursuz ediyordu. Şayet kaybolsam, Smith anında Ham-

mond'a giderdi.

"Kimden saklanıyorsun?"

Herkesten. Hiç kimseden. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Burada güvendedim." Jane'nin daha fazlasını bilmesi gerekmiyordu.

"Peki, Smith?"

"O, bu meseleyle ilgileniyor." Her şey çok karışık olduğu sürece, ona daha fazlasını söyleyemezdik. Şimdiden onu buraya çağırma-mış olmayı diledim. Hayatımda çok fazla insan bu kâbusun içine dâhil olmuşlardı bile.

Jane'nin bakışları elime gitti. Dudakları ince bir çizgi halini aldı, ancak parmağımda parlayan pırlanta yüzük hakkında söz etmedi.

Bunun için de uygun bir zamanda bir açıklama getirmek zorundaydım. Şu anda yüzüğü kasten görmezden gelmiş gibi görüldüğü için ona minnettardım.

Yanımdaki boş yere vurdum ve Jane kanepeye oturdu. Çantasını sıkıca tutmaya devam ediyordu. Çantanın ön kısmından büyük kahverengi bir zarf görünüyordu.

"Bu ne?" diye sordum. Yakından bakınca damarlarımda ki kan donuvmıştı.

"Hiçbir şey." Jane çantayla birlikte bana arkasını döndü, ancak kolumu uzattım ve zarfı yakaladım.

Bana gönderilmişti. Jane'nin protestosuna karşı zarfı açtım ve içinden bir yığın yasal belgeleri çıkardım. Daha kötüsü olmayacağını düşünmüşsem eğer, yanlışmışım. Evraklara göz attım ve okuduklarımin yarısını dahi anlamadığım halde, meselenin ne olduğunu anlamıştım.

Annem, tehdit etmiş olduğu hukuki manevraları gerçekleştirmişti ve şimdi bu yetmiyormuş gibi sadece bana karşı dava açmamıştı, aynı zamanda ellerini Bless'deki payına da uzatmıştı.

Bir süre evraklara baktım ve hiçbir şey söylemedim. Sonra gülmeye başladım. Bedenim sarsıldı, yüzüm acıdı, ama kendimi dur-

duramadım.

Jane evrakları elimden kaptı ve onlara göz attı, ardından onları odanın içine fırlattı.

"Şıfıntı!" diye kızdı Jane ve elimi tuttu. Gülmem yavaş yavaş dindi ve beni nelerin beklediğini idrak ettim. Her bir taraftan saldırıya uğruyordum ve ilk önce kime bir tane indireceğimi bilemedim.

26. Bölüm

Parmaklarım sabırsız bir şekilde bardağıma vuruyordu. İçindeki kahve neredeyse yarım saattir buz gibiydi. Belle'yi otelde bırakalı bir saatten fazla olmuştu. Cep telefonumu elime aldım ve yeniden mesajı kontrol ettim. Doğru zamanda doğru yerdeydim, sadece Georgia yoktu. Ne kadar çok beklersem, kendimi o kadar çok hedef tahtası yapıyordum. Cüzdanımdan birkaç pound çıkardım ve garsonun harcamış olduğu zamanı telafi etmek için onları masanın üzerine attım.

Georgia'nın bunu unuttuğunu düşünmeyi çok isterdim, ama Bugatti'yi çalıştırdığımda, gittikçe daha korkutucu açıklamalar geldi aklıma. Şuursuz gibi, bir daha asla geri dönmeyeceğime dair yemin etmiş olduğu o yere, trafikte ilerledim. Mesafeyi rekor bir zamanda geride bıraktım, bilhassa izin verilen azami hızı geçmemek için tüm fırsatları kaçırmadığımdan dolayı. Sokak terk edilmişti, bu da günün bu saatinde sıra dışı bir şey değildi. Bu saatte, sadece Velvet'in henüz ıslah olmayan müdavimleri kulüpteydi. Pek neşelendirici bir durum değildi.

Giriş kodunu verdim ve aşına olan koridora girdim, bu koridor

beni doğruca arkamda bırakmak istediğim geçmişime götürüyordu. Şehveti çağrıştıran bir müzik duyulmaktaydı, nasıl olduysa ilk kez oldukça zevkli bir müzikti. İçeriye girdiğimde mekân boştu, sadece Velvet'in yeni bar kadını Ariel vardı.

Ariel, o anda stokladığı şişelerin üstünden baktı. Başlangıçtaki gündelik ilgisi şaşkınlığa dönüştü.

"Georgia burada mı?" diye sordum ve bürosuna gitmek üzereydim.

"Hayır." Ariel etrafına baktı, sanki bir kez daha emin olmak istermiş gibi, ardından tekrar bana baktı. "Bu hafta evinde kaldı. Onun bir şeyleri var. Hammond onun yerine yedek bir müdür ayarladı."

"O burada mı?"

Ariel'in başını sallaması karşısında rahatlamıştım. Hammond'un ayakçılarının birinin fırlayarak ona sıcağı sıcağına burada bulunmamı yetiştirmesi, ihtiyacım olan son şeydi.

Ariel bir tık fazla kayıtsız kalarak, "Doğrusu, buraya bir daha geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

Duraksadım ve bir an onu inceledim. Pembe saçları Mohawk saç modeline döndürülmüştü ve bu sefer son görüşmemizden çok farklı, üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Demek ki bugün barda çalışmak için gelmemişti, bunun anlamıysa Velvet'in kapalı oluşu.

Bununla birlikte Velvet asla kapatmazdı.

Gerginliğimi gizledim, rahat bir şekilde sırttım ve bir bar sandalyesine oturdum. Gerektiğinde cazibeli olabiliyordum, ama şu anda böyle olmak çok zor geldi bana, çünkü onu gırtlaklamak için tezgâhın üzerinden dalmak isterdim.

"Hem senin burada ne işin var ki?" diye sordum ve bir peçeteyle oynayıp durdum. "Dükân sanki terk edilmiş gibi."

Ariel omuzlarının üzerinden bana baktı. Fakat barı süslemek için dolaplardan içki şişelerini çıkarmaya devam etti. Sonunda döndü, elleriyle tezgâhın ahşap kenarlığına dayandı ve omuzlarını silkti. "Envanter. Hafta sonu burası çok kalabalıktı. Ve ben her za-

man her şeye hazırlıklı olmak isterim."

"Bunu anlayabiliyorum. Bende aynı şekilde hissediyorum," diye karşılık verdim sohbet tonunda.

Ariel bana yöneldi, piercingli dudaklarıyla gülümsedi ve öne doğru öyle bir eğildi ki tişörtü aşağı indi ve göğüsleri gözükte. "Ve? Canın başka bir şey istiyor mu?"

Açıkcası Ariel, kulüpte olanlara meraklıydı. Buraya son geldiğimde bir gösteri yapmamı önermişti. Ve sonrasında dominantlığımı gösterince hevesi iyice artmıştı. Röntgenciliği, gerçek ilgisi karşısında hayal kırıklığına uğratmıştı, bundan dolayı da asil yanıp tutuştuğu şeyden mahrum bırakılmıştı.

Eğer insan kendi şehvetlerini kontrol altında tutamıyordusa, böylesi bir işi kabul etmek tehlikeli olabilirdi. Georgia'nın otoritesi daima bundan dolayı acı çekmiştir. Ariel'in kendisinin kontrol eksikliği de aynı zayıflığı ortaya çıkartıyordu.

Bir tane kol düğmemi açtım, kol düğmesini tezgâhın üstüne koydum ve gömleğin kolunu yukarıya kıvırdım. Diğer kolda da aynı hareketi tekrarladığımda ve böylece kollarım dirseğe kadar çıplak kaldıklarında, Ariel'in dili dişlerinin arasında parladı. Bu ritüel benim markamdı, ilgili sahnede tanınmama neden olan hareketti. Doğrulduğumda ve ona baktığımda, Ariel de bir yatak odası görüntüsü oluştu. Her bakımdan yetersizdi. Çok gayretliydi, çok deneyimsizdi ve izlemişti ama hiçbir zaman katılmamıştı. Benim gözümünden kaçan bir şeyi, Hammond onda görmüş olmalıydı. Diğer bir yandan ise Hammond'un, istenilen şekle sokulabilen kızlara karşı bir eğilimi vardı, karanlık ruhu ne çekiyordusa, kızları ona dönüştürebiliyordu.

Sert bakışlarının altında Ariel huzursuzlanmaya başladı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

İşte tam olarak böyle. Anonim teslim olma oyunları karşısında iştahımı kaybetmiş olabilirim, ama nasıl yapıldığını biliyordum. Öyle bir zaman olmuştu ki içeriye girdiğimde beğendim her kadını

aralarından seçebiliyordum. Dizlerinin üstünde sürünerek geliyorlardı. Ariel, benim bunu hala becerdiğimin canlı kanıtı olacaktı.

"Ben bunu bir teklif olarak anlıyorum." Kravatımı çözdüm ve gömleğimin en üst düğmesini açtım. Ancak bununla da bıraktım. Benim bedenim Belle'ye aitti ve bu sürtük ancak elimi gırtlığında hissetmeliydi. "Hadi yılanların odasına. Derhal."

Dom rolünü oynamak benim için kolaydı, bu da beni uygun adlandırılmış odaya giderken rahatsız etti. Çünkü bu zevksiz yılan derisi dekorlu odanın içinde âlem yapıldığı için bu odayı bildim bileli sevmemişimdir. Ancak bu yılan buraya aitti. Ariel beni takip etti. Yukarıyı işaret ettim. Ariel odanın ortasına koştu ve kollarını yukarıya kaldırdı. Tavanda sıra halinde kelepçeler asılıydı.

Her şey fazlasıyla düzgün gitti.

"Soyunayım mı?" diye sordu Ariel umutlu bir halde.

Bir bu eksikti.

"Sana konuşmanı söyledim mi?" diye hırladım.

Ariel sustu ve el bileklerini, kaçışı mümkün olmayan kelepçelere geçirmeye koyuldu.

"Demek ki bunun için can atıyordun," diye alay ettim ve Ariel'in etrafında döndüm.

"Öyle ki bunun için gönüllü olarak kendini kurda yem ediyorsun."

Ariel soluk soluğa, "Evet, efendim," dedi.

Ona bir tokat attım. "Bana böyle hitap etmen yasak."

Ariel bacaklarını açarken, başını öne eğdi.

Bundan bir şey çıkmaz. Seninle alakalı aklımda başka bir şey var. Ama bunu kendime sakladım, Ariel'in bağlı bedeninin etrafında dönerken. Bir adım yaklaştığımda, Ariel'in nefesi hızlandı. Ancak onu soyamak yerine, kolumla omzuna sarıldım ve parmaklarımı boynuna koydum.

"Bana şimdi birkaç soru cevaplayacaksın."

Sözlerim anında sonuç gösterdi. Ariel zincirlere asıldı ve kur-

tulmaya çalıştı.

"Bunun için çok geç. Sana hakim olunmasını istedin ve bende tam olarak bunu yapacağım. Senden öğrenmek istediğim her şeyi bana anlatacaksın." Boğazına bastırdım, ona sözün bende olduğunu göstermek için.

"Hayır."

Kavrayışım daha da sertleşti ve onun hava almasını kesti.

"Bunların hepsi senin için yeni, öyle değil mi? Beni kandırma. Hammond'un sana bu işi neden verdiğini hiç anlayamıyorum. Seni işe alan oydu, öyle değil mi?"

Elimi biraz gevşettim. Ariel nefes almaya çalıştı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım ne kadar ciddi olduğumu anlamıyorsun," diye tısladım ve çenesini tuttum. Ariel'e doğru eğildim ve bana karşı gelmeye çalışırken, ağzımı kulağına bastırdım. "Boğazına kadar batmış insanlar, kontrollerini kaybederler. Boğazıma kadar batmadım, fakat cevapları almak için ne kadar ileriye gideceğimi tahmin bile edemezsin. Sana basit bir soru sordum. Şimdi cevap ver. Seni buraya o mu gönderdi?"

Ariel tükürürcesine, "Evet," dedi.

"Bu hiçte zor değildi, öyle değil mi?" Diğer elimle Ariel'in saçını tuttum. "Georgia'yla ilgili olup bitenleri onu haberdar ettin mi?" Ariel cevap vermedi. İşte o anda saçlarından tutup, kafasını arakaya çektim.

"Evet!" diye çığlık attı Ariel.

Onu o pozisyonda tuttum. Durum yavaş yavaş ilginç olmaya başlamıştı.

"Peki, ona benden de bahsettin mi?"

Ariel bu kez sızlandı, "Evet."

"Hammond, benim karımı nerede bulacağını, nerden biliyordu?" Belle hakkındaki gerçeği bilmesi çok olasıydı ve bilmek istediklerimi öğrenmek için uzun uzun bilmece çözmek istemedim.

Hele ki saldırıdan sonra hiç istemedim. Bu tesadüfen gerçekleşen bir saldırı değildi ve bir sonraki niyetinin ne olduğunu öğrenmek zorundaydım.

"Hammond onu takip edebiliyor," diye cevap verdi Ariel kısık bir sesle.

"Nasıl?" diye öğrenmek istedim ve içimde büyüyen korkuyu görmezden gelmek için kendimi zorladım.

"Cep telefonlarınız. Karını alması kolay olmadı, ama sonra o aptal karın onu büro da unuttu ve öğle yemeği için dışarı çıktı. O hepinizi takip ediyor." Ariel güldü ve damarlarımdaki kan donuverdi. Onu boğmak istedim. Son nefesleri için ıstırap çekmeliydi, ama onunla henüz işim bitmemişti.

"Georgia?" diye sordum.

"Georgia'yla ilgilenildi."

Ariel'in kafasını yana ittim ve arkamdan bağırmasını görmezden geldim. Eziyeti hak etmişti, ancak Hammond, onu ele verdiğini öğrendiğinde, bunu kendisi devralırdı. Onun pis işlerini hal etmekten fazlasıyla bıkmıştım artık.

Belle şu anda güvendedeydi. Hastaneyi terk etmeden önce, cep telefonu diğer özel eşyalarıyla birlikte, evine götürülmesi için dikkat etmiştim. Ama Georgia? Bir kez daha Georgia'nın cep telefonunu aradım, ancak sadece mail kutusuna ulaşabildim.

"Bunu nasıl yapar?" diye mırıldanıp durdum Velvet'i terk ederken. Aklıma babamın görüntüsü geldi, cansız bir halde nasıl havuzun içinde sürüklendiği resmi. Ölümü kaza olarak beyan edilmişti.

İnsan yalnız bırakıldığında başına gelebilecekler korkunç.

Hammond bunları anneme söylemişti cenazede.

Düşünmedim, sadece harekete geçtim. Georgia'nın evi hemen köşeyi dönünceydi ve Bugatti'yi hızlandırdığımda ve oraya doğru sürdüğümde, ne sağa baktım ne de sola.

Georgia'nın dairesine girdiğimde, dehşet verici bir sessizlik çevreledi beni. Kilitleri senelerdir değiştirmemişti, bu da benim işi-

mi kolaylaştırdı, ancak onun için ölümcül olduğunu kanıtladı. Yatak odasına koştum ve yatağın yanında bir el fark ettim. Yatağın etrafından koştum ve kan gölünün içine, onun yanına çömeldim. Bedeninin alt kısmındaki yaraya dokunduğumda, Georgia'nın göz kapakları seğirdi. Her yer kan içindeydi. Kanamayı bastırmaya çalıştığım da, kan ellerime sıçradı. Karanlıkta dahi Georgia solgun göründü, dudakları sönük, mavimsi bir renk almıştı.

"Smith?" Georgia'nın sesi kulağa bitkin ve şaşkın geliyordu. Gözlerini açmaya çalıştı.

"Her şey yolunda." Ancak durum böyle değildi. Onu bırakıp, cebimden cep telefonumu çıkardım. Kanlı ellerimin arasından kayıverdi telefon ve yeniden elime almak için uğraşıp durdum. Ardından acil yardım hattını aradım, yatağındaki çarşafı yırttım ve onu sıkı bir top haline dürdüm, onu da yarasının üstüne bastırdım. Boş kolumla Georgia'nın bedenini kucağıma çektim. Başının altında koyu renkli saçları yayıldı.

"O biliyor." Georgia bu sözleri hırıltılı bir sesle söylerken, dudaklarından kan sızdı.

"Biliyorum. Başaracaksın. Yardım yolda." Onu uyanık tutmalıydım, ama onu konuşturmaya korkuyordum.

Georgia başını sallamaya çalıştı, ancak gücü yoktu.

"Hammond onun nerede olduğunu biliyor."

"O güvende," dedim ve onu sakinleştirmeye çalıştım. "Belle evinde değil."

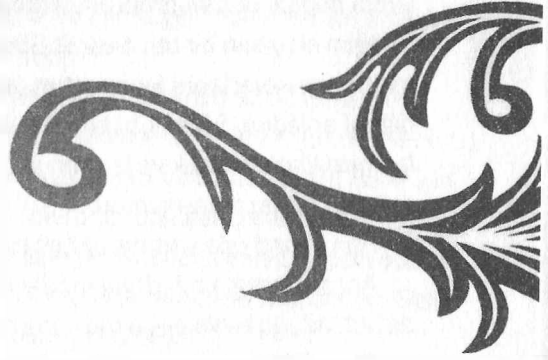
"Smith!" Georgia, haykırışlarına eşlik eden kanlı köpükleri yutarak yok etmeye çalıştı. "Buraya gelen adam..." Georgia sancılarına rağmen bir şeyler söylemek istediğinde, nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "O telefon etti. O şimdi Westminster Royal'a gidiyor."

Bu, bana bir darbe gibi indi. Onu nasıl bulduğunu ve bunu ne zamandan beri bildiğinden haberim yoktu. Onun yanına vardığımda, beni neler bekleyecekti? Korku kalbimi buz gibi bir tutuşla kavradı. Başımı eğdim ve Georgia'ya baktım, "Üzgünüm."

Başka bir seçeneğim yoktu, gitmek zorundaydım. Hayatımda zıt açılarda yerlerini alan bu iki kadının arasında bir seçim yapmalıydım. Bir tanesi benim geçmişimi oluşturmuyordu, diğeri ise geleceğimi. Kararım belliydi, buna rağmen kendimi burada tutsak gibi hissettim.

"Git!" Georgia'nın emri bir soluk, bir fısıltıdan ibaretti. Ancak bizi bağlı tutan zincirin nasıl koptuğunu hissettim. Bir gün bunun olacağını biliyorduk. İkimizin de hazır olduğu bir fedakârlıktı.

Georgia'yı orada bıraktım. Hayatı yavaş yavaş haliya damlıyordu ve çok yakında nihayet kurtulmuş olacaktı.

27. Bölüm

Gaz pedalına bastığımda, Bugatti'den ürkütücü bir kükreme geldi. A3212'ye çıkmak için trafiğe karıştım. Tüm dikkatimle cadde trafiğine yoğunlaştım. Sapmak, yola girmek. Arkamda kalanlarla ilgili senaryolar üretmemi ve korkmamı engelleyen tek şey, şu an bulunduğum yerde olmaktı. Kaza yerinden kaçmak isteyen bir araba çaprazlama ekspres bir yola kırdığında, az kalsın bana çarpıyordu. Acil durumdu. Ambulansın kaza yerine ulaşması için önümdeki araçlar hızlarını azaltıyordu ve ben de frene yüklendim.

Direksiyona vurup, "Lanet olası bir acil durum!" diye arabanın içinde kendi kendime söylendim.

Hiçbir araba gitmiyordu ve trafik tamamen durmuştu. Trafiğin sıkışıklığında, düşüncelerim istemeden son yaşanan olaylara gitti. Ve gerçeği görmezden gelemedim.

Georgia'nın kanı.

Direksiyona bulaşmıştı ve ellerime yapıştıyordu. Kolumla direksiyondaki kanı silsem de ellerimden silemedim.

Onu kardeşim diye adlandırmak, bunca yıldır sadece aptal bir sakaydı. Bu iğneleyici sözle dalga geçmeyi çok seviyorduk. Ama

şimdi boğazımı sıkıyordu. Hayatımın büyük kısmında, aile diyebileceğim en yakın bir tek o vardı. Sürekli onun gerekçelerini eleştirmiştim ve kararlarını kınamıştım, ancak şimdi onu ne kadar sevdiğimi anladım. Sürekli birbirimize karşı sinir olurduk, sürekli anlaşmazlıklar yaşırdık ve iş işten geçtikten sonra o kişinin ne kadar değerli olduğu anlaşılıyordu.

Hammond ona yapmış olduklarını ödeyecekti.

Ancak Georgia'nın cinayetinden haberdar olmak, Belle'nin içinde bulunduğu tehlikeyi, bana daha net bir şekilde görmemi sağladı.

Bir şekilde onun şu anda bulunduğu yeri öğrenmişlerdi. Onların beni takip ettikleri, bunu düşünmek kesinlikle mümkündü, ama emin olamıyordum. Ariel, onların bizim cep telefonlarımızı takip ettiklerini söylemişti. Bunun anlamı ise, kendi telefonumu sürekli yanımda taşıırken, Belle'nin telefonunu evinde bırakmamın hiçbir önemi olmadığıydı.

Buna rağmen Belle'nin numarasını aradım, ta ki mail kutusu devreye geçene kadar.

Ardından konuşma seçeneğini açtım ve kendimi Westminster Royal'a bağlatırdım.

"Price. Çatı katı," diye talep ettim resepsiyon cevap verir vermez.

"Üzgünüm," diye ötüverdi neşeli bir kız. "Konuğumuzu rahatsız etmemek için talimat verildi."

"Ne diyorsunuz?" diye havladım. "Bu talimat benden geldi. Karıma ulaşmaya çalışıyorum. Bu bir acil durum."

"Üzgünüm, efendim. Mesaj alamıyorum, eğer..."

Telefonu öylece kapatıverdim. Böyle bir düzenlemeyi nasıl yapabildim? Çünkü ben aptal gibi onun güvende olduğumu düşündüğüm için. Ve şimdi de onu uyarmanın bir imkânı yoktu. Polisi arayabilirdim, ama onlardan önce oraya varacağımdan şüphem yoktu. Bir kez daha Belle'ye ulaşmaya çalıştım. Aman Tanrım, onun mail kutusuna bağırmak istedim.

Kimse açmayınca telefonu yan koltuğa fırlattım. Tam ekspres yolundan saparken, telefon çaldı.

"Belle?" diye cevap verdim kısaca. "Oradan uzaklaşmalısın!"

"Belle değil." Hammond'un tanıdık sesi ürpermeme neden oldu. "Görünüşe bakılırsa buraya doğru yolda olsan da. Belle için romantik bir sürprizin, uyarı telefonundan çok daha değerli olacağından eminim. Ne de olsa o seni birkaç saat içinde yeniden otelde bekliyor. Derler ki taze evliler oldukça duygusal olurlarmış. Belki de gelirken birkaç tane zambak getirmelisin?"

Hammond'un bu sözlerle cenaze çiçeklerini kast etmesi, dikkatimden kaçmamıştı.

"Hammond, seni elime geçirdiğimde..."

"Ne, Smith? O zaman bana ne yapacaksın? Aylar öncesinden benim işimi bitirebilirdin, ama sen bu fırsatı kullanmadın. Baban, Margot. O zamanlar intikam peşinde olmamıştın." Hammond bir ara verdi ve bir an konuşmanın kesildiğini sandım. "Ama belki de içine saplanmış olduğun bu aptalca cadı avı, senin kişisel, sefil intikam seferidir."

"Bitti artık," diye uyardım onu. "Sen, sana karşı kimin istihbarat başlattığını biliyorsun."

"Evet, bunu biliyorum," diye karşılık verdi Hammond.

"Albert'te o zamanlar sana karşı istihbarat başlatmıştı. Sanırım onunda eline birçok kanıtlar vardı, tıpkı şimdi senin ve onun oğlunun elinde olduğu gibi."

"Neden?" Kendisini önemli hale getirmeyi istedi ve bende konuşmaya devam etmesini istedim. Hammond benimle konuştuğu sürece, Belle'nin canını acıtamazdı. "Clara'yı neden takip ettin? Neden Belle?"

"Görünüşe göre duygusal bir damarım var. Trajik aşk hikâyelerini seviyorum. Samantha, ziyaretin sırasında sana bunun hakkındaki hiçbir şey anlatmadı mı?"

Buz kestim ve parmak eklemlerim beyaz görünene kadar di-

reksiyonu sımsıkı kavradım. Westminster Royal artık görünüyordu, ancak henüz ulaşmamıştım. "Sen Samantha'yla mı konuştun?"

"Elbette. Sen gerçekten de onun New York'a kaçtığını ve orada yeniden baştan başladığına mı inandın? Bu kadar aptal olamazsın. Bunu bilseydim, seni hukuk fakültesine göndermezdim. Samantha'nın bana borçlu olduğunu da söyleyebiliriz. Bunun için anlayış göstermek zorundasın."

Samantha'nın ihanetiyle ilgili daha fazla detay duymak istemedim. "Henüz benim sorumu cevaplamadın."

"Oh! Sizin tatlı ve genç karlarınıza niye mi göz diktiğimi mi? Doğrusu Clara sadece hedefe ulaşmak için bir araçtı. Albert'in ortaklıktan kaybolmasını istedim ve Clara'nın eski sevgilisi bir budalaydı. Kendi girişimleri başarısız olduktan sonra, yardımım için minnettardı. Onu sadece Alexander'a karşı korumak istemişti. Birkaç fırsatımız vardı, ama düğünde saldırmak çok şırısekti. Ve hiç kimse bir saniye dahi onun nedenlerinden şüphe duymadı. İnsanlar, bunun bir delilik eylemi olduğunu düşündüler ve kral da öylesine araya karışmıştı. Bir şiddet eylemi skandaldan başka hiçbir şeyle bu kadar iyi örtbas edilemez."

"Alexander bunu anladı. Bunun arkasında daha fazlasını olduğunu biliyordu." Bu kez ben gururluydum, aslında olayların arkasında saklı olanları fark eden adamlar, hassas ittifak içinde bulunduğum için.

"Bunu mutlaka yapmıştır, ama bu oldukça önemsizdi. Çünkü bir şeyler yapmak için oyalandı. Çok fazla bilgiler. Kime güvenebilirdi ki? Tek bir adım dahi atmak için kendisini hazır görmüyor, çünkü hangi adımın doğru olacağına dair bihaber. Zaten bunu sende fark ettin, öyle değil mi? Ona gittiğinde ve bu meseleyi nihayet bitirmesi için onun karşısında diz çöktüğünde. Ancak bu şekilde senin evlenmiş olduğunu öğrendim. Bu canımı acıttı, oğlum. Bunu başka birisinden öğrenmemeliydim."

"Ben senin oğlun değilim," diye fırladım.

"Seni daha öncesinden tebrik ederdim," diye devam etti Hammond ve konunun üzerinden geçti. "Sadece senin şu anki adresin eksikti. Düğün hediyem şu anda teslim ediliyor."

"Onun saçının tek bir teline dahi zarar..."

"Ona dokunmayı hayal bile etmem. Belle çok güzel bir kız. Ortak dostumuz oldukça hayal kırıklığına uğradı ki geçen gece onunla yeteri kadar ilgilenemedi diye."

"Kes şunu," diye talep ettim. "Bana sahip olabilirsin. Savaşmadan. Yanına geleceğim. Alexander'a tanık olarak emrinde olmaya-
cağım. Onu sadece rahat bırak."

"Ve Jake'in de tüm neşesini mi berbat edeyim? Onunla yeniden karşılaşmak için çok sevinmişti. Ona selamlarımı ilet."

Ardından hat ölüm sessizliğine büründü.

28. Bölüm

Yatağın içinde doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Saplanan ağrı şakağıma deldi. Darbeyle moraran gözlerimdeki yaşları, göz kapaklarımı kirpiştirip sildim. Buna kısa bir süreliğine de olsa alışmalıyım.

Nihayet oturma odasına geldim. Endişe içinde kaşlarını çatan Jane, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi," diye yalan söyledim. Smith döndüğünde ve buradan gidebildiğimizde, kendimi daha iyi hissedecektim. Dört gözle onun gelmesini beklemektense uyumayı tercih ederdim.

Jane ayağa kalktı ve bana dikkatlice yakından baktı.

"Bir ağrı kesici daha ister misin?"

Başımı salladım, ama bu ani hareket, sıçramama neden olan yeni bir ağrı atağı meydana getirdi.

"Bence bir tane almalısın, canım."

Jane, reçete edilen ilaç şişesini ve bir bardak su almaya gittiğinde karşı koymadım.

"Bugün bir şeyler yedin mi?" diye sordu Jane, hapı yutarken.

"Hayır," diye karşılık verdim, kendimi suçlu hissederek. "Dün akşamdan beri doğru düzgün bir şey yemedim. Midem ağrıyor."

Jane yüzünü buruşturdu, "Tabii ki ağrır. Bu bir afyon. Bunu boş mideye almamalısın."

İçimi çektim. Her zaman olduğu gibi Jane haklıydı. "Oda servisini çağırabiliriz."

"Köşedeki Hintlide bir köriye ne dersin?" diye önerip, "Hiç değilse temiz havaya çıkmış oluruz," dedi.

Önerisinin ardında gizli sebepler vardı. Jane neler döndüğünü öğrenmeye çalışıyordu. Smith, oteli terk ettiğimizi fark ettiğinde, korkusundan öleceğini, Jane'e söylemek istemedim. Bu yüzden yüzümü işaret ettim. "Bize bir şeyler alır mısın? Henüz daha tam gün ışığına çıkacak durumda değilim."

"Evet, bunda haklısın." Buna rağmen Jane'nin sesi kulağa şüpheli geldi. "Hemen dönerim."

"İdare ederim." Jane şimdiye kadar bir hemşireden çok, bir dadı gibi davranmıştı. Kanepede kestirdiğimde oturuyordu ve uyandığımda zorla ağrı kesici veriyordu.

"Tamam. Hemen dönerim. Neredeyse unutuyordum..." Jane çantasının içinden cep telefonumu çıkardı. "Bunu evde bırakmışsın. Yanında olması daha iyi."

"Teşekkür ederim!" Dış dünyayla irtibata geçmek şu anda güzel, yeni bir düşünce gibiydi. Smith'in bir çağrısını kaçırdığımı gördüğümde yüzümü buruşturdum. Telefonu açmadığım için mutlaka dehşete düşmüştür.

"Hemen dönerim."

Jane'nin arkasından kapıyı kilitledim ve Smith'i geri aradım, ama akabinde mail kutusuna yönlendirildim. Muhtemelen şu anda bana ulaşmaya çalışıyordur.

Pijamamı çekiştirdim. Üzerime yapışıyordu, çünkü kâbuslarımda kan ter içinde kalmıştım. Belki de banyo yapmalıydım. Mademki Smith döndüğünde şişmiş yüzüme bakma zorundaydı, o halde hiç değilse geri kalanım görülmeye değer olmalıydı. Kendimi yeniden bir insan gibi hissetmek iyi gelirdi, bunun dışında son aşk gecemizden sonra kendimi yıkamaya fırsat bulamamıştım.

Bütün ilaçların püf noktası buydu. Bir türlü normal bir şekilde iş göremiyordum ve ağır çekimdeymişim gibi hareket ediyordum. Son doz da etki etmeye başladığında uykulu gözlerimi kırıştırdım. Bir saniye kadar bir banyo yapıp yapmamak akıllıca olur mu diye düşündüm. Jane her an dönebilirdi ve şimdiye kadar banyoda kim boğulmuş ki?

Akıllı telefonumda bir müzik uygulaması açtım ve Rolling Stones adlı çalma listemi buldum. Smith'in sevdiği müziği dinlemek beni rahatlatıyordu. Sesi açtım ve cep telefonumu dağınık yatağın üstüne bıraktım.

Ardından çeşmeyi açtım ve suyun ısınmasını bekledim. Pijama-yı çıkardım ve otele ait sabahlığı giydim, sonra aynada kendime baktım. Çürümüş olan göz altlarım yavaş yavaş kararırken kenar-ları da sararmaya başlamıştı. İnce çatlaklar için de beklemekten başka bir şey yapılamayacağı için yarık iyileşene kadar şişlikle ya-şamak zorundaydım. Şans eseri takvimde iş randevularım yoktu.

Saçlarımı açtım ve yine omuzlarımdan aşağı ne kadar uzadığını fark ettim. Zamanımı doldurduktan sonra, muhtemelen bir kuafö-re gitmeliydim. Dikiş atılmasından dolayı geride kalacak olan iğ-renç yara izini gizlemek için kâkülüm kalmalıydı.

Değiştirebileceğin şeylere yoğunlaş, dedim kendime. Bedenim-deki yara izleriyle baş edebilirdim, diğerlerine zaman gerekiyordu.

Küvete doğru gittim ve tek parmakla suyun sıcaklığını kontrol ettim.

Mükemmel. Birazdan kendimi daha iyi hissedecektim.

Sabahlığımın düğümüne çoktan el atmıştım, ama onu çözeme-den önce, çağrı zil sesi müziğimi böldü.

Cep telefonuna doğru koşmak istedim ve odanın yarısını geç-miştim ki bir gölge üzerime fırladı. Tepki vermek için neredeyse hiç zamanım yoktu ve işte o anda duvara çarpmıştım bile. Çağrı zil sesi kesildi ve telefonumda "Gimme Shelter" çalmaya başladı.

Yere düştüm, kendimi toparlayarak ayağa kalktım ve banyoya koştum. Saldırgandan daha hızlı kapıya vardım ve kapıyı ayağımla

kapattım. Sonra fırladım, anahtarı çevirdim ve panik içinde etrafıma bakındım. Adam defalarca kendisini kapıya attığından, kapının menteşeleri titremeye başladı.

Tuvaletin üzerinde bir pencere fark ettim ve ona doğru koştum. Titreyen bacaklarla tuvalet kapağının üstüne çıktım ve pencereyi açmayı denedim. Pencere vidalarla sıkıştırılmıştı. Etrafıma bakındım, bir havlu kaptım, onu elime sardım ve yumruğumu cama vurduğumda, yüzümü çevirdim. Cam paramparça oldu, cam parçaları yüzümü sıyırarak yere döküldü. Havluyla geri kalan camları yok ettim, sonra kendimi yukarıya çektim. Başımı camdan dışarıya çıkardım ve dehşete düşerek buradan sekiz kat aşağı dimdik indiğini fark ettim. Ancak bir dakika daha burada asılı kalma ihtimalinden çok daha fazla güvence veren bir çıkıntı az aşağıda bana gülümsüyordu. Açıklıktan geçmeyi sürdürdüm ve omuzumla büyük bir cam parçasına takıldım. Etimi kesen cam parçasını neredeyse hissetmedim bile.

Büyük bir sesle kapının açıldığını duydum. Daha hızlı hareket ettim, çünkü burada kalarak kendimi öldürtmektense, bilinmeye atlamayı tercih etmiştim. Kalçamla neredeyse pencereden geçmiştim ki birisi ayak bileklerimden yakaladı. Avazım çıktığı kadar çığlık attım, bunu yaparak trafiğin gürültüsünü aşip turistlerin beni fark etmesini sağladım diye düşündüm.

Adam beni yeniden içeriye çekti, yer döşemenin üzerine attı ve ayağıyla kaburgalarımı bastırdı. Olduğum yerde kıvrıldım. Buna izin vermekten ve umudumu kaybetmemekten başka bir seçeneğim yoktu.

"Beni özledin mi?" diye sordu adam ve sesi tanıdığımda, damarlarımda ki kan donuverdi.

"Geçen akşamki buluşmamız çok çabuk geçti. Seni arayıp özür dilemek istedim, ama sen telefona bakmadın, Belle. Bende düşünmüştüm ki sana uğrayayım ve nasıl olduğuna bakayım." Adam saçlarımdan çekiştirerek beni yukarıya kaldırdı, ta ki onun önünde durana kadar. Karanlıkta onu fazla görememiştim, ama şimdi

onun Smith'in yaşlarında olduğunu fark ettim. Yakışıklıydı. Şu delice öldürme arzusu parlamamış olsaydı ya gözlerinin içinde.

"Wow, bu çok güzel." Adam acımadan yüzüme dokundu, ben de çığlık attım. İğrenç bir sırtış vardı dudaklarında.

"Eserimin fotoğrafını çekmemin bir sakıncası var mı? Böyle şahane önceki-hal fotoğraflar nadiren insanın eline geçiyor. Birisi hala yaşıyorsa, güzel bir hareket bulanıklığı elde edilir. Ama seni geberttikten sonra, aynısı elde edilmiyor."

Aklıma gelen tek kelimeyi söyledim. "Lütfen."

"Lütfen, mi?" Adam güldü. "Evlendiğin adam neleri yapabilecek durumda olduğunu, bir kez olsun hiç düşündün mü? Üzgünüm, tatlım, ama burada kısasa kısas geçerli. Ona selamlarımı iletebilirsin, ama ne yazık ki bunu yapacak durumda olmayacaksın."

Adam elini yüzümden çekti, yumruk yaptı ve onu karnıma vurdu. Ağzımı açtım ve nefes almaya çalıştım. Beni küvetin içine ittiğinde de soluk almaya çalıştım. Gırtlığımdan aşağı sıvı indi ve ciğerlerimi yaktı, deli gibi pençe attım, porselene vurdum ve nafiye bir destek aradım.

Ve sonra beni bıraktı.

29. Bölüm

Suite girdiğimde Rolling Stones'lar beni selamladılar. Belle'nin ismini çağırdım, fakat duyduğum tek şey çılgınca suyun içindeki çarpınma sesleriydi. Jake, Belle'nin kafasını suya sokarak bastırdığı sırada, banyoya hücum ettim. Yarı yolda atlamaya yeltendim, balıklama daldım ve onu devirdim. Belle doğruldu ve tükürerek fanyansların üstüne çöktü.

"Git!" diye bağırdım. Aynı anda Jake beni bir vuruşla yere düşürdü.

Jake üzerime hücum ettiğinde elinde çelik bir şey parlıyordu, elim öne doğru fırladı ve Jake'in bileğini tuttum. Birbirimizle boğuşuyorduk, sadece az bir şey ileride, Belle titreyerek yatıyordu ve nefes almaya çalışıyordu.

Tanrım! Belki de suni teneffüs gerekiyordu ve ona yardım etme durumunda değildim.

Dizlerimi yukarıya çektim, Jake'in kaburgalarına isabet ettim ve onu kenara fırlattım. Ardından onun üzerine yuvarlandım ve bıçak tutan elini başının üstüne çekiştirdim.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdım Jake'in yüzüne.

Jake, bıçak için mücadele ederken, "Böyle olacağını biliyordun,

Price," dedi. "Bunu yıllardır biliyordun."

"Onun ölümüyle hiçbir alakam yoktu." Ancak her ne anlatırsam anlatabilirdim, bunun önemi yoktu ve onunla tartışmaktan çoktan bıkmıştım.

"Margot hala yaşıyor olabilirdi..."

"Hammond olmasaydı," diye bağırdım. "Bunu neden anlamak istemiyorsun?"

Hammond'un onu niçin bu görevle vazifelendirdiği apaçık ortadaydı. İntikam peşinde olan bir adamla savaşmak zordu. Benim de bir nedenimin olması iyiydi.

Jake altımdayken nefes nefese, "Seni terk etmek için uğraşıp durdu," dedi. "Sen bunu kaldıramadın. Seni artık sevmediğini kendine yediremedin."

"Onun kiminle seks yaptığı umurumda değildi. Biz ikimiz de üçe kadar sayıldığında ağaca çıkmak hariç her şeyi beceriyorduk. O karımdı. Ona hiçbir zaman zarar veremezdim."

"Onun herkese senin kim olduğunu anlatmak ve seni bütün parandan etmek istemesine rağmen mi?"

Belle'nin elleri yerde kaydığında, fayansların üstünde camların gıcırdağını duydum, ancak beni dehşete düşüren şey ise, onun kaçmak yerine yaklaşıyor gibi görünmesiydi.

Jake sırtı ve omuzlarının üzerinden kaçamak bir bakış attı. "Ve şimdi senden oradakini alacağım. Sen aksini hak etmiyorsun."

Derin bir nefes aldım, dikkatimi topladım ve Jake'in yüzüne kafamı geçirdim. Çarpma Jake'in burnunu kırarken ben de geçici sersemliğimden kurtuldum.

Jake arka üstü yatak odasına sendeledi. Hırpalanmıştı, bu da bana elinden bıçağı almam için yeterince zaman kazandırdı. Yavaşta birkaç adım yana yürüdüm, bununla birlikte bıçağı önümde tuttum.

"Sen iyi misin, güzelim?" diye seslendim, gözlerimi Jake'in üzerinden çekmeden. Jake elini burnuna bastırdı, ancak herüz işi bitmemişti.

"Her şey yolunda," diye cevap verdi Belle bitkin bir ses tonuyla.

"Senin gitmeni istiyorum. Aşağı resepsiyona koş. Onlara polisi çağırma! diye söyle."

"Seni burada yalnız bırakmam," diye bağırdı Belle.

"Bir kez olsun sana söylediklerim yap!" diye emretti. Tehlikede devam ediyordu ve Belle'yi lanet olası süitten çıkarmadığı sürece bu durum değişmeyecekti.

Sonrasında bu meseleyi ebediyen haf edebilirdim.

"Ona bunu anlattın mı?" diye sordu Jake, kan bulaşmış bir ağızla. "Onun karından haberi var mı?"

"Biliyorum," diye inatla bağırdı Belle omuzlarımdan üzerinden.

"O zaman burada olanların neden dolayı olduğunu da biliyorsun. Eğer bunu ben yapmazsam, bir başkası yapacak. Biz kendi kurallarımıza göre yaşıyoruz. Kısasa kısas. Misilleme."

"Nasıl da Hristiyan'ca bir davranış," diye karşılık verdi Belle.

Nasıl oluyordu da insan ona hem âşık olabiliyordu ve aynı anda onu boğmak isteyebiliyordu? Belle'ye kısa, uyarıcı bir bakış attım.

"Git," diye tekrarlardım sessizce.

"Şansın yok."

"Sen gerçekten de hoş bir kızmışsın. Cesaretin var," diye seslendi Jake, ayağa kalkarken. Elini kanayan burnundan çekti ve kıyafetindeki cam kırıntıları silkelemeye başladı.

"Sanırım bu kız Margot'un hoşuna giderdi. Sen ne dersin, Prince?"

"Olduğun yerde kal," diye uyardım Jake'i.

"O da mutlaka çok seksi bir piliç olmalı. Ve eski günlerin hatırına, bırak da biraz eğlenelim. İzleyebilirsin. Geçen gece yanıp tutuşmuştu, ama zamanımız azdı, iddiasına varım ki bunu biliyordur." Jake bir adım yaklaştı. "Nasıl paylaşıldığını unuttun mu? Biz her zaman her şeyi paylaşmıştık. İşte yetişkinlerdeki problem de bu. Terbiyemizi unutuyoruz. Nasıl demiştin, Margot'u ilk kez paylaştığında? 'Dikkat et, ısıyor.' Lanet olsun, sonradan dikiş atılmasını istemiyorduysan eğer, o kaltağa arkadan sahip olunması

gerekiyordu."

Bunun ortaya çıkmasıyla birlikte, Belle duyulmaması mümkün olmayan bir şekilde nefes aldı.

"Bunun üzerinden çok zaman geçti, Jake. Senin de dediğin gibi gençtik ve ben şimdi bir yetişkinim." Bu sözleri Jake'den ziyade daha çok Belle'nin kulaklarına hitaben söyledim.

"Ama bu çok yazık. Görünüşe bakılırsa, onun arabasının fren sistemini kestiğinde yetişkin olmuştun. Bu senin tarafından büyük bir bencilikti."

"Benim bununla bir alakam yoktu." Niye tartıştığımızı bilmiyordum, sadece bir şekilde Belle'yi süitten çıkarmam gerekiyordu.

"O halde aklıma bir şey geldi, Margot'u ilk gören kişi sen olacağına göre, ona selam söyle. Ki onun şimdi olduğu yerde sana boş bir yer tutmasını hayal edemesem de. Ama cehennemde senin için mutlaka bir şeref yeri ayrılmıştır."

Jake ansızın üzerime hücum etti. Kolumu uzattım ve Jake bana çarpmadan önce, Belle'yi duvara doğru ittim. Arka üstü yuvarlandık, üst üste yatağın önüne düştük. Jake kımıldamadı. Bıçak göğsüne saplanmıştı.

Belle kapının çerçevesine tutunmuştu, doğruldu ve kocaman gözlerle korkuyla olanları izledi.

"Buraya gel," dedim sessizce.

Belle korkmuş bir halde Jake'in bedenine baktı ve kapının çerçevesine sıkı sıkı tutundu. Sızlanarak ayağa kalktım ve ona doğru yürürken yan tarafıma saplanan ağrıyı görmezden geldim.

"Aman Tanrım!" Belle, kıyafetimdeki kanı görünce elini ağzına kapattı.

"Benim kanım değil," diye sakinleştirdim onu. Geldiğimde, Belle elbiselerimin zaten kanla bulaşmış olduğunu fark edecek halde değildi ve şimdi de ona bunu açıklamak için zamanım yoktu. "Senin gitmen gerekiyor. Clara ve Alexander'a git. Onların yanında güven-desin."

Başka herhangi bir yerden daha güvenli.

Belle sert bir şekilde başını salladı. "Seni yalnız bırakmam."

"Bu kadar inatçı olma. Şu anda istisnai olarak provoke edinilmesine izin verecek halde değilim." Sırıtmak için kendimi zorladım. "Git ve resepsiyondan polisi ara. Ve sonra Clara'yı."

Belle, yatağın üstünde duran ve müzik sesi gelen cep telefonuna baktı.

"Onu kullanma," dedim sessizce. "Clara'nın numarasını ezberle biliyor musun?"

Belle başını salladı. "Smith... senin bir şahide ihtiyacın olacak."

"Beni sadece sorguya çekecekler, güzelim. Bu açık bir kendini savunma olgusu." Belle'nin gözlerinin içinde yaşlar birikti, ama elini tuttum. "Ben bir avukatım, unuttun mu yoksa?"

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı Belle.

"Biliyorum." Belle'nin dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ama ikimiz de burada Hammond'un yatmadığını açıkça biliyoruz. Senin güvende olduğundan emin olmam gerekiyor. Beni bıraktıkları anda geri geleceğim."

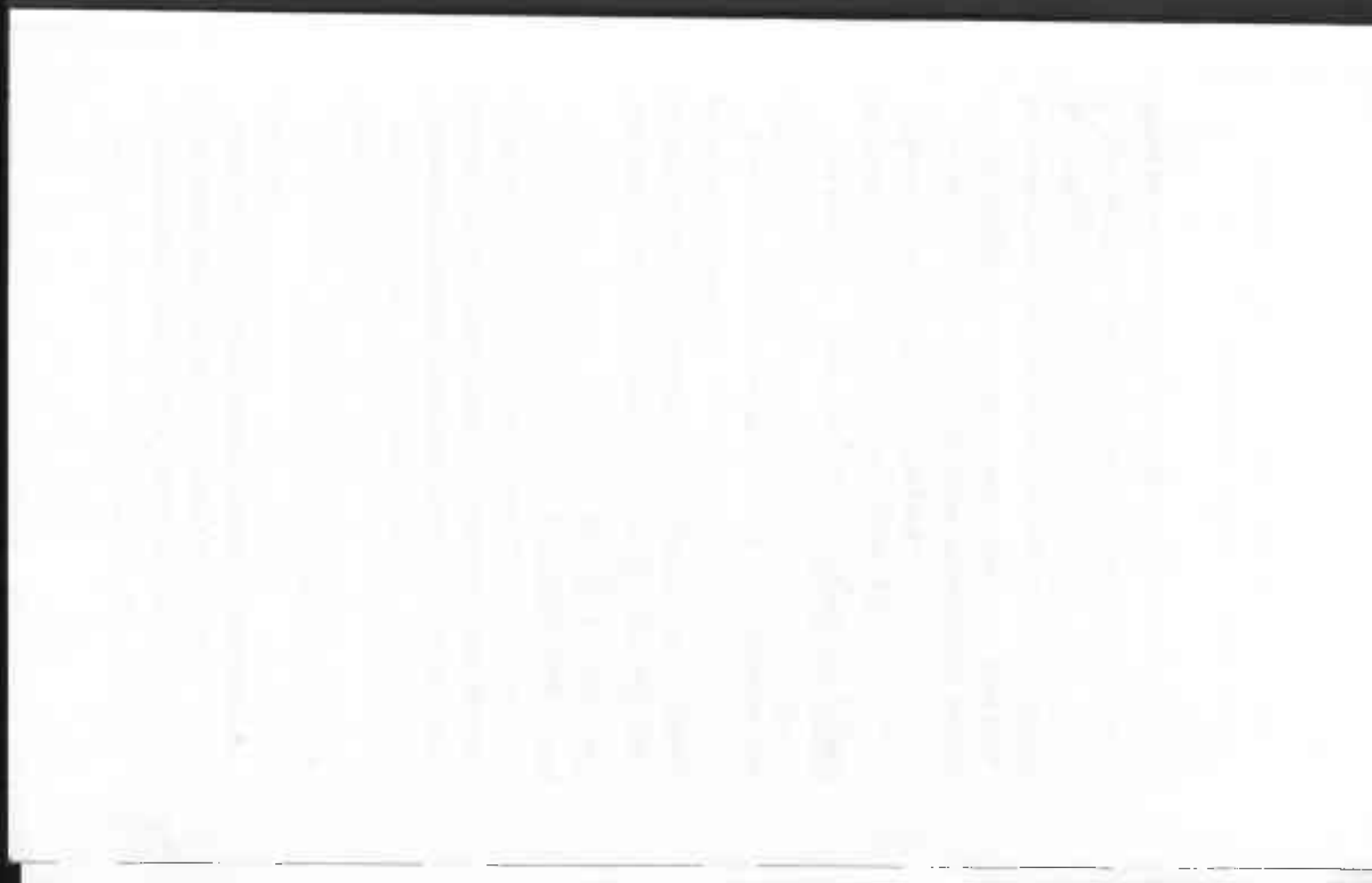
Belle, o kadar çabuk geri gelmeyeceğimi bilecek kadar akıllı olsa da karşı gelmedi.

"Seni seviyorum." Özlem dolu boynunu okşadım. "Biz gerçekten de ruh ikiziyiz, değil mi? Dişi aslan gibi savaştın."

"Senin için savaşaacağım," diye söz verdi.

Gözlerimi yumdum ve onu kendimden uzaklaştırdım. Bununla ne kastettiğim çok açıktı. Belle birkaç saniye daha elimi tuttu. Parmaklarımızın birbirinden ayrıldığında, boğucu bir hıçkırma duydum. Ardından Belle kaybolmuştu.

Yere çöktüm ve yanımı tuttum. Zorlukla cep telefonumu çıkardım ve bir numara çevirdim. "Bir cinayeti ihbar etmek istiyorum."

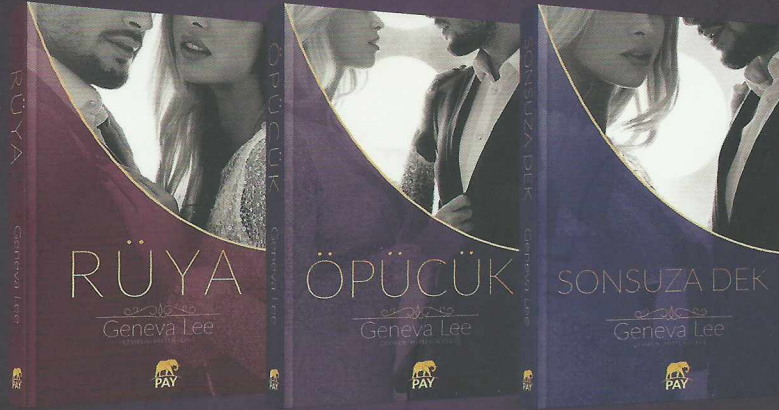

Hayalini takip et, öpücüğüne inan ve sonsuza dek sev!

Belle, Smith'in karanlık geçmişiyle aşklarının mahvolmasını istemiyordu. Peki, Smith gerçekten de geçmişini arkasında bırakmış mıydı?

Yabancı bir kadınla Smith'i bir arada gören Belle neler hissedecekti? Smith'le ipleri kopma noktasında geldiğinde bunu yapabilecek gücü kendinde bulabilecek miydi? Yoksa gözleriyle tanık olduğu ihaneti nasıl affedebilirdi ki?

+18
YETİŞKİN
OKURLAR İÇİN

